

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/35 • 03 Eylül 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**12 Eylül'de
sandığa değil,
devrimci sınıf
mücadelesine!**

BORTOT!

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı ayak bağlarından kurtulmaksızın sınıf mücadelesinde yol alamaz!.....	3
Orduda resmi çizgi devam ederken rejim krizi derinleşiyor!	4
Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemleri boğulamaz!	5
BDSP'nin referandum çalışmalarından.....	6
BDSP'nin referandum seminerleri devam etti.....	7
Metal İşçileri Birliği MYK Eylül ayı toplantısı sonuçları	8-9
BETESAN'da direniş dayanışmayla büyüyor!	10-11
UPS direnişiyle uluslararası dayanışma büyüyor....	12
Direnışçi UPS işçileri eğitim seminerinde buluştu	13
Toplu görüşme oyunu sona erdi.....	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
12 Eylül'ün hesabını işçi ve emekçiler soracak!	16-18
Eyvah; Lenin de boykota karşıymış!.....	19-20
Devleti aklamının yeni hamlesi: Ergenekon'dan sonra Cemaat!... ..	21
Güney Afrika kapitalizminin konsolidasyonu ve işçi hareketi.....	22-23
Güney Afrika Cumhuriyeti'nde kitlesel militan grev!.....	24
UPS'de sendika düşmanlığı tüm dünyada protesto edildi.	25
“Yok olup gitsinler!”.....	26
Rize'de su boşa değil felakete aktı. . .	27
Rize'de su boşa değil felakete aktı Tacizciye terfi,	
tacize uğrayana ceza!.....	28
Dünya Barış Günü, TC ve Kürdistan M. Can Yüce... ..	29
“Hasta tutsaklar serbest bırakılmasın”... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/35 * 03 Eylül 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

12 Eylül askeri faşist darbesinin 30. yıldönümü, geçmiş yıllardan farklı olarak sermaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme getirilen anayasa referandumuna denk geliyor. Artan sosyal yıkım saldırıları, derinleşen yoksulluk ve toplumsal çürüme, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanması, baskı ve terör rejimi uygulamalarının yoğunlaşması düzenin referandum tezgahına karşı işçi ve emekçi kitlelerin karşısına devrimci bir alternatif olarak çıkmanın önemini ortaya koyuyor.

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda ABD'de tezgahlanan faşist darbenin yıldönümü aynı zamanda rejim krizinin de derinleştiği bir döneme denk geliyor.

Orgeneral İlker Başbuğ'dan görevi devraldığı 27 Ağustos'taki devir-teslim töreninde konuşan yeni Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner, sermaye devletinin önümüzdeki süreçte Kürt halkına karşı inkar ve imha siyasetini derinleştireceğine, anayasa referandumunun sonucu ne olursa olsun resmi çizginin yılmaz savunucusu olacağı mesajını verdi. Koşaner'in, devir-teslim törenindeki konuşması sırasında sınırötesi hareket talebini dile getirmesi ise sermaye devletinin topyekûn savaş stratejisinin önümüzdeki dönemde sahneye konulmaya devam edeceğini gösteriyor.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken, 3 Eylül'de Diyarbakır'da yapılacak referandum mitinginde vereceği mesajlar merak edilen Tayyip Erdoğan da tartışmalara son noktayı koydu. Sermaye hükümetinin şefi Erdoğan, “Ankara'da ne söylersem Diyarbakır'da da onu söylerim” diyerek sermaye hükümetinin Kürt sorunu konusunda geleneksel çizgiden kopmayacağını gösterdi. Düzen cephesinin aktörleri referandum sürecinde rollerini oynarken işçi sınıfı ve emekçileri 13 Eylül günü bir kez daha yeni yıkım ve kölelik saldırıları bekliyor. 12 Eylül karanlığının hüküm sürdüğü bir düzende sınıf devrimcileri de emekçileri referandum sandığına değil “BOYKOT” a çağırıyorlar.

Anayasa referandumu gündemiyle birlikte hazırlıklarını yoğunlaştıran, sanayi havzalarına, emekçi semtlerine ve merkezi alanlara bildirge, afiş ve çeşitli araçlarla kitle çalışmasını yaygın bir biçimde örgütleyen komünistler, işçi ve emekçileri referandum aldatmacasına

karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyorlar. Yerelerde gerçekleştirilen referandum seminerleriyle boykot tumunun arka planını da tartışan komünistler, referandum çalışmasını, sınıfa yönelik etkin bir devrimci siyasal sınıf faaliyetiyle birleştirmek için güçlerini seferber ediyorlar.

Önümüzdeki haftanın önemli gündemlerinden birinin ise TÜMTİS üyesi UPS işçilerinin direnişi olması bekleniyor. 1 Eylül günü dünyanın dört bir yanında ve Türkiye'de gerçekleştirilen dayanışma eylemlerin ardından UPS yönetimiyle masaya oturulması beklentileri sürüyor.

Kapsamı ve iç örgütlülüğü açısından oldukça önemli olan UPS direnişinin, taleplerin tamamı kabul ettirilerek sona erdirilmesi büyük bir önem taşıyor. Görüşme gerçekleşsin veya gerçekleşmesin UPS işçileriyle en ileri düzeyden sınıf dayanışmasını yükseltmek başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin önünde bir görev olarak duruyor.

* * *

Önemli hatırlatma:

Gazetemizin önümüzdeki hafta çıkacak 10 Eylül 2010 tarihli sayısını Ramazan Bayramı nedeniyle yaşanacak dağıtım sorunlardan dolayı ertelemek zorunda kaldık. Bayram sonrası yeni sayımız 17 Eylül günü çıkacaktır. Bu zorunlu ertelemeyi dolaylı tüm okurlarımızdan özür diler, bizi anlayışla karşılayacaklarını umuyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

İşçi sınıfı ayak bağlarından kurtulmaksızın sınıf mücadelesinde yol alamaz!

Referandum süreci en baştan beklendiği üzere iki ayrı gerici burjuva odağın mücadelesi ekseninde bir kutuplaşmaya dönüştü. Ancak yansıtılan ve oluşturulan görüntüde bu gerici iktidar mücadelesi başka iddialar ve söylemlerle süsleniyor. Bilindiği üzere bu amaçla istismar edilen konuların başında 12 Eylül darbesi ile Kürt sorunu geliyor. Her iki gerici burjuva odak da bu iki sorun üzerinden ayrım çizgilerini çizmeye, politik söylemlerini bunlar üzerine kurmaya çalışıyor. Fakat her iki konuda da taraflar arasındaki ayrım çizgileri net biçimde çizilebilmiş değil. Çünkü söz konusu işçi ve emekçilerin ve Kürt halkının oy desteğini yanlarına çekmek olduğu ölçüde, bu konuları olabildiğince istismar etmeye çalışıyorlar. Bunun için kimin tam olarak ne söylediği, bu konularda nasıl bir pozisyon aldığı belirsizliğini koruyor, koruyacaktır da.

Bu bakımdan Kürt sorunu konusunda yaşananlar oldukça dikkat çekicidir. Bilindiği üzere bu sorun hakkında AKP ile CHP ve MHP'nin başını çektiği muhalefet arasında ayrımlar oldukça keskin görünmekteydi. Fakat son günlerde özellikle “genel af” tartışmalarıyla birlikte bu ayrımlar da tümüyle silindi. Böylelikle gerçekte tüm burjuva düzen partilerinin Kürt sorununda birbirlerinden farkı olmadığı görülmüş oldu. Öyle ki, CHP de en az AKP kadar, hatta ondan fazla “açılım”dan yana bir görüntü çizerken, AKP de en az MHP kadar şoven-milliyetçi olduğunu tasdik etti. Kuşkusuz ortaya çıkan bu tablo düzen partilerinin temel siyasal konularda birbirlerinden farkı olmadığını, ancak keskinleşen iktidar mücadelesinin bir gereği olarak, elbette emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin çıkarları temelinde sınırları çizilmiş politik çerçeveyi aşmadan, her yöne dönebilecek bir kıvraklığa sahip olduklarını gösteriyor.

Ancak burada asıl sorun at izinin it izine karıştığı bu burjuva politik çerçevenin siyasal yaşama tümüyle hakim olmasıdır. Bu çerçeveyi parçalayacak, ya da daha doğrusu sınıfsal ekseninde tüm tarafları yerli yerine oturtacak devrimci bir sınıf hareketinin yokluğu koşullarında bu hakimiyet de artmaktadır. Eğer işçi sınıfı, cemaatiyle-bürokrasisiyle-askeriyle kurulu burjuva cumhuriyet karşısında ufku sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti olan bir önderliğe sahip olsaydı burjuvaziye karşı sağlam siperler kurabilirdi. Burdan giderek burjuva siyasetinin gücünü kırabilirdi.

Böyle olmadığı ölçüde de bağımsız hareket etme iradesi ve yeteneğinden yoksun reformizm de bu karışıklığı büyütmektedir. Özellikle de işçi sınıfı ve emekçilerin en ileri kesimlerini sol söylemlerle burjuva politik çerçevenin içerisine bağlamaktadırlar. Bu bakımdan en büyük kümeyi burjuva muhalefetine yedeğine düşenler oluşturmaktadır. Kimisi anayasa değişikliği paketinin demokratikleşmeyle bir ilgisinin olmadığını gerekçe gösterirken, kimileri de İslamcı gericilik tehdidini ve AKP'nin emekçi düşmanı politikalarını gerekçe göstermektedir. Ancak tek tek itirazlarının büyük

bölümü gerçek nedenlere dayanıyor olsa da aldıkları tutum itibarıyla egemen burjuva çerçevenin dışına çıkamıyor, çıkamadıkları ölçüde de onu güçlendiriyorlar. Bu güçlerin en belirleyici özelliklerinden biri de gözlerinin burjuva parlamentarizmiyle kör olmasıdır. Burjuva parlamentosu siyasal mücadelenin en temel zemini olarak görülünce tüm hesaplar da getirilip bu çerçevenin içine oturtulmaktadır. Bu da sonuçta ne kadar ileri ve sol söylemlerle bezeli olursa olsun burjuva siyasetine dolgu malzemesi olmaktan başka bir sonuç yaratmamaktadır.

Bu bakımdan en rafine ve tehlikeli örneği DİSK yönetimi ve Süleyman Çelebi vermektedir. Bir dönem düzenin sol boşluğunu doldurmak üzere DİSK'in tarihsel mirasını kullanan Çelebilerin bu girişimleri başarısız sonuçlanmamıştı. Fakat burjuvazi sol boşluğunu CHP içerisinde yaptığı operasyonla gidermeye yöneldiği ve bu yolda belli bir mesafe de aldığı bir durumda rotayı CHP'ye doğru kırdılar. Böylelikle DİSK'in tarihsel mirasını CHP'nin hizmetine soktular. İşte bunun için DİSK yönetiminin referanduma ilişkin tutumu belirgin biçimde burjuva muhalefetine damgasını taşıyor. Öyle ki bu süreçte öne çıkarılan “Ne unutturuz, ne affederiz! 12 Eylül'e, Gülen'lere hayır” sloganı durumun nerelere vardığını iyi özetliyor.

Bu sloganla 12 Eylül darbesi gerçekleştiğinde TİSK başkanının “artık gülme sırası bizde” ifadesine gönderme yapılmakta ve “hayır” tutumu da buradan gerekçelendirilmektedir. Ancak burada açık bir çarpıtma söz konusudur. Evet 12 Eylül'de “gülenler” tekeli burjuvaziyle birlikte AKP ve Gülenler olmuştur. Ancak DİSK yönetimi bu ilkinin bugün gözardı etmektedir. Böyle olduğu ölçüde de işçi sınıfını yanıltmakta ve tekeli burjuvaziyi aklamaktadır. Bu öyle bir taktik yanılğı da değildir. Çünkü 12 Eylül'e ve Gülenler'e karşı bayrak açan DİSK yönetimi kısa bir süre önce TUSİAD

yönetimiyle görüşmeler yapmış ve anayasa konusunda birlikte çalışacaklarını duyurmuştu.

Bu tutum açıktır ki işçi sınıfının bilincine ve davasına yapılmış bir büyük ihanettir. Bu ihanet işçi sınıfının tekeli burjuvazi tarafından kriz bahanesiyle büyük bir yıkıma uğratılıp kölelik zincirlerinin kalınlaştırıldığı bir dönemde gerçekleşmektedir. DİSK yönetimi “demokratik anayasa” adı altında TUSİAD'la kolkola gelirken işçi sınıfı bir dizi fabrika ve işyerinde anayasal hakkı olan sendikalaşma hakkını kullandığı için burjuvaların saldırısına uğramaktaydı.

DİSK yönetiminin bu tutumu, DİSK gibi işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin sembolü ve mevzisi olmuş bir önemli değeri istismar etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Ancak onların bu tutumuyla “Hayırcı” cephede konumlananların tutumları arasında özünde bir fark yoktur. Her iki durumda da emperyalizm ve tekeli burjuvazinin işçi sınıfına karşı işlediği suçlar ya AKP'ye ya darbecilere ya da her ikisine kesilerek işin içinden çıkılmaktadır. Ancak böylelikle hem bir yandan tekeli burjuvaziyle, hem de diğer yandan darbecilerle dirsek teması kurulmaktadır.

Bu sadece politik tutumlar bakımından bir yakınlık da değildir, aynı zamanda şu haliyle bir eylem ortaklığını da ifade etmektedir. Öyle ki, DİSK yönetimi geçtiğimiz hafta sonu reformistlerin yaptığı “Hayır” mitingindeydi. CHP İl başkanı da bu mitingin katılımcıları arasındaydı. Aynı tablo daha küçük çaplı bir şekilde birkaç gün sonra gerçekleştirilen DİSK'in “Hayır” eyleminde sergilendi.

İşte bunun için reformizme ve sınıf içerisindeki uzantılarına karşı kararlı bir mücadele yürütmek, burjuvaziye karşı mücadelenin çok özel bir alanı haline gelmiş durumundadır. Çünkü işçi sınıfı bu ayak bağlarından kurtulmaksızın sınıf mücadelesinde bir santim ileriye gidemez.

Orduda resmi çizgi devam ederken rejim krizi derinleşiyor!

Rejim krizinin önemli dönemeçlerinden biri olan ve geçici bir uzlaşma ile sona eren YAŞ krizinin ardından burjuva siyasetinde en çok merak edilen ve tartışılan konulardan birini ordunun yüksek komuta kademesinin bundan sonra alacağı tutum oluştuyordu. Zira ordunun teamüllere dayalı terfi sisteminde ciddi bir gedik açan ve bundan sonra terfilere müdahalesinin de zeminini döşeyen dinci AKP gericiliği karşısında ordunun yüksek komuta kademesinin alacağı tutum rejim krizinin bundan sonraki seyrini etkileyecek önemli bir unsurdu. Dinci gericilik bu vesileyle orduya boyun eğdirebildiği takdirde gerçek bir iktidar gücüne dönüşmede önemli bir virajı geride bırakacakken ordunun dinci gericilik karşısındaki direncinin sürmesi ortaya çıkan gerici uzlaşmaya rağmen rejim krizinin önümüzdeki günlerde derinleşerek devam etmesine neden olacaktı.

Bugün için ortaya çıkan tablo rejim krizinin önümüzdeki günlerde derinleşerek devam edeceğini gösteriyor. Zira YAŞ krizinde ordunun kendi terfi mekanizmasını bozguna uğratmak kadar önemli olan bir diğer mesele de önümüzdeki dönemlerde Genelkurmay Başkanlığı'nın kapılarının hangi komutanlara açılacağı idi. Hasan İğsız'ı devre dışı bırakarak Atilla Işık'ın önünü açmaya çalışan ve orduda kendisi ile uyumlu bir kadro bileşimi yaratmaya çalışan dinci gericiliğe ordunun cevabı Atilla Işık'ın üzerinde kurduğu istifa baskısı ile Jandarma Genel Komutanlığı'na getirilen Necdet Özel'in önünü açmak oldu. Bu o kadar ince bir hesabın ürünüydü ki Hasan İğsız ve Atilla Işık'ın ordudan ayrılması ile "sahipsiz" kalan Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na kimin getirileceği tartışması günler boyunca devam etti. Ordu teamüllerine göre en uzun süre orgenerallik görevini yürüten Necdet Özel'in bu makama getirilmesi gerekiyordu. Ancak bu durum Necdet Özel'in Genelkurmay Başkanlığı yolunu da kapatacağı. İşte bu tablo içinde teamüllerin parçalanmasına karşı yaygara koparan ordunun yüksek komuta kademesi kendi teamüllerini kendisi parçalayarak Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na Orgeneral Erdal Ceylanoğlu'nun atanmasını sağladı. Böylece Işık Koşaner'in ardından Genelkurmay Başkanlığı'nda resmi çizginin devamı da güvence altına alınmış oldu.

AKP'nin terfilere müdahalesine verilen bir diğer cevap ise Balyoz soruşturması bahanesi ile terfileri engellenen 11 generalden 3'ünün terfilerinin gerekçesiz olarak engellendiği gerekçesiyle Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'nde açtıkları davalar oldu. Ordunun yüksek komuta kademesinde ilk kez böyle bir dava gündeme gelirken resmi çizginin savunucuları bu girişim ile YAŞ kararlarının arkasından dolaşmaya, YAŞ'ta gerçekleştiremedikleri terfileri askeri mahkeme kararları ile gerçekleştirmeye çalıştılar.

Başbuğ ve Koşaner'den kavga çağrısı...

Terfi krizi ile ilişkili olarak verilen bu cevapları perçinleyen asıl tablo ise Genelkurmay Başkanlığı devir-teslim töreninde yaşandı. 27 Ağustos'ta dinci gericiliğin şeflerinin de konuk sıralarında oturduğu devir-teslim töreninde İlker Başbuğ ve yeni

Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner yaptıkları konuşmalarla AKP ve ordu arasındaki gerilimlerin devam edeceğini bir kez daha göstermiş oldular.

Görev yaptığı süre boyunca daha dengeli bir tutum almaya çalışsa da Balyoz sanığı generalleri açıktan sahiplenmesi ve YAŞ'taki tutumları nedeniyle AKP hükümeti ile arası açılan ve şeref madalyası verilmesi uygulamasından sonra bu madalayadan "mahrum" kalan ilk Genelkurmay Başkanı ünvanını kazanan İlker Başbuğ görev yaptığı döneme ilişkin olarak TSK'nın zor bir dönemi geride bıraktığını vurguladı ve önümüzdeki dönemin daha da zor olacağını söyledi. Böylece İlker Başbuğ gider ayak rejim krizi içinde ordunun konumuna dair son mesajını da vermiş oldu.

Yeni Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner'in konuşması ise Başbuğ'un konuşmasının bir devamı niteliğindedir. Koşaner, öncelikle Türkiye'yi çevreleyen "bölgesel tehditleri" vurgulayarak ordunun özel rolü ve işlevine değindi. Konuşmanın bundan sonraki bölümü ise yer yer açık, yer yer üzeri örtülü mesajlarla doluydu.

Kürt sorununda sınır ötesi operasyon talebi ile ordunun inkar ve imha politikasındaki ısrarı da bu konuşma ile vurgulanmış oldu. Ayrıca terörle mücadelenin aslolarak İçişleri Bakanlığı'nın görevi olduğunu söyleyen Koşaner, Kürt sorunu kapsamında sorumluluğu da AKP hükümetine paslamış oldu.

Ancak konuşmanın en önemli bölümlerini Başbuğ'un da konuşmasıyla paralel olarak ordu ile AKP hükümeti arasındaki gerilim oluşturdu. Üstü kapalı mesajların verildiği bu bölümde Koşaner, TSK'daki değişimin "birilerinin istediği gibi 'değiştirilme' biçiminde" olmayacağını söyledi. AKP hükümetinin yaklaşımlarına zıt biçimde dile getirdiği bir dizi görüşün yanısıra Koşaner, son dönemde soruşturmalara uğrayan personeline de daha görevi devraldığı ilk gün açıktan sahip çıkmış oldu. Koşaner yaptığı konuşmada medyaya çeşitli mesajlar da göndermiş oldu.

Önümüzdeki dönemin çelişkileri

Özellikle 2007 yılında AKP'nin ikinci kez hükümet olması ile birlikte rejim krizi derinleşmeye başladı. Bu evreden sonra kriz karşılıklı ataklarla

devam etti. Daha çok AKP hükümeti ve ordu arasındaki gerilimlerle günyüzüne çıkan krizde bir tarafın gerçekleştirdiği saldırı çok geçmeden karşı taraftan yanıtlanarak süre geldi. Bu tabloda istediğini almaya yaklaşan taraf ise genel olarak dinci gerici AKP idi. Ancak emperyalist merkezlerde AKP gericiliğine karşı ortaya çıkan tereddütlü yaklaşımların rejim krizinin geleceğinde de etkili olacağı görülüyor.

Özellikle 27 Nisan'dan sonra geriye düşerek savunmaya geçen ordu, Genelkurmay Başkanlığı terfi töreninde yapılan konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla yeni bir saldırı dalgasına hazırlanıyor. Bunda ise yaklaşan genel seçimlerle birlikte AKP hükümetinin geleceğindeki belirsizlik önemli bir rol oynuyor. Bu belirsizlik içinde sivil-asker diyalogunda inisiyatifi yeniden ele almaya çalışacak olan ordu, bu dönemde AKP hükümetini yıpratma çabalarına kendi cephesinden yoğun bir destek verecektir. Önümüzdeki dönemde ordunun yüksek komuta kademesinin esas çelişkisini ise Kürt sorunu oluşturacaktır. En ufak bir hak kırıntısına dahi tahammül etmeyen resmi çizginin devamında ısrar etse de emperyalist merkezlerin Kürt sorununun çözümü konusundaki basıncı burjuva siyaset sahnesi ile birlikte onu da çelişkili bir sürecin içerisinde sokacaktır.

Bu çelişkilere son verecek olan ise işçi sınıfı ve emekçilerin yükselteceği devrimci iktidar mücadelesidir.

Katille kol kola oy avcılığı

Sermaye hükümeti AKP referandum oyunu kapsamında miting alanlarında provokasyon girişimlerinden, linçleri tezgahlayan kirli ellerden, Dersim katliamından bahsederek demagojik tartışmalarla emekçi kitlelerden "Evet" oyu istiyor. Miting meydanlarında demokrasi havariliğine soyunan AKP'nin Kürt halkına dönük saldırganlığı arttırması, polis devleti uygulamalarını derinleştirilmesi vb. pratikleriyle gerçek yüzünü gösterdiği aşikar. Fakat son olarak bir devrimci katiliyle kol kola girerek "Evet" oyu istemesi "Dervişin fikri neyse zikri de odur" deyişinin hayattaki karşılığını gösterdi.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin, Hatay'ın Samandağ ilçesinde referandum çalışmaları çerçevesinde, Mehmet Latifeci ile babası Yahya Latifeci'yi öldüren Behçet Karaağaçlı'yla oy istedi.

Hatay'ın Samandağ İlçesi'nde yaptığı referandum gezileri sırasında Ergin'in yanında duran kişinin 30 Mart 1995 yılında DEP Samandağ İlçe Başkanı Mehmet Latifeci ile babası Yahya Latifeci'yi evlerine baskın düzenleyerek öldüren katil Behçet Karaağaçlı olduğu öğrenildi. AKP'nin emekçi kitlelerden, öne sürdüğü gibi demokrasinin gelişimi vb. için değil, düzen içi taraflaşmada kendi konumunu güçlendirmek için oy istediği bir kez daha bu örnekle görüldü.

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemleri boğulamaz!

Açılım politikası ve anayasa değişikliği gündeme geldiğinde Kürt hareketinde ciddi beklentiler açığa çıkmıştı. Emperyalist merkezlere ve burjuva gericiliğine bağlanan umutların bir kez daha hüsrarla sona ermesi ise uzun sürmedi. Açılımın tasfiyeye dayalı özü ve gündeme gelen anayasa değişikliğinde Kürt kimliğine dair en ufak bir hak kırıntısının dahi yer almayacağı açığa çıktığında Kürt hareketi de yeni bir açmazın içine girdi.

Bu atmosferde anayasa referandumunda boykot tutumu alması ise Kürt hareketini belki de kendisinin de beklemeyeceği düzeyde bir hareket alanı yaratmış görünüyor. Ulusal sorunda düzen içi çözümlere kilitlemiş olan Kürt hareketi bu dönemde burjuva siyasetin merkezine yerleşti. Bıçak sırtı giden anayasa referandumunda aldığı boykot tutumu ile gelen bu konum burjuva gericiliğinin iki kliğinin de gözünü Kürt oylarına dikmesine yol açtı. Rejim içi krizle birleşen bu tablo ise burjuva siyaset sahnesi içinde Kürt sorununa dair çözüm tartışmalarının çok daha yoğun bir şekilde ama daha da önemlisi Kürt hareketinin önermeleri eşliğinde yapılmasını sağladı. Kürt hareketinin bu süreçteki bir diğer hamlesi ise devletle Öcalan arasında yapılan görüşme ve pazarlıkların meşrulaştırılması idi.

Referandum oylamasına sayılı günler kala hem referandumunun hem de Kürt sorunundaki tartışmaların temel çıkış noktasını işte bu alanlar oluşturuyor.

Burjuva gericiliğinin Kürt kavgası

Kürt hareketinin bu süreçteki en temel önermesi olarak öne çıkan “demokratik özerklik” talebi burjuvazinin tüm kesimleri ile cepheden karşılanmış bulunuyor. Kurulu düzen sınırları içinde de olsa böyle bir talebin tartışılmasına karşı çıkan bu tutum özünde Kürt sorunundaki resmi çizginin devam ettiğinin somut bir kanıtıdır. Ancak “demokratik özerklik” konusundaki bu katı tutuma rağmen burjuva siyaset sahnesi Kürt sorunu kapsamında en esnek ve liberal dönemini yaşıyor. Faşist partinin ve yeni Genelkurmay Başkanı Koşaner’in savaş çağrılarına rağmen emperyalist şeflerin bekçiliği için önümüzdeki yıl yapılacak seçimlerde yarışmaya hazırlanan AKP ve CHP, bu yeni liberal dönemin temsilciliği için yarışıyor. Dinci gericiliğin şefi Erdoğan, “Kürt kökenli vatandaşlarına” demokrasi çağrıları yaparken, “Kürt ve Alevi kökenli” Kılıçdaroğlu ise Kürt halkının nabzına göre şerbet vermeyi ihmal etmiyor. Daha bir-iki ay öncesi siperlerde girdikleri boy yarışı ile şovenizm zehri kusanlar bugün Kürt halkının “gönlünü kazanmak” için çırpınıyor.

Emperyalist merkezlerin açılım politikasının yürütücüsü olarak dinci gericiliğin şefi bu rolü zaten uzun bir dönemdir oynuyordu. Kürt halkının dini eğilimlerini ve Kürdistan’daki aşiret yapısını uzun süredir kendi sefil çıkarları için kullanan Erdoğan, bu açıdan önemli bir avantajı da elinde tutuyordu. Öyle ki Kürt hareketi boykot kararı almasaydı Kürt oylarının neredeyse tamamının evet safını güçlendireceğine dair genel bir kanı bulunuyor. İşte bu nedenle dinci gericilik bir yandan Kürt hareketiyle pazarlıklarını sürdürürken öte yandan da 3 Eylül’de gerçekleştireceği Diyarbakır çıkarmasına hazırlanıyor.

Kürt sorununu tartışan hemen herkes ise 3 Eylül’de gerçekleşecek bu mitinge gözünü dikmiş durumda. Kürt hareketi, Erdoğan’ın bu mitingde Kürt sorununun çözümü konusunda (Kürt kimliğinin kabul edildiği yeni bir anayasa ve seçim barajının düşürülmesi) vereceği sözler karşılığında boykot tutumunu evet yönünde değiştirmeye hazır olsa da yaklaşan genel seçimler öncesinde Erdoğan böyle sözler vermeyeceğini şimdiden ifade ediyor. Yani dinci partinin şefi Erdoğan Diyarbakır’a Kürt halkının taleplerine yanıt vermek için değil, aşiretler ve Kürt burjuvazisi üzerindeki etkisine yaslanarak Kürt hareketinin boykot tutumunu delmek için gidiyor. Ayrıca, Kürt halkının sandığa zorla gitmesini sağlamak için AKP hükümeti eliyle çeşitli “güvenlik” önlemleri alınmaya devam ediyor.

CHP’nin bu yeni döneme uyum çabası ise dikkat çekiyor. Kurulduğundan beri tekçi devlet anlayışının temsilcisi olan bu parti, emperyalist şeflerin bekçiliğini yapmak için atması gereken adımları hızlı bir şekilde kavradı. Bu adımların en önemli cephesini ise Kürt sorunu kapsamındaki tutumlar oluşturuyor. Yılların inkarcı kimliği kolayından değişmese de CHP’nin yeni şefi Kılıçdaroğlu kırdığı potları çok geçmeden düzelterek yeni döneme uyum sağlamaya ve emperyalist merkezlere mesajlar vermeye çalışıyor. Kılıçdaroğlu’nun bu çerçevedeki en dikkat çekici tutumu Öcalan’la devlet arasındaki görüşmelere yaklaşımı ve Dersim mitinginde yaptığı ayrımsız genel af çağrısı oldu. Bu çağrılar ise, şovenizm zehrinin kök saldıgı CHP tabanında ciddi rahatsızlıkları beraberinde getirdi. Ancak CHP şefleri önümüzdeki seçimlerde AKP’yi geride bırakarak hükümet olma görevini

devralmak istiyorlarsa tabanındaki rahatsızlıklara rağmen bu değişimi yaşamaktan başka çareleri bulunmuyor.

Sonuç olarak girdikleri referandum savaşında burjuva gericiliğinin her iki temsilcisi de Kürt halkının özgürlük ve demokrasiye duyduğu özlemi istismar etmek için hazırlanıyorlar. Ancak bu istismar etme çabasında verilecek sahte vaatlerin ve hak kırıntılarının Kürt halkının desteğini almaya yetmeyeceği de açıktır. Emperyalist merkezlerin açılım politikasının sonuçsuzluğu, iki burjuva gerici kliğın de Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü anlamına gelmektedir.

Burjuva klikler Kürt halkını yedekleme girişimlerini sürdürürken, Kürt hareketi de bu süreci kendi taleplerini tartıştırmak için kullanmaya devam ediyor. Taleplerini kabul ettirmesi karşılığında ise artık sadece evet cephesine değil, hayır cephesine de katılabileceğinin sinyallerini veriyor. Her ne kadar BDP boykot tutumunda ısrarcı olduğunu vurgulasa da, Öcalan’ın referandumu ve rejim içi krizi yakından takip ettiği ve taktik tutumu da buradaki dengelere göre belirlemeye çalıştığı görülmektedir. Referandumun gündeme geldiği ilk günlerde boykotu AKP ile bir pazarlık malzemesi olarak tanımlayan Öcalan, son avukat görüşmesinde “hayır” da denebileceğini söyleyerek CHP’ye de yeşil ışık yakmış oldu.

Kürt sorununda çözümü emperyalist merkezlerden bekleyen Öcalan, bu merkezlerde AKP’nin karşısında CHP’nin hazırlanmaya başladığını gördüğü oranda politikayı da bu gelişmelere göre belirlemeye özen gösteriyor. Burjuva basında Öcalan süreci PKK’dan daha iyi okuyor yorumlarına neden olan bu tablo önümüzdeki dönemde Kürt sorunu ve anayasa referandumu kapsamında çok daha karmaşık günlerin yaşanacağını gösteriyor.

Ancak bu karmaşık günler burjuva siyaset sahnesinde ve düzen içi sularda yaşanacaktır. Düzen içi çözüm beklentisinde olan ve burjuva demokratik bir nitelik taşıyan Kürt hareketinin bu girişim ve pazarlıkları doğal ve meşru olsa da burjuvazi içindeki dengelere dayalı bu taktik hattın Kürt halkına özgürlük ve eşitlik getirmesi mümkün değildir. Mayasında inkar ve imha siyaseti bulunan Türk sermaye devleti karşısında Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemlerinin karşılanmasının yegane yolu burjuvazinin bulanık sularından çıkarak devrimci mücadeleyi yükseltmesidir.

Düzen cephesinde her yol ‘mubah’

Anayasa referandumunda “evet” ve “hayır” cephesi olarak bölünen düzen cephesi rakibini köşeye sıkıştırıp kitlelerin desteğini alabilmek için her yolu ‘mubah’ görüyor ve birbirlerinin kirli çamaşırlarını sergilemekte de hiçbir sınır tanımıyor. Bunun son örneği ise, ırkçı-faşist MHP’nin lideri Devlet Bahçeli’nin “Mehmetçik katili ve Türkiye’ye meydan okuyan küstah” dediği Barzani’ye 57. hükümetteyken silah ve para verdiği iddiası.

İrkçı-faşist Bahçeli’nin Güney Kürdistan yönetimine yapılan yardımlara koalisyon ortağı olarak onay verdiği burjuva medyada sıkça işleniyor. MHP’nin de içinde yer aldığı 57. Hükümet döneminde Güney Kürdistan’da KDP lideri Barzani ile yapılan görüşmelerde Barzani hükümetten bazı taleplerde bulunuyor. Barzani’nin bu talebi üzerine konu koalisyon hükümeti ortakları (ANAP-DSP-MHP) arasında çok gizli bir şekilde görüşülerek KDP’nin taleplerinin yerine getirilmesi karar altına alınıyor. Milli Savunma Bakanı MHP’li Sabahattin Çakmakoglu’nun da “onay” imzasının yer aldığı kararlarda MHP’nin herhangi bir şerhi de yok.

AKP Hükümetine yakınlığı ile bilinen Çalık Grubu’na ait Sabah gazetesinde KDP yönetimine aralıklarla yapılan nakit para yardımını da içeren ayrıntılı liste yer alıyor. Öyle anlaşıyor ki, 1999-2002 yıllarında sermaye devletinin yürütme organı 57. hükümet döneminde KDP yönetimine belirli aralıklarla 8 milyon dolar nakit para, silah, mühimmat, araç, gıyecek ve yiyecek yardımıyla bulunulmuş.

BDSP'nin referandum çalışmalarından...

“Düzen içi dalaşmaya boykot!”

Ümraniye

Sınıf devrimcileri, Ümraniye’de ajitasyon ve propaganda çalışması çerçevesinde organize sanayi bölgesi ve çevresine BDSP imzalı boykot afişlerini yaygın biçimde yaptılar. Fabrika çevrelerine ek olarak, Dudullu hattında ve mahallelerde de afişler kullanıldı.

Boykot bildirilerini de bölgedeki birçok fabrikaya ulaştıran BDSP’liler İmes A-E kapılarında ve 1 Mayıs Mahallesi başta olmak üzere birçok emekçi mahallesinde bildiri dağıtımları gerçekleştirdiler.

İmes A kapısı önünde “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! / BDSP” şiarlı önlükleriyle her hafta Salı günü gerçekleştirdikleri gazete satışını sürdüren sınıf devrimcileri, aynı zamanda Kızıl Bayrak’ı, boykot çağrısının etkin bir aracına da çeviriyorlar.

Avcılar ve Bakırköy

Referandum oyununu boykot etmeye çağırان bildiri dağıtımı 29 Ağustos Pazar günü Avcılar metrobüs köprüsü ve Bakırköy Meydanı’nda gerçekleştirildi.

BDSP’liler, üzerinde “Referandum oyununa boykot, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde BDSP” imzalı önlükler giyerek bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımlarda BDSP’liler işçi ve emekçileri referandum oyununa karşı boykota çağırdılar.

İzmir

29 Ağustos günü Kemeraltı girişinde BDSP’nin referandum bildirilerinin toplu dağıtımı gerçekleştirildi. Dağıtımda 500 kadar bildirge kısa süre içerisinde tüketildi. Dağıtım sırasında referandumun toplumun gündeminde özel bir yer tuttuğu görüldü.

Kartal

Kartal BDSP; Petrol-İş, Esentepe, Karlıktepe, Çavuşoğlu, Topselvi, Aydos, Erzincan, Cumhuriyet mahallelerinde afiş çalışmaları yürüttü. Bunun dışında Kartal merkez ve E-5 hattı, Kurtköy-Uydukent hattı, Kartal-Pendik dolmuş yolunda da afişler kullanıldı. Petrol-İş, Esentepe, Karlıktepe, Erzincan, Cumhuriyet, Aydos mahallelerinde bildiri dağıtımları gerçekleştirildi.

Kartal bölgesinde bulunan ABB, Lombardini ve Modital fabrikalarının iş çıkış saatlerinde bildiriler işçilerle buluşturuldu. Aydos Süluntepe’de sabah işe gidiş sırasında da dağıtımlar gerçekleştirildi.

Ayrıca Kartal’da 29 Ağustos günü BDSP’nin referandum bildirgesinin dağıtımı gerçekleştirildi. “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde / BDSP” yazılı önlüklerini giyen BDSP’liler Kartal’daki çay bahçeleri, minibüs durakları ve Bankalar Caddesi’nde yaygın bir dağıtım yaptılar.

Kadıköy

BDSP’nin referandum bildirgeleri 28 Ağustos günü Kadıköy’de kitlesel bir şekilde dağıtıldı. BDSP önlükleriyle yapılan dağıtımda ajitasyon konuşmalarıyla, anayasa referandumunu neden boykot etmek gerektiği, hak ve özgürlüklerin kazanılabilmesi için de devrimci sınıf mücadelesini

Kartal

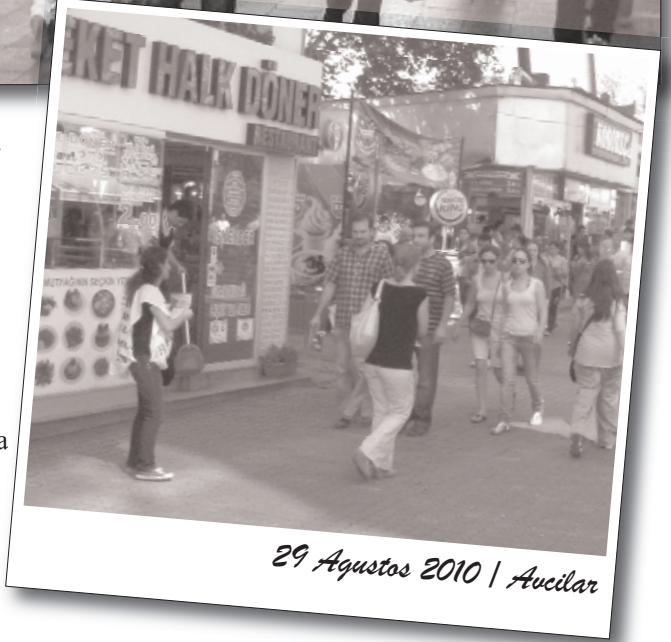
yükseltilmesi gerektiği anlatıldı. Kadıköy Eminönü iskelesi başta olmak üzere birçok noktada bildirgeler emekçilere ulaştırıldı.

Esenyurt’ta boykot çağrısına gözaltı saldırısı

Esenyurt’ta referandum oyununa boykot çağrısı yapan BDSP’li sınıf devrimcileri 27 Ağustos günü polisin gözaltı saldırısıyla karşı karşıya kaldılar.

Faaliyet sırasında durdurularak zorla polis aracına bindirilmeye çalışılan BDSP’liler, sermaye devletinin ve polisin gerçek yüzünü etrafta toplanan emekçilere teşhir ettiler. Devletin kolluk güçlerinin, Esenyurt Meydanı’nda düzen partileri stant açıp gerici propagandalarını yaparken, aynı alanda sınıf devrimcilerinin çalışmasını engelleme çabası birkez daha demokrasi havariliği yapanların gerçek yüzünü gözler önüne serdi.

Gözaltına alınmalarının ardından karakola

29 Ağustos 2010 / Avcılar

götürülen sınıf devrimcileri, 1 saatin ardından işlem yapılmadan serbest bırakıldı.

İzmirli devrimci işçiler “boykot” dedi!

İzmirli metal ve tekstil işçileri 29 Ağustos günü gerçekleştirdikleri eylemle düzenin referandum oyununu boykot ettiklerini duyurdu. Boykot çağrısını yükselten işçiler, tüm işçi kardeşlerini de referandum oyununa kanmamaya, tutum almaya ve mücadele etmeye çağırdı.

Tekstil İşçileri Bülteni ve Metal İşçileri Birliği tarafından düzenlenen basın açıklaması Kemeraltı girişinde gerçekleştirildi. Eylem “Referandum oyununa BOYKOT! İşçi sınıfının kurtuluşu devrimci sınıf mücadelesinde! / Metal İşçileri Birliği - Tekstil İşçileri Bülteni” ozalitinin açılması ile başladı.

Yapılan açıklamada genel olarak işçi sınıfının ve özel olarak tekstil ve metal işçilerinin maruz kaldığı saldırılar, yaşanan sömürü ve sefalet anlatılarak bunlardan kurtulmak için mücadele etmek gerektiği vurgulandı. Ortada gerçek sorunlar varken düzenin referandum oyunu ile işçi ve emekçileri oyalamaya çalıştığı belirtilerek şunlar söylendi:

“Buradan tüm işçi ve emekçilere sesleniyoruz. Bizim tarafımız düzenin iki yüzlü rezil tartışmalarının değil, kendi geleceğimiz ve özgürlüğümüzün tarafıdır. Bu sebeple referandum yalanına karşı ‘boykot’ diyoruz ve sandığı gitmiyoruz. tüm işçileri de anayasa tartışmalarını protesto etmeye ve sandığa gitmemeye çağırıyoruz.

Gerçek kurtuluşumuzun devrim ve sosyalizm uğruna mücadeleden geçtiğini bir kez daha haykırıyoruz.”

Eylem bir metal işçisinin söz alarak yaptığı konuşma ile sürdü. Konuşmada anayasa referandumunun sınıf için bir anlam ifade etmediği, fabrikalarda yaşanan sorunlardan ve sendikal mücadele deneyimlerinden örnekler verilerek anlatıldı. Konuşma çevredeki emekçiler tarafından da ilgiyle izlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

BDSP'nin referandum seminerleri devam etti...**Kartal**

BDSP'nin referandum gündemli seminerlerinin Kartal ayağı 29 Ağustos günü yapıldı. Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'nde gerçekleştirilen seminere araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ile BDSP Temsilcisi Atlen Yıldırım konuşmacı olarak katıldı. Seminerde 4 günlük işgalleriyle sınıf mücadelesine damga vuran ÇEL-MER işçilerinin yanısıra UPS işçileri de yer aldı.

Seminerde ilk sözü Yaraşır aldı. Volkan Yaraşır konuşmasında referandum gündeminin sınıf mücadelesi zemininde görülmesi gerektiğini vurguladı. Sinter Metal, Tezcan, Brissa, Gürsaş gibi işgalle sonuçlanan girişimlerin anlamı üzerine özel vurgular yaptı. UPS işçilerinin kararlı direnişine de değinen Yaraşır, UPS işçilerinin bu mücadelesinin yeni bir TEKEL'i doğurabileceğini ifade etti. Lokal direnişlerin toparlanması ve birleşik bir hat örülmesi gerektiğini vurgulayan yaraşır, referandum sürecine buradan doğru bakılması gerektiğini belirtti.

Ardından BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım söz aldı. Yıldırım konuşmasında işçi ve emekçilerin “evet-hayır” ikilemine sıkıştırılarak asli sorunun gölgelenmek istendiğini belirtti. İşçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun devrim ve sosyalizm mücadelesinden geçtiğini, asıl sorunun bu mücadelenin yükseltilmesi olduğunu vurguladı. İşçi ve emekçilerin temel hak ve özgürlükler için devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesi gerektiğini belirtti.

İki konuşmacının ardından kısa bir ara verildi. Aranın ardından referandum sürecine ilişkin canlı tartışmalar yaşandı.

Esenyurt

28 Ağustos Cumartesi akşamı Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen seminerle anayasa referandumu ve devrimci tutum Esenyurt işçileriyle tartışıldı. Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ve BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım'ın konuşmacı olarak katıldığı panel iki bölüm halinde gerçekleştirildi.

Yaraşır, referandum tartışmalarını sınıf hareketinin dışında değerlendirmenin atın önüne arabayı bağlamak anlamına geleceğini söyledi. Referandumun egemenler arası iç çekişmenin dışı vurumu olduğunu, bu oyunun taraflarının kendilerini toplum nezdinde meşru kılmak için “demokratikleşme” ve “AKP diktatörlüğüne hayır” demagogilerinin arkasına sığındıklarını hatırlattı. Yaraşır, UPS ve ÇEL-MER gibi direnişleri gözardı ederek referandumu tartışmanın, liberalizme sürüklenmenin önünü açacağını söyleyerek sözlerin sonlandırdı.

Yaraşır'dan sonra söz alan BDSP temsilcisi, bugün işçi sınıfının sorununun anayasal tartışmalar olmadığını; bugünün sorunlarının işsizlik, yoksulluk, açlık, sefalet ve bu sefaletle karşı mücadele olduğunu ifade etti. BDSP temsilcisi sözlerini şöyle sonlandırdı:

“Bunun tek bir yolu vardır o da devrimci sınıf mücadelesidir. Eğer anayasayı değiştirmek ve değiştirdiklerimizi kalıcı kılmak istiyorsak mevcut sınıfsal güç dengelerini değiştirmek ve iktidarı işçi sınıfının eline vermek zorundayız. BDSP olarak referandumu boykotla kastettiğimiz kapitalizmin sınırlarını aşan ve ondan bağımsız olarak gelişen devrimci bir işçi sınıf hareketi yaratma mücadelesidir.”

Seminerin ikinci bölümünde katılımcı işçilerin soruları yanıtladı. Yapılan tartışmalarda bugün işçi sınıfının demokratik ve gündelik talepleri uğruna mücadele ve işçi sınıfının devrimci rolü üzerine anlamlı tartışmalar yürütüldü.

Kızıl Bayrak / Kartal - Esenyurt

BDSP'lilere dönük tutuklama terörü protesto edildi!**Faşist baskı ve terörünüz sökmedi, sökmeyecek!**

Ankara'da estirilen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarına dönük tutuklama terörü, 29 Ağustos günü İstanbul'da gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi. Taksim ve Kartal'da yapılan eylemlerde 25 Ağustos sabahı evlere ve Mamak İşçi Kültür Evi'ne yapılan baskınlarla gözaltına alınan sınıf devrimcilerinin 28 Ağustos günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklandığı hatırlatılarak faşist baskı ve teröre rağmen devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarın süreceği vurgulandı.

Taksim

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen sınıf devrimcileri düzen güçlerinin gerçek yüzünün faşist baskı ve terör olduğunu söyleyerek baskıların kendilerini yıldıramayacağını belirttiler.

“Faşist baskı ve teröre son! Tutuklu BDSP'liler serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı eylemde, “Tutuklamalar bizleri yıldırılmaz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” dövizleri ve BDSP flamaları taşındı.

“Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin efendileri, gerici iç iktidar mücadelelerinin bir yansıması olan referandum oyunu ile işçi ve emekçileri birkez daha aldatmaya, “evet-hayır” ikilemi üzerinden kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Hepsi de emek düşmanı olan bu ikiyezlü düzen aktörleri, ‘12 Eylül’le biz hesaplaşacağız!’, ‘Demokratikleşmenin önünü biz açacağız!’, ‘Hak ve özgürlükleri biz genişleteceğiz!’ gibi hamasi laflarla milyonlarca işçi ve emekçinin gözüne baka baka yalan söylemeye devam ediyor.” sözleriyle başlayan açıklamada, referandum oyunu ile işçi ve emekçilerin birkez daha aldatılmaya çalışıldığı belirtildi. Hepsi de emek düşmanı olan ikiyezlü düzen aktörlerinin, ‘demokratikleşme’ maskesi taktıkları, işçi ve emekçileri süslü sözler ile kandırmaya çalıştıkları böylesi bir dönemde dahi, ilerici ve devrimci güçlere azgınca saldırmaya devam ettikleri ifade edildi.

Ankara polisinin sınıf devrimcilerine yönelik operasyonuna, 6-8 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilen 7. Mamak Kültür Sanat Festivali gerekçe gösterildiği dile getirilirken *“Festivalle yasa dışı örgüte yardım etmek”, “Yasa dışı örgüt dokümanı kitap satmak”* iddialarının öne sürüldüğü hatırlatıldı. 3 gün süren gözaltı terörünün ardından hakim karşısına çıkarılan Onur İnce, Emre Azapçı, Hızlan Erpak ve Hüseyin Ünal, haklarında verilen tutuklama kararı sonucu Sincan F Tipi Cezaevi'ne götürüldüğü belirtildi.

Sermaye devletinin asıl hedefinin devrimci sınıf faaliyetindeki ısrar olduğunun belirtildiği açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Bizler, sermaye devletinin her türlü engelleme çabasına, tüm faşist baskı ve terörüne rağmen devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarımızı sürdürmeye ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadelemizi büyötmeye devam edeceğimizi birkez daha haykırıyoruz!”*

Eyleme, Devrimci Proletarya ve Devrimci Anarşist Faaliyet destek verdi.

Kartal

Kartal çay bahçeleri önünde toplanan sınıf derimcileri, buradan sloganlarla Kartal Meydanı'na yürüdüler. Eylemde “Faşist baskı ve terörünüz devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarımızı boğamayacak / BDSP” ozaliti ve BDSP flamaları açıldı.

Meydana gelindiğinde okunan basın açıklamasında devlet terörü teşhir edilerek, devrimci sınıf faaliyetinin engellenemeyeceği vurgulandı. Tutuklanan BDSP'lilerin derhal serbest bırakılması istendi.

Referandum oyununun da ele alındığı açıklamada, işçi ve emekçilere düzen içi dalaşmayı boykot etme çağrısı yapıldı. Temel hak ve özgürlüklerin kazanılmasının ve devlet terörünün ezilmesinin ancak ve ancak devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesiyle mümkün olacağı vurgulandı.

Basın açıklamasına Tuzla tersaneler cehenneminde tek başına direnişe geçen BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan da katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Eylül ayı toplantısı sonuçları

MİB MYK Eylül ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme
- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Referandum süreci üzerine değerlendirme
- Bülten üzerine planlama

- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme:

MYK toplantısının ağırlıklı gündemini işkolundaki gelişmeler oluşturmıştır. Sermaye, sendikalar ve gelişen işçi direnişleri konusunda yapılan sunumlar üzerinde tartışmalar yürütülmüş ve gerekli görülen noktalarda kararlar alınmıştır. Bu kapsamda yapılan tartışmaların sonuçları kısaca şöyledir:

1- Metal kapitalistleri cephesinden pembe tablolar çizilmeye devam ediliyor. Geçtiğimiz ay İSO tarafından açıklanan en büyük 500 şirket listesi içerisinde metal işkolunun belirgin ağırlığını ve aynı zamanda kriz döneminden kârlarını katlayarak çıktıklarını göstermişti. Bu aynı rakamlar içerisinde işçilerin gerçeği de saklanamamıştı. Öyle ki, bu katlamalı büyüme işçi sayısının azaltılması ile birlikte gerçekleşmişti. Geçtiğimiz günlerde açıklanan ikinci 500 listesi bu gerçeği daha da pekiştirdi. Öyle ki, ikinci listedeki şirketler ilk 500'e göre daha yüksek bir büyüme gerçekleştirmişlerdir. Dahası, imalat sanayisinde kapasite kullanım oranı krizin patlak verdiği 2008 Eylül ayı rakamlarına ulaşmış bulunmaktadır. Ortalama yüzde 20'leri bulan verimlilik artışları yaşanmıştır. Bu verilere daha başkaları da eklenebilir, ancak bu kadarı durumu yeterli açıklıkta ortaya koymaya yeterlidir. Kapitalistler için kriz büyük bir fırsat olmuştur.

2- Bu parlak büyüme tablosunun kaynağında işçilerin acımasızca katmerli sömürsü vardır. Keyfince işçi çıkaran, aynı işi daha az işçiyle yapan, ücret ve sosyal hakları budayan kapitalistler krizin tüm yükünü işçi sınıfına ödetmişlerdir. Parlak büyüme tabloları, işçilerin canına okunarak yaratılmıştır. Ancak kapitalistlerin burada durmaya niyetleri yoktur. Krizi bahane ederek ve işsizliği bir kırbaç gibi kullanarak yarattıkları bu ağır çalışma koşullarını korumak ve daha da ağırlaştırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Amaçları işçi sınıfının elindeki son kırıntıları, son güvenceleri çalmak, esnek ve kurlsız çalışmanın önündeki engelleri tümünden kaldırmaktır. Bunun için bugünlerde bir dizi toplantı örgütlemekte, saldırı planları ve bunlara zemin hazırlamak için kamuoyu oluşturmaya çalışmaktalar. Hedeflerinde kıdem tazminatının kaldırılması, özel istihdam bürolarının hayata geçirilmesi, çalışma süreleri başta olmak üzere çalışma yaşamının tümünden esnekleştirilmesi gibi uygulamalar bulunmaktadır.

3- Bu amaçla bir süredir bütün işçi ve memur sendikaları konfederasyon yönetimlerinin (DİSK ve KESK içinde olmak üzere) katıldığı "Ekonomik Koordinasyon Kurulu" adıyla toplantılar yapılmakta ve işsizliğe çözüm bulmak yalanıyla "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altında bir saldırı programı oluşturulmaya çalışılmaktadır. Kölelik yasasının

"Bilim Kurulu" adı altında bu türden bir işbirliğinin sonucu çıktığını unutmamak. İşçi sınıfı bu kez bu tuzağa düşmemelidir. MİB MYK, başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfını bu saldırı hazırlığı konusunda mücadeleye çağırmaktadır. Ayrıca sendika bürokratlarını da olası ihanetlerinin hesabının sorulacağı konusunda uyarılmaktadır.

4- Şu durumda bu kapsamlı saldırı hazırlığı karşısında işçi sınıfı ve emekçiler birleşik ve militan bir mücadele verecek durumdan uzaktır. TEKEL Direnişi'nin yarattığı olanaklar ve birleşik mücadele zemini büyük ölçüde kaybedilmiştir. Bugün işçi sınıfı hala da mevzi eylem ve direnişlerle kapitalistlere karşı koymaya çalışmaktalar. Kapsamlı saldırı hazırlıkları düşünüldüğünde işçi sınıfının öncülerinden başlayarak harekete geçmesi zorunludur. Saldırıları konusunda bir bilinç açıklığı yaratmak, birleşik mücadele zeminleri oluşturmak, giderek eylemli bir tutumu geliştirmek ve militan bir hatta ilerlemek, bu kapsamdaki görevlerin genel çerçevesidir. Daha somutta MİB, önümüzdeki günlerde bu saldırı hazırlıklarıyla ilgili yaygın panel ve seminerler örgütleyecek, ayrıca konuyu gündeme taşımak doğrultusunda çalışmalarını hızlandıracaktır.

5- Tüm engellere ve sorunlara rağmen işçi sınıfımız mücadele ateşini yakmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde yaşanan ÇEL-MER direnişi ise son dönemde yaşanan eylem ve direnişler içerisinde bir adım öndedir. Çünkü ÇEL-MER işçileri fabrikayı işgal ederek sendikal haklarını militan bir direniş yoluyla söke söke almışlardır. ÇEL-MER direnişi, hakların dışı dış militan bir mücadele yoluyla kazanılacağı yeni bir doğrulamasıdır. Bu yönüyle de işçi sınıfı için örnek alınması gereken bir direniştir. Aynı zamanda Sinter ve daha nice mevzi direnişi tüketip yargı koridorlarında sürdüren "sosyal diyalogcu sendikacılık" anlayışının nasıl bir çıkmaz yol olduğunu kanıtlamıştır. MİB MYK, ÇEL-MER direnişinin verdiği bu dersin altını bir kez daha çizmektedir. Bununla birlikte ÇEL-MER direnişini ve ruhunu işçi sınıfına taşımayı görev bilmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

MYK işkolunun en önemli gündemi olan MESS Grup TİS süreci hakkındaki son gelişmeleri ve sürece ilişkin çalışmalarını masaya yatırarak değerlendirmelerde bulunmuş ve özetle şu sonuçlara varmıştır:

1- Krizin faturasının metal işçilerine katmerli sömürü ve ağır çalışma şartları biçiminde kesildiği bir dönemin ardından gelen grup TİS sürecinin oldukça sert ve kavgalı geçmesi doğal ve işçi sınıfı açısından gereklidir. Zira MESS, bu dönemde kazandıklarını geri vermek istememekte ve dahası bunlara yenilerini eklemeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı açısından ise, bu acımasız ve vahşi çalışma düzenine karşı koymak ve kendi lehine değiştirmek en doğal haktır. Ancak şu haliyle grup TİS süreci böyle bir gerilim ve mücadele havasından uzaktır. Hem MESS hem de sendikalar bu süreci önemsiz, sıradan ve rutin bir olaymış gibi ele almaktalar. Ancak bu bir aldatmaca ve yanıltıcı bir görüntüden başka bir şey değildir. Çünkü MESS ve sendika yönetimleri bu görüntüyü vermekle birlikte, gerçekte tüm enerjilerini bu süreci kazasız atlattak üzere harcamaktalar.

2- MESS'in TİS sürecine hazırlığı yayınları üzerinden de dikkat çekmektedir. Öyle ki MESS'in işçileri sınıf bilincinden uzaklaştırmak amacıyla çıkardığı yayın organının manşetinde enflasyonun sıfırın altında olduğu haberi yer almaktadır. Bu MESS'in ücretler konusundaki tutumu hakkında önden bir fikir vermektedir. MESS işçilerin ücret taleplerine şimdiden sınır çekmekte ve sopa göstermektedir. Esnek çalışma dayatması ve diğer sosyal haklar konusunda da aynı tutumu sürdüreceğini bugünden gösteren işaretler çoğalmaktadır. MESS alttan alta TİS'e hazırlanmakta ve siperlerini sağlamlaştırmaktadır.

3- Türk Metal cephesinden ise birkaç göstermelik fabrika toplantısından başka hiçbir şey

yapılmamaktadır. Bu toplantılar da işçileri TİS sürecine hazırlamaktan çok nabzını ölçmek içindir. Diğer taraftan Türk Metal Genel Başkanı Pevrül Kavlak ise sendika gazetesinde “büyümeyi yaratanlara pay verilmiyor” diyerek MESS’e sitem etmektedir. Bu gerçekte “üreteceğiz, kazandıracacağız, kazanacağız” sözünü düstur edinen Türk Metal gerçeğinin itirafıdır. Ancak Türk Metal yönetimi bu itirafı durumunu meşrulaştırmak için kullanmakta ve yeni ihanetlere hazırlanmaktadır. Ortada duran tüm gerçekler bu hazırlığa işaret etmektedir.

4- Çelik-İş’in suskunluğu sürmektedir ve bundan sonra da sürecektir. Çünkü bu hainler kendilerine Türk Metal’in imzaladığı sözleşmeyi kabul etmekten başka bir rol biçmemektedirler. İşçilerin suskunluğunda, bunu da olağan bir sendikacılık pratiğiymiş gibi göstermektedirler.

5- Birleşik Metal yönetimi cephesinden ise “TİS Kurulları” adımı ile başlatılmış çalışmalar yoğunluğunu ve ivmesini kaybetmiştir. Yıllık izinlere yorulsa da bu zayıf görüntü onlar payına bu dönemki TİS politikasının bir gereğidir. Çünkü ortaya taşıyamayacağı iddialar koyup ve sonra da biçimsiz tarzda Türk Metal’i takip etmenin bedelini hala da ödemektedirler. Bu nedenle olabildiğince sorumluluk almaktan uzak durmaya çalışmaktadırlar. Daha önce de belirttiğimiz gibi yapılan çalışmalar belirgin biçimde bir iddia ve heyecandan yoksundur.

6- MESS ve sendika yönetimleri cephesinden durum böyle olduğu ölçüde, saldırılara ve ihanete geçit vermemek üzere metal işçilerini uyarmak, mücadeleye hazırlamak ve mücadele vermek görevleri büyük ölçüde ileri ve öncü metal işçilerine kalıyor. İleri ve öncü bir işçi platformu olarak MİB de görev ve sorumluluklarını bu çerçevede kavradığını daha önce ilan etmişti, bu ekseninde bir çalışma planı oluşturmuştu. Halihazırda istenen düzeyde olmasa da metal işçileri cephesinden tek anlamlı mücadele hazırlığı büyük ölçüde MİB tarafından yapılmaktadır.

7- MİB birimlerinin TİS kapsamında oluşturulan çalışma programını hayata geçirmek ve merkezi-yerel araçları amaca en uygun biçimde sistematik biçimde kullanmak üzere yaptıkları çalışmalar kesintisiz biçimde devam etmektedir. Ancak henüz işkolunda TİS gündemi doğrultusunda bir mücadele havası estirecek bir çalışma yoğunluğu oluşturulamamıştır. Bunun için tüm güç ve enerjimizi bu sorunu çözmek üzere önümüzdeki günlerde harekete geçirmeliyiz. Bu ölçüde, çalışmamızın ivmesini giderek arttırmayı ve Eylül ayı ortalarından itibaren artık bir kampanya düzeyine çıkarmayı hedefleyeceğiz. Tüm MİB birimlerini çalışmalarını bunun gerektirdiği biçimde planlamaya davet ediyoruz.

- Referandum üzerine değerlendirme:

1- Gündemdeki referandum konusundaki değerlendirmemizi ve tutumumuzu daha önce ortaya koymuştuk. Burada yeniden özetlersek: AKP hükümetinin iktidar kavgasında yeni mevziler kazanmak ve egemen konumunu pekiştirmek için gündeme getirdiği anayasa taslağının karşısında “hayırcı” olarak konumlananların başını çekenler de AKP kadar işçi ve emekçi düşmanı burjuva güçlerdir. Bunun için işçi sınıfı şu ya da bu gerekçelerle bu taraflardan birinin yanında saf tutamaz. Gerek bu oyuna düşmemek ve gerekse de gerçek hak ve özgürlükleri sermaye düzeninden koparıp almak için sınıf kavgasını büyütmek ve BOYKOT bayrağını yükseltmekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

2- Şu durumda sendika bürokratları ikiye bölünüp taraflardan birinin yanında saf tutmakta gecikmediler. Soluğu “Evetçiler”in yanında alanların gerekçesi, yapılan düzenlemelerle işçi sınıfına sendikal hak ve özgürlük verildiği iddiasıdır. Aynı zamanda 12 Eylül

darbecilerinden hesap sorulduğu da söylenmektedir. Bu iddialar koca bir yalan olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. “Hayırcılar”ın yanında saf tutanlar ise yapılan değişikliğin işçi sınıfına bir yararı olmadığını, AKP’nin ihtiyaçları için çıkarıldığı gerekçesiyle tutumlarını açıklamaktalar. Kendi içinde doğru olan bu gerekçeleri ise getirip başka bir burjuva gericiliğinin kuyruğuna takılmanın kılıfı haline getirmektedirler.

3- Metal İşçileri Birliği, 12 Eylül darbecilerinden de, 12 Eylül düzeninden de, onun sınıf düşmanı yasa ve anayasalarından da kurtulmanın tek yolunun burjuvaziye karşı sınıf kavgası vermekten geçtiği bilinciyle, bir kez daha işçi sınıfını burjuvazi ve işbirlikçilerinin yalanlarına kanmamaya, sınıf kavgasını büyötmeye çağırılmaktadır.

Metal İşçileri Birliği, bu tutumu işçi sınıfına taşımak için çalışmalarını sürdürecektir.

- Bülten üzerine planlama:

MYK, bültenimizin Eylül sayısını Eylül ayının 14’ünde çıkacak biçimde planlamıştır. Buna göre her türlü katkının ayın 9’una kadar gönderilmesi gerekmektedir.

(...)

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

1 Eylül 2010

TGS'den Erdoğan'a kınama

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) 26 Ağustos günü yazılı açıklama yaparak, katıldığı bir televizyon programında basında sendikalaşma hakkı üzerinden açıklamalar yapan Tayyip Erdoğan’ı kınadığını belirtti.

TGS İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada ilk olarak, Erdoğan’ın 23 Ağustos günü katıldığı bir televizyon programında Ali Kırca’ya “Sizin gazetede herkes A’dan Z’ye sendikalı mı?” sorusunu yönelttiği, aldığı “Değil” yanıtı üzerine ise “Sıkıntı burada işte. Niye değil? Bunu başka yerde söylediğimde üzerime saldırılıyor. Üzerimize saldıran medyanın içinde sendikalı olmayan binlerce kişi var. Patronlar acaba ne der bu işe?” karşılığını verdiği söylendi.

ATV-Sabah Grubu’nun bağlı olduğu Turkuvaz işletmesinin patronu Berat Albayrak’ın, Erdoğan’ın damadı olduğunun söylendiği açıklamada, Albayrak’ın gazetecilerin grev haklarını kullanmalarını hukuksuz yollardan engellemek isteyen, greve çıkan gazetecileri hukuka aykırı biçimde işlerinden atan aynı holdingin başında bulunduğu hatırlatıldı. ATV-Sabah’ta 13 Şubat 2009’da başlayıp 14 Temmuz 2009’da yerel mahkeme kararıyla durdurulan grevin 4 Mart 2010’da Yargıtay kararıyla tekrar başladığı ve 26 Ağustos itibarıyla 329. gününü doldurduğu söylendi.

Madende katliam ‘serbest’

Madenlerde yaşanan grizu patlamaları ve toplu işçi katliamlarının ardından göstermelik kapatmalar ve yargılama senaryolarını devreye sokan sermaye devleti Zonguldak’ın Gelik Beldesi’nde, TTK Karadon Müessese Müdürlüğü’ne ait maden ocağında 17 Mayıs 2010 günü yaşanan grizu patlamasının ardından başlayan soruşturma sürecinde de benzer bir yol izledi.

Grizu patlamasında yaşamını yitiren 30 madenciden ikisinin cansız bedenleri 100 günü aşkın süredir yerin yüzlerce metre altından çıkarılmayı beklerken grizu patlamasıyla ilgili bilirkişi heyetinin hazırladığı rapor doğrultusunda gözaltına alınan 13 kişiden 2’si savcılık tarafından serbest bırakılırken kalan 11 kişinin ise tutuksuz yargılanmasına karar verildi.

Rapor üzerine gözaltına alınan ve mahkemeye sevk edilen 11 kişiden taşeron firma Yapıtek ortaklarından Halim Köse, proje sorumlusu Kadir İpek ile TTK Karadon Müessese Müdürü İsmail Güner, TTK çalışanları Vedat Küçükbükücü, Mustafa Küçük ve Murat Taşçı, ‘dikkatsizlik ve tedbirsizlik sonucu taksirle ölüme sebebiyet vermek’ suçlamasıyla tutuklandı. Diğer 5 kişi ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Tutuklama kararına yapılan itiraz, 1’nci Asliye Ceza Mahkemesi’nde değerlendirildi. Mahkeme, Sulh Ceza Mahkemesi’nin 6 kişi için verdiği tutuklama kararını, mevcut delil durumu, delillerin toplanmış olması, şüphelilerin sabit ikametgah sahibi olup kaçma şüphelerinin bulunmamasını gözönünde bulundurarak kaldırdı.

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan bilirkişi heyetinin, savcı Ahmet Kozan’a teslim ettiği 36 sayfalık raporda, galeri açmak için dinamit atılmasının ardından ortaya çıkan metan gazının, havalandırma vantilatörüyle galerinin içine sürüklendiğine dikkat çekildi.

Gazın patlamasına yol açan ateşleyici unsurun büyük olasılıkla yükleyici makinenin elektrik donanımı olduğunun belirtildiği raporda, “Büyük olasılıkla alevsizdirmazlık özelliğini yitirmiş donanım ve çalışmayan devre kesiciler olayın nedenidir. Tespitler sırasında kablo bağlantılarının yapıldığı kısımlarda bulunan ve sıkı şekilde kapatılması gereken kapakların uygun şekilde olmadığı görülmüştür” denildi.

Raporda, uzaktan gaz izleme sisteminin erken uyarı görevi yapmadığına dikkat çekildi.

Ölen işçilerin çoğunda gaz maskesinin bulunmamasının, yüklenici firmanın teknik elemanlarının kusuru olduğunun vurgulandığı raporda, yüklenici firmadaki incelemeler sırasında ele geçirilen bir belgede, taşeron firma işçilerinin ocağa piknik tüpü sokmak istedikleri konusunda yükleniciye bilgilendirme yapıldığına dikkat çekildi. Cesedi bulunamayan işçilerden Engin Düzçük’ün asıl mesleğinin aşçılık olduğuna da vurgu yapıldı.

BETESAN'da direniş dayanışmayla büyüyor

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan 20'li günlere ulaşan direnişinde mücadelesine devam ediyor. İşe geri dönme ve krizin faturasını ödememe kararlılığını her fırsatta dile getiren Kızılaslan, emek güçlerini dayanışmaya çağırıyor.

15. gün

Sabah işe giden işçi arkadaşlarla ayaküstü sohbet ediyoruz. Bu sabah da böyle oldu. Birçok işçi arkadaşla kısa sohbetler ettik. (...)

Eski bir tersane işçisi Metin çadırımızı ziyaret etti. Yazdığı şiirlerden bir kaçını okudu. Arada bize türküler söyledi. Geçen cumartesi BETESAN'dan işten çıkarılan Erol arkadaş çadıra geldi. (...)

İş aramak için gelen bir arkadaş çadırımıza geldi. Kaynakçıymış. Oturduk. Direniş üzerine sohbet ettik. (...)

Bir işçi arkadaşımız su getirdi. Ayak üstü sohbet ettik. İki işçi arkadaş geldi. Direnişi merak etmişler. Biraz konuştuk. (...)

Akşam iş çıkışı işçi arkadaşlar yanımıza uğruyorlar. Mutlaka bir gelişme olup olmadığını soruyorlar. (...)

Yan sanayiden arkadaşlar uğradı. Direnişimizi duymuşlar, ama yoğun çalıştıklarından dolayı ancak bu gün gelebilmişler. Bayağı bir konuştuk. Akşam çadırı toplamamıza yardım ettiler.

Bu arada unutmadan kilometrelerce uzaktan direnişimize destek mesajı gönderen Stuttgart'tan emekçi yoldaşlarıma teşekkür ediyorum. Yüreklarını yüreklerimizin yanına koyan tüm yoldaşlara kavgaya dolu selamlar. (...)

16. gün

Hava aydınlanmamış biz yollardayız. Çadırımızı kurduk. İşçiler sabah uykusu alamamış yarı uykulu gözleri ile bir şeye bakmadan geçiyorlar. (...)

Yapı-Yol-Sen'den, Genel-İş'ten, Tüm-Bel-Sen'den arkadaşlar HSGGP adına direnişi ziyarete geldiler. Direniş süreci, tersanedeki sorunlar ve taşeronluk üzerine konuştuk. İhtiyaçlarımız konusunda her türlü desteklerini sunacaklarını söylediler. (...)

Kitap okumaya dalmışım. Gemici arkadaşlar yiyecek bir şey almış geldiler. Devrimci mücadele üzerine konuştuk. (...)

Haydar abi geldi. Direnişimizi yalnız bırakmıyor hiç ne zaman geçerse uğruyor. (...)

Derneğe geçtikten sonra HSGGP'nin düzenlediği toplantıya katıldık. Direnişlerle dayanışma ve taşeronlaştırmaya karşı ortak mücadele üzerine uzun bir toplantı yapıldı. Biz de düşüncelerimizi belirttik.

17. gün

17. gün bugün. Sabah güneşi bütün yakıcılığıyla yüzüme vuruyor. Pankartı asarken işportacılık yapan yaşlı bir abi geldi yardım etti. (...)

Sivil polisler geldi. “Ya bugün ziyaret varmış, ne zaman olacak” dediler. Ben de “Bilmiyorum” dedim. Sonra çekip gittiler. OSİM-DER'den arkadaşlar direniş nöbeti tutmak için geldiler. Her cuma OSİM-DER'li arkadaşlar dayanışma nöbetine geliyorlar. Örnek alınması gereken bir davranış. Sınıf dayanışmasının en güzel örneklerinden biri.

Ankara'da BDSP'lilere dönük saldırıyı protesto etmek için Mamak İşçi Kültür Evi imzalı ozalit çıkarıp

çadıra astık. Çadıra gelen her insana bu saldırıyı anlatıyorum. Ne kadar saldırırlarsa saldırınsınlar yeni bir dünya yeni bir kültür mücadelesini engelleyemeyecekler. (...)

BDSP'li arkadaşlar ziyaretimize geldiler. Çadıra yakın bir noktadan ozalit açıp sloganlarla geldiler. Desteklerini sundular. Mücadelemizi her yerde büyüteceklerini söylediler. Desteklerinden dolayı yoldaşlara teşekkürler. Sloganlarla tersane işçisine direnişin yalnız olmadığını gösterdikleri için. Sınıf dayanışmasını büyüttükleri için. (...)

UID-DER'den arkadaşlar direniş çadırımıza geldiler. Çayı yeni demlemiştik. Artık çadırda bir tüpümüz bir de çaydanlığımız var. Gittikçe yerleşiyoruz. (...) Gördüğünüz gibi çadır direnişi iyi gidiyor. Direniş sürdükçe etki alanı da genişliyor galiba. (...)

18. gün

Sabahın suskunluğu, işe gidenlerin sesleriyle bozuluyor. Gecenin gündüze evrildiği saatlerde caddeler yavaş yavaş hareketleniyor. (...)

Servisten inen işçi merakla soruyor. “Ne oldu gelişme var mı?” diyor. Ben de “Gelişmeleri sizlerin birlikteliğiyle hızlandıracağız” diyorum. (...)

Güneş tüm yakıcı ışınlarını üzerimize doğrultmuş bugün. Rüzgar çok hafif dokunuyor. Sıcak çayın hararetiyle kitaplara, gazetelere bakıyoruz. Her gün buralardan gelip geçen bir işçi geliyor yanımıza... (...)

(...) Her gün çadırın önünden geçen kargocu, bugün de omuzuna çantasıyla geçiyor. “Kolay gelsin” diye selamlıyor. “Hava sıcak. Biraz da acıktım. Bir çay koyalım. Bir şeyler atıştıralım” dedim arkadaşlara...

Bir araba durdu çadırın önünde. Her zamanki gibi adres soracak diye düşündüm. Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Kolay Gelsin, arabayı nereye çekebilirim” dedi. Baktık ki Eski Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya'yı. Çadırımızı ziyarete gelmiş. (...)

Çay demlenmişti. Öğlen menüsü için Üzüm ve Ekmek aldık. Keyfimiz yerinde. (...)

(...) Akşama doğru TMMOB'ye bağlı Makine Mühendisleri Odası'ndan arkadaşlar geldiler. Otobüs çadırın olduğu yere yanaştı. Araçlarından indikten sonra slogan atmaya başladılar. Beraber slogan attık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sloganlarla tersaneleri inlettik. (...)

(...) PDD'den arkadaşlarla röportaj yaptım. Biraz tersaneler üzerine de sohbet ettik. Limter-İş üyesi Nu Marine direnişçilerinden Haşim abi uğradı çadırımıza. (...)

Çadırı toplamaya yakın RMK Tersanesinde çalışan Hasan Usta geldi. Çadırda biraz misafirimiz oldu. (...)

(...) Çadırı topladık. Attık omuza. Çıkarken Dearsan tersanesi önünde iki Ukraynalıyla karşılaştık. Bizi görünce el kol işareti yaptılar. Meraklı bakışları vardı. Anlamaya çalışıyorlardı ama biz de dil bilmiyorduk. Bir baretteki orak-çekici gösterdik. Onlar da “Russia” dediler. Ondan sonra Lenin dedik. Marks-Engels dedik. İçlerinden biri Troçki dedi. İşte böyle anlaşımadık. En son diğeri anlaşılabileceğimiz tek sloganı buldu. NO PASARAN!

21. gün

Sabahın erken saatleri, dernekte buluştuk arkadaşlarla. Malzemeleri sırtlandık. Tuzla Gemi önüne doğru yürümeye başladık. (...) İŞKUR'a gidiyorum. Orada işlerimi hallettikten sonra tekrar çadıra dönüyorum. Sabahın erken saatleri, Tuzla Gemi Tersanesi'nde işe giren bir çok işçi, geri çıkıyor. Hemen nedenini öğrenmeye çalışıyoruz. Meğerse dün tersanedeki ana trafo patlamış. (...) Geçtiğimiz cuma günü Yalova Denta tersanesinde bir işçi arkadaş iş cinayetine kurban gitmiş. Sabah sabah böylesi bir haber almak insanı üzüyor. Ne de olsa Tuzla'da gözümün önünde işçi arkadaşlarım öldü. Ölümlerin bazılarını tanıkmıştım. Şimdi ise Yalova... (...)

BETESAN işçisi arkadaşımı yazmayı unuttum. İşe giderken, yanıma uğradı. Bize hediye edilen taburelerde oturduk. Uzun uzadıya konuştuk direniş üzerine. Arkadaşlarının sessizliğinden ve bir kaçının patron yalakası olmasından şikayetçi. Bir sigara içtikten sonra işe gitti.

(...) Her gün bir o kadar işçi iş başı yapıyor. Yani sabit işçi hiç kalmamış. Her gün başka yüzler görebilmek mümkün.

Öğleye doğru bir işçi arkadaş çadıra uğruyor. RMK Tersanesi'nde çalışıyor. İşine son vermişler. (...)

BETESAN firmasından bir arkadaşım geldi. İşine son vermişler. Haklarını da almış. Zaten çıkmak

istiyordum dedi. (...)

Karşıdaki büfede çömelmiş vaziyette duran kişi “Zagor Mesut”tu. Yanına gittim. Bir süredir görünmüyordu. Biraz sohbet ettikten sonra çadırıma döndüm. (...)

Bir müddet sonra Kızıl Bayrak okurları direnişi ziyarete geldiler. Kek yapmış içlerinden biri. Çay içip sohbet ettik. Polisler gittikçe çoğalıyordu. (...) Biraz sonra Tuzla’nın sivilleri geldi. “Çadırı ne zaman kaldıracağımızı sordular” biz de her zamanki saatte dedik. “Neler oluyor” dedik. Tuzla Piyade okulunda mezuniyet töreni varmış. O yüzden önlem alıyorlarmış. Demek ki rütbeliler gelecek. Bu yüzden çadırı biraz geç kaldırma kararı aldık. (...)

Derneğe doğru ilerlerken birçok polis ve sivil güvenlikler etrafı doldurmuştu. Tuzla polisi de adım adım peşimizden geliyordu. Tam Dearsan tersanesi önüne geldik bir de gördük ki, özel araçlarla bir konvoy hızla geçti. Tersanenin güvenliklerine sorduk. Geçen Cumhurbaşkanı’ymış. Haberimiz olsaydı onu da karşılardık. Artık başka zamana.

BETESAN direnişiyle dayanışma!

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan’a 26, 27, 28 Ağustos günlerinde destek ziyaretleri gerçekleşti.

26 Ağustos sabahı direniş alanına gelen **HSGGP** bileşeni sendikaların temsilcileri Kızılaslan’ı direniş çadırında ziyaret etti.

Platformu temsilen Yapı Yol-Sen İstanbul Şube, Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası İstanbul 1 Nolu Şube ve Tüm Bel Sen Kadıköy Şube tarafından gerçekleştirilen ziyarette direniş süreci üzerine platform bileşenlerine bilgilendirme yapıldı.

BETESAN direnişiyle dayanışma ziyaretlerinden biri de **BDSP** tarafından 27 Ağustos günü gerçekleştirildi. Selah Tersanesi önünde biraraya gelen BDSP’liler direniş çadırına doğru yürüyüşe geçti. Direniş çadırında direnişin seyri ve sınıf dayanışmasının önemi üzerinden gerçekleştirilen sohbetin ardından dayanışma ziyareti sona erdi.

MMO İstanbul Şube üyeleri, MMO İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu, Proleterce Devrimci Duruş, Samka Metal İşçileri, İstanbul Fotograf Sanatçıları Derneği (İFSAD), Kartal İşçi Kültür Evi Derneği 28 Ağustos günü gerçekleştirdikleri ziyaretlerle BETESAN direnişine destek oldular. Destekçiler arasında daha önce Tuzla tersanelerindeki çalışma koşullarıyla ilgili rapor hazırlayan İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi Öğretim Görevlisi Faik Başaran da vardı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

BİR-KAR’dan BETESAN direnişiyle dayanışma

Kurdukları kanlı saltanat er ya da geç yıkılacaktır!

Her türden kuralsızlığın ve kölece çalışma koşullarının egemen olduğu Tuzla tersaneler cehenneminde, işten atma saldırısına karşı günlerdir sürdürmekte olduğun direnişini yoldaş sıcaklığıyla selamlıyoruz. (...)

Tersanelerin aç gözlü patronları kan ve ölüm üzerine bir saltanat kurmuş bulunuyorlar. Onlar sizin çığlıklarınıza aldırmadan kanlı saltanatlarını devam ettirmek istiyor. Direnişin, direnişleriniz buna engeldir. Onlar tek kişiden dahi korkuyorlar. Zira biliyorlar ki yalnız değilsin. (...)

3 bin kilometre uzaklıkta da olsak, aynı şeyleri düşünüyor, aynı şeyleri hissediyoruz. Hep seninleyiz ve direnişini tam destekliyoruz. Bir kez daha, yoldaş sıcaklığıyla seni kucaklıyor, direnişini buradaki sınıf kardeşlerimize duyurmak, maddi ve manevi her türden dayanışma içine girmeleri için çok yönlü bir çabanın içinde olacağımızı bilmeni istiyoruz.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

Sen kazanacaksın, direnenler kazanacak!

(...) Dernek olarak sizler bu cehennemdeki işçi ölümlerini, tersanelerdeki kölece çalışma koşullarını, iğrenç ve katmerli bir sömürünün nasıl icra edildiğini ilerici ve devrimci kamuoyuna yansıtmakta önemli bir rol oynadınız. TİB-DER çatısı altında sergilediğiniz bu mücadele kararlılığınızdan dolayı BETESAN patronu elbette sana daha fazla tahammül edemezdi.

BETESAN patronun bu aşağılık saldırısı senin şahsında başta hakkını arayan diğer öncü devrimci işçilere olmak üzere orada çalışan bütün işçilere gözdağı verme ve sindirmeye yönelik bir saldırdır. BETESAN patronu çok iyi biliyor ki, oradaki kölece çalışma koşullarının ve katmerli sömürünün devamı için senin gibi mücadelecî öncü işçiler her zaman potansiyel bir tehlikedir.

(...)Şimdilik bu direniş bayrağını yalnız taşıma zorunluluğun ve sorumluluğun olsa dahi, milyonları temsilen onurlu bir kavganın içindesin. İsviçre BİR-KAR olarak seni bu kavgada asla yalnız bırakmayacağız. Bu zorlu, uzun ve meşakattli mücadelede, bulunduğumuz ülkede sesin-soluğun olamaya çalışacağız. (...)

Sen kazanacaksın, direnenler kazanacak!

İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!

İsviçre BİR-KAR

Tersane patronları bir işçiyi daha katletti!

Tersanelerde iş cinayetleri sürüyor. Bu kez Yalova DENTA Tersanesi’nde bir işçi arkadaşımız iş cinayetine kurban gitti. 27 Ağustos günü DENTA Tersanesi’nde gerçekleşen iş cinayetinde, Zonguldak Alaplı nüfusuna kayıtlı 23 yaşındaki Uğur Türkkan yaşamını yitirdi. Gerçekleşen bu iş cinayetiyle beraber tersanelerde iş cinayetine kurban giden işçi sayısı 141’e yükseldi.

Uğur Türkkan diğer arkadaşları gibi sabah saat 06.00’da DENTA Tersanesi’nde iş başı yaptı. İşçilerin oruç tutmasından kaynaklı Tuzla’da da diğer tersanelerde de çalışma saatleri 08.00-08.30’dan 06.00’ya çekildi. Uğur Türkkan henüz yeni işbaşı yapmıştı ve yarım saat sonra saat 06.30’da patronların aşırı kâr hırsının kurbanı oldu. Seyyar vinç sacı kaldırdı. Sac gemiye kaynak yapılarak monte edilecekti. Seyyar (arabalı) vinç yardımıyla monte edilecek yere getirildi. İşçiler tam punta atarken sacı taşıyan ya halat ya da kurt ağzı koptu. Sac işçilerin üzerine düştü. Uğur Türkkan burada yaşamını yitirirken, ustasının omuz kemiği kırıldı. Diğer iki işçi de son anda kurtulmayı başardı.(...)

Uğur Türkkan daha önce, Tuzla tersanelerinde çalışıyordu. Tuzla tersanelerinde işsiz kaldığı için her sabah Tuzla’daki evinden Yalova’ya gidiyordu. Henüz 2 aylık evli olan Uğur Türkkan’ın cenazesi 29 Ağustos günü Memleketi Zonguldak’ın Alaplı ilçesi Belen Köyü’nde toprağa verildi.

Bu yılın ilk iki cinayeti Yalova tersanelerinde gerçekleşti. Cemre Tersanesi’nde 23 Mart’ta 26 yaşındaki Sinan Turhan, 5 Nisan’da Necdet Kalkavan Tersanesi’nde 36 yaşındaki İsmail Çakır öldü. Tuzla’daki ilk ölüm 27 Mayıs’ta ASTAŞ Tersanesi’nde yaşanmıştı. Vinçle kaldırılmak istenen kızıağı ‘elle itmeye’ çağrılan 23 yaşındaki Metin İnandır, devrilen vincin altına kalıp öldü. Selay Tersanesi’nde, 16 Haziran’da 60 yaşındaki kadrolu işçi Mehmet Tağrikulu, forkliftteki tonlarca ağırlığın, üzerine devrilmesi sonucunda kaybedildi. Torlak Tersanesi’nde de 15 Temmuz’da boya işçisi Nurettin Bingöl, emniyet kemeri olmadığı için vinçten düşerek ölmüştü. Uğur Türkkan ile birlikte bu yılın ilk 8 ayında toplam 10 işçi iş cinayetine kurban gitmiş oldu.

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak, kölece yaşam ve çalışma koşullarına karşı sürdürdüğümüz mücadelede kamuoyunu yanımızda olmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun işçi katilleri!

Yaşasın işçilerin birliği!

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Tersanelerde bildiri dağıtımı

Tersanelerdeki faaliyetlerini sürdüren öncü ve devrimci tersane işçileri 26 Ağustos sabahı İçmeler İstasyonu’nda “*BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan tek başına direniyor! Zeynel Kızılaslan’la dayanışmayı yükseltelim! - TİB-DER*” yazılı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Burada yaklaşık 500 adet bildiri dağıtan tersane işçileri oldukça verimli geçen dağıtım sırasında işçilerin ilgisiyle karşılaştılar. Polisin de tacizlerini sürdürdüğü dağıtımın ardından direniş çadırına dönüldü.

Kızıl Bayrak / Tuzla

UPS direnişiyle uluslararası dayanışma büyüyor...

İzmir

İstanbul

Uluslararası kargo tekeli UPS’nin sendika düşmanlığına ve işten atma saldırısına karşı UPS’nin Türkiye’deki aktarma merkezlerinde ve şubelerinde mücadelelerini sürdüren TÜMTİS üyesi işçilerle dayanışma amacıyla dünyanın pek çok ülkesinde ve Türkiye’de 1 Eylül günü eylemler gerçekleştirildi. ITF’nin genel kurulunda alınan kararlar çerçevesinde gerçekleştirilen eylemlerde TÜMTİS’in UPS’de yetkili sendika olarak tanınması ve atılan işçilerin geri alınması talep edildi.

İzmir’de kitlesel eylem

İzmir’de 2. Karayolları Bölgesi Müdürlüğü önünde toplanmayla başlayan eyleme UPS işçileri, eşleri ve çocuklarıyla katıldı.

Direnış alanına doğru yolu trafiğe kapatarak gerçekleştirilen yürüyüşte UPS işçilerinin eş ve çocukları da dövizler taşıdı. Destekçi kurumlar da kendi flamalarıyla eylemde yerlerini aldı. Yürüyüş sırasında sanayi sitelerinde çalışan işçilere sigortalı ve sendikalı çalışma çağrısı yapıldı. Sanayi sitesinden işçiler de atölyelerden dışarı çıkarak yürüyüşü ilgiyle izledi.

Direnış alanında kitleye seslenen TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, 129 gündür direniş destek veren kurumlara ve işçi ailelerine teşekkür etti.

Günseli’nin konuşmasının ardından Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi, direniş selamlayan ve UPS yetkililerinin sendikayı tanımamasını isteyen bir konuşma gerçekleştirdi.

Tes-İş, Tez-Koop-İş, Deri-İş, Yol-İş, Tek Gıda-İş, Harb-İş, Çimse-İş, Petrol-İş, TEKSİF, Hava-İş ve Maden-İş sendikalarının da katıldığı eylemde DİSK ve KESK bağlı sendikaların şube başkanları, park ve bahçe işçileri, BDSP, Alinteri, MBP, SDP, TÖP, İHD, Ege 78’liler, ESP, ÖDP ve DSB de yer aldı. Sloganlarla ve halaylarla sona eren yürüyüşe yaklaşık 700 kişi katıldı.

İstanbul’da genel müdürlüğe yüründü

İstanbul’da Çapa Tıp Fakültesi önünde toplanan TÜMTİS üyesi işçiler ve destek veren güçler UPS’nin Zeytinburnu’ndaki genel müdürlük binasına yürüdü. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, İşçi

Gazetesi, Mücadele Birliği, Alinteri, UİD-DER ve DİK’in de destek verdiği eylemde BDSP’liler de flamaları ve dövizleriyle yer aldılar.

Tuzla’da Rimaks Tekstil fabrikasında işten atılan TEKSİF üyesi direnişçi işçiler ve Çapa’da işten atılan yemekhane işçilerinin de yer aldığı yürüyüş boyunca sloganlar susmadı.

UPS’nin Zeytinburnu’ndaki genel müdürlük binası önüne gelindiğinde basın açıklamasını TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk gerçekleştirdi. Dünya çapında gerçekleştirilen dayanışma eylemlerine dikkat çeken Öztürk, sendikaların sokaklarda dayanışmanın coşkusu ve mücadelenin öfkesiyle UPS’ye şu mesajı verdiğini söyledi:

“İşçilerin sendika hakkı gaspedilirse karşınızda bizi bulursunuz! UPS’ye sendikal haklara saygı duymayı sadece Türkiye’deki direniş çadırları değil, bugün bütün dünyada yürüyen yüz binlerce işçinin sesi öğretecektir.”

Türk-İş Genel Teşkilat Sekreteri Cemal Bakındı ise eylemde yaptığı konuşmada uluslararası sınıf dayanışmasının önemine değindi. Son olarak tekrar söz alan Kenan Öztürk, UPS 15 Eylül’e kadar adım atmazsa, daha kitlesel bir şekilde UPS önüne gelececeklerini söyledi.

Ankara’da UPS önünde eylem

Ankara’da Yenimahalle Yakacık’taki UPS aktarma merkezi önünde TÜMTİS üyesi işçiler tarafından bir eylem gerçekleştirildi. İvedik Hurdacılar Sitesi’nde bir araya gelen işçilerin önü aktarma merkezine yaklaşıldığında jandarma barikatı ile kesildi. Kısa süreli bir bekleyişin ardından barikat kaldırıldı ve yürüyüş tekrar başladı. Aktarma merkezi önüne gelindiğinde TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan tarafından basın metni okundu. Eyleme Tez-Koop-İş, Tek Gıda-İş ve Petrol-İş sendikalarından yöneticiler ve üyeler de destek verdi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Bursa’da dayanışma eylemi

Bursa’da TÜMTİS tarafından gerçekleştirilen eylem Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan UPS aktarma merkezi önünde başladı. Türk Metal, Petrol-İş gibi Türk-İş’e bağlı sendikaların temsilcilerinin de yer aldığı eylemde basın açıklamasını TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Özdemir Aslan yaptı. Yağmur altında gerçekleşen ve 70’i aşkın kişinin katıldığı eyleme devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul - Ankara - Bursa

UPS işçilerinden mesaj...

İzmir’de direnişlerini sürdüren UPS işçileri gazetemize gönderdikleri mesajla direniş süreçlerini aktardılar.

17.08.2010 tarihinde UPS’den çıkarıldım. Çalıştığım süre zarfında ilgili müdür ve yöneticiler tarafından sendikalı olduğum öğrenilince sürekli yıldırma ve baskılara maruz kaldım. Çeşitli vaatler de sunulmadı değil ama ben ve benim gibi kararlı arkadaşlarım bu oyuna gelmedik. Direnişimizin 128. gününde işten atılan arkadaşlarımızla beraber bu onurlu mücadelenin içinde bulunmaktan dolayı çok gururluyum. Anayasanın bizlere tanıdığı olduğu hakkı kullanmaktan başka suçu olmayan biz işçilere destek olan TÜMTİS sendikasına, sizlere ve destek olan herkese yine sizlerin aracılığıyla çok teşekkür ederim.

Hakan Dramahoğlu

Ben UPS Konak şubesinde çalışıyordum. 30 Temmuz 2010 günü işten çıkarıldım. 31 gündür direnişteyim. Tek kadın direnişçiyim. Arkadaşlarımla birlikte olmaktan mutluyum. Birbirimizi hiçbir şekilde yalnız bırakmıyoruz. Hep birlikte hareket etmenin önemini bir kez daha anlamış oldum. Biz sadece haklarımızı savunuyoruz ve hak ettiğimizi alacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşten çıkarılan UPS işçisi

Direnişçi UPS işçileri eğitim seminerinde buluştu

UPS'deki direniş kararlılığının en somut göstergelerinden biri 27 Ağustos günü İstanbul Mahmutbey'deki direniş alanında Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** tarafından verilen eğitim semineriyle yaşandı. Seminer boyunca UPS işçileri Yaraşır'ın sunumunu can kulağıyla dinlediler. Yaraşır'ın “*Emek, artı değer, sömürü, örgütlenme ve sınıf bilinci*” başlığıyla verdiği eğitim seminerinin ana eksenini ‘sınıf bilinci’ oluştuyordu. Seminere öncelikle UPS direnişinin önemi konusundaki düşüncelerini paylaşarak başlayan Yaraşır, sektörün önemli olduğunu bunun için örgütlü olunması gerektiğini söyledi. İşçilere “bu işin hem hamalı hem de mimarı oldukları”nı hatırlatan Yaraşır sunumunda bazı noktalara dikkat çekti.

Türkiye'nin bir dizi yerinde yaşanan lokal eylemlerin hepsinin, işçilerin hem kendi ekmeği hem de kendi sınıfı için sürdürüldüğünün unutulmaması gerektiği uyarısında bulunan Yaraşır, “direnişi hem kendin hem de sınıf kardeşlerin için yapacaksın” dedi.

“Bir işçi bir su damlasıdır ancak birleştiği zaman sel olup önündeki tüm engel ve setleri aşar, önünde hiçbir engel tanımaz!” diyen Yaraşır, seminerde ayrıca üst ve alt kimlik ayrımı üzerinden işçileri aydınlatmaya çalıştı. Bir işçi için temel ve belirleyici olanın üst kimlik yani ‘işçi kimliği’ olduğunu örnekleyerek anlatan Yaraşır, alt kimliği temel alan bir bakışın işçiler arasında bölünmeye, parçalanmaya ve yok etmeye hizmet edeceğini vurguladı.

Bu anlamıyla 1 Eylül'deki UPS direnişiyle dayanışma eyleminin “dünyanın neresinde olursan ol işçi birdir” anlamına geldiğini belirterek 1 Eylül'ün önemine vurgu yaptı.

Direniş alanındaki seminerde ‘TÜMTİS ve sendika’ başlığı üzerinde de duruldu. İşçilere neden sendikalı olmak gerektiğini anlatan Yaraşır, örgütlenmenin önünde engellerin nasıl aşılacağı konusunda çeşitli öneriler sundu. İşçilerin, direniş alanından ayrıldıkları saat 16.00'dan sonra örgütlenmenin yapılması için her direnişçinin, işçinin seferber olmasının gerekliliğini vurgulayan Yaraşır, işçinin yapı taşı olduğunu ve her şeyin sendikadan beklenmemesi gerektiğinin altını çizdi.

Son olarak ‘Avrupa bal arısı ve Japon bal arısı’ kurgusu üzerinden dişe diş mücadelenin önemini anlatan Yaraşır, “bal kovanına gelen eşek arılarının saldırısına karşı ya Avrupa bal arısı gibi atıl kalınacağını ya da Japon bal arısı gibi mücadele edilerek ölme pahasına dişe diş bir mücadele yürütüleceği”ni bu örnekle canlı bir biçimde işçilere anlattı.

Volkan Yaraşır UPS işçilerine kuşlar ve arılar örnekleriyle paralel olarak “örgütlüysen her şey, örgütsüzsün hiçbir şeysin!” sözünün önemini bir kez daha hatırlattı. Yaklaşık bir saat süren seminerin finali ise işçilerin el ele tutuşarak “İnadına sendika, inadına TÜMTİS!” sloganlarını hep bir ağızdan yumruklarını havaya kaldırarak atmalarıyla sona erdi.

Seminer işçiler tarafından büyük bir ilgiyle izlendi. İşçiler anlatımın duru ve akıcı, verilen örneklerin ise akılda kalıcı olduğunu vurguladılar.

Ankara'dan bir UPS işçisiyle konuştuk...

“Ok yaydan fırladı geri dönüşü yok!”

- **UPS'deki direniş hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- UPS'nin direniş sürecini *Kızıl Bayrak* gazetesinden takip ediyorum. Şu anda ülke çapında dört aktarma merkezinde direniş olduğunu biliyorum. Bu direnişler işçilerin sendikaya üye olmaları ve bu yüzden işten atılmalarıyla başlamıştır.

- **Direnişin kazanımla sonuçlanması için daha güçlü bir şekilde sürmesi gerekiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?**

- TÜMTİS sendikasıyla görüşüyorum. Aslında sendikanın tanıdığı çok işçi var ama işçiler sendikalı olmaktan korkuyorlar. Biz de bu korkuyu aşmaya çalışıyoruz. ITF'nin UPS'ye verdiği süre doluyor. Biz de hazırlıklarımızı hızlandırıyoruz. UPS'ye sendikayı sokacağız başka yolu yok.

- **Çalıştığınız yeri ve çalışma koşullarını kısaca anlatabilir misiniz?**

- Ankara Yakacık köyünde bulunan UPS aktarma merkezinde çalışıyorum. Çalışma saatlerimiz tam olarak belli değil. En az 10 saat çalışıyoruz. Asgari ücretle çalışıyoruz ve yemeğimizi dışardan alıp getiriyoruz. Günde bir kere mola hakkımız var ama iş yoğunluğundan kaynaklı bunu kullanamayabiliyoruz. 15-20 dakika içinde yemeğimizi yiyoruz ve iş başı yapıyoruz. Hakaret ve aşağılama diz boyu. Öyle ki dayak bile var. Şakir diye biri var. Tek işi işçilerin başında durup bağırıp çağırmak ve bunun karşılığında maaş alıyor. Ayrıca işçilere sendikaya üye olmamak konusunda baskı yapılıyor. Sendikacılar eli silahlı mafya olarak anlatılıyor. Sürekli işçilere UPS anlatılıyor ve övülüyor. Tuvalet hariç her tarafta kameralar ve güvenlikler var. Giriş ve çıkışlarda üst araması yapılıyor. Pislik içerisinde soyunma odası var. Dolaplar yeterli sayıda değil ve yemeğimizi de bu pisliğin içerisinde yemek zorundayız. Çünkü yemek vermedikleri için yemekhaneye ihtiyaç duymuyorlar.

- **Son olarak neler söylemek istersiniz?**

- Senelerdir kölelik şartlarında çalıştırılıyor ve bizler için artık söz bitti. UPS firması çatladı, bize de bu çatlağı büyütme düşüyor. Artık ok yaydan fırladı, geri dönüşü yok. Son sözü direniş alanında söyleyeceğiz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Toplu görüşme oyunu sona erdi

Toplu görüşme oyununda 4. tur da sona erdi. Sermaye hükümeti AKP ve Memur Sen sefalet zammında anlaştı. Kamu emekçilerine insanca yaşamaya yetecek ücret yerine sadaka reva görüldü.

Buna göre, hükümet ücretlerde gelecek yıl yüzde 4 artı 4 zam yapılmasını önerdi. Hükümet ayrıca, ek ödeme kapsamındaki memurlara 80 lira ek ödeme yapılmasına, aile yardımının gelecek yılın birinci ve ikinci altı aylarında 20’şer lira artırılmasını teklif etti. Bunun yanında toplu görüşme priminin de üç ayda bir 45 lira olarak ödenmesi teklifinde bulundu.

KESK Genel Başkanı Sami Evren ise konuyla ilgili yaptığı açıklamada, “*Memur-Sen’in işgüzarlık yaparak mutabakat metnini imzalamasını hükümetin yetkili sendikası olmasına bağlıyoruz.*” dedi. Evren, çözümün grevli toplu sözleşme hakkının hayata geçirilmesi için mücadelede olduğunu ifade etti.

Ulaştırma Bakanlığı önünde TİS eylemi

Yapı Yol Sen, BTS ve Haber-Sen, 26 Ağustos günü Ankara’daki Ulaştırma Bakanlığı binası önünde basın açıklaması gerçekleştirerek, bakanlığı ‘toplu görüşme’ oyunundan vazgeçip toplu iş sözleşmesi imzalamaya çağırdı.

Basın açıklamasını BTS Genel Başkanı Yunus Akıl okudu. Akıl, kamu emekçilerinin TİS talebiyle geçen sene gerçekleştirdikleri 25 Kasım grevine rağmen hukuksuzluğun devam ettiğine dikkat çekti.

Sorunlarının ancak ve ancak toplu sözleşme ve grev haklarını kullanmalarıyla çözüleceğini belirten Akıl, Ulaştırma Bakanlığı’nı hemen toplu sözleşme masasına çağırdıklarını söyledi.

Basın açıklamasının ardından KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek söz alarak, ‘toplu görüşme oyunu’ sürecine ilişkin bilgilendirme yaptı.

Evren: KESK’in talepleri gerçekçidir

KESK Genel Başkanı Sami Evren yazılı bir açıklama yaparak, Devlet Bakanı Hayati Yazıcı’nın KESK’in taleplerinin marjinal olduğuna ilişkin sözlerine yanıt verdi.

“KESK’in talepleri gerçekçidir” başlığı taşıyan açıklamasında Evren, Yazıcı’nın kamuoyuna yaptığı açıklamalarda KESK’in taleplerinin marjinal olduğunu vurgulamasının ve söz konusu taleplerin ülke gerçekleriyle örtüşmediğini dile getirmesinin mevcut toplu görüşmelerde ortaya çıkacak mali tabloyu meşru gösterme amacı taşıyan bir çarpıtma olduğunu vurguladı.

KESK’in mali taleplerini oluştururken enflasyonu değil, satın alma gücünü ve hayat pahalılığını esas aldığını belirten Evren, bir emekçinin yaşaması için en az 1650 lira ücret talep ettiklerini ve bu talebin bir emekçi ailesi için ancak asgari koşullarda yaşam sağlayabileceğini belirtti.

“Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!”

4. ve son tur görüşmelerin yapıldığı 28 Ağustos günü KESK çeşitli illerde eylemler gerçekleştirdi. Bursa ve Kayseri’de yapılan eylemlerde kamu emekçilerine geleceksizlik dayatıldığı söylendi.

Bursa Şubeler Platformu’nun Fomara Meydanı’nda gerçekleştirdiği basın açıklamasında TİS hakkının talep

edildiği dövizler ve KESK flamaları taşındı. Basın açıklamasını KESK Bursa Şubeler Platformu adına BES Bursa Şube Başkanı Süleyman Ayyılmaz gerçekleştirdi.

Kayseri KESK Şubeler Platformu üyeleri toplu görüşme sürecine dönük olarak taleplerini ortaya koymak için alanlardaydı. Eğitim Sen binası önünde

yapılan basın açıklamasını gerçekleştiren Kayseri KESK Dönem Sözcüsü Sedat Ünsal, hükümetin geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bir kez daha toplu sözleşme değil toplu görüşme masası kurduğunu, AKP’nin bir kez daha kendisinin belirlediği yüzdelik zammı emekçilere dayatma niyetinde olduğunu söyledi. Eyleme BDSP de destek verdi.

İş kazaları ve cinayetleri sürüyor...

Kamyon kasasında ölüm

Trabzon’un Arsin ilçesinde 1 Eylül günü meydana gelen “kaza”da 60 yaşındaki bir işçi yaşamını yitirdi. Fındık işçilerini taşıyan kamyonetin devrilmesi sonucu yaşanan kazada 13 işçi de yaralandı.

Mardin’den fındık toplamaya gelen işçileri taşıyan bir kamyonetin Çubuklu köyü yakınlarında devrilmesi sonucu kamyonette bulunan 14 işçi yaralanırken, yaralılar Karadeniz Teknik Üniversitesi Farabi, Numune Eğitim ve Araştırma ile Fatih Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı. Sağlık durumu ağır olduğu için KTÜ Farabi Hastanesine kaldırılan Yakup Sarı (60) yaşamını yitirdi. 13 işçinin ise tedavisi sürüyor.

Uzun çalışma saatleri can aldı

31 Ağustos günü saat 23.00 sıralarında Kartal Yunus Mahallesi Ankara Caddesi üzerinde bulunan eski çimento fabrikasının duvarında bulunan ve rüzgar nedeniyle yırtılan “Referanduma Evet” pankartının değiştirilmesi için olay yerine giden reklam şirketinin işçisi Halis Atış, vince çıkarak pankartı değiştirmek istedi. Ancak vinç merdiveninin yüksekliğinin yetersiz kalması üzerine, olay yerine daha uzun merdiveni olan bir vinç çağrıldı.

Atış, uzun çalışma koşulları altında çalıştığı için yaklaşık 1 saat sonra olay yerine gelen vinci beklerken “Evet” yazılı pankartın içinde uyuya kaldı. Fatih Korkulu’nun kullandığı vinç ise Atış’ı görmeyerek Atış’ın üzerinden geçti. Atış için olay yerine ambulans çağrılırken, olay yerine gelen sağlık ekiplerinin yaptığı ilk müdahale sonrasında Atış’ın öldüğü tespit edildi.

Kaçak madende “iş kazası”

Zonguldak’ın Kilimli beldesinde kaçak işletilen maden ocağında meydana gelen göçükte 1 işçi yaralandı. Kadir O.’ya ait maden ocağının tavan kısmından taş ve toprak parçalarının düşmesi sonucu meydana gelen göçükte, Uğur Bakıroğlu (29) yaralanırken, maden işçisinin hayatı tehlikesinin bulunduğu bildirildi. Bakıroğlu, Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı. Ocağı kaçak olarak işleten Kadir O. ise gözaltına alındı.

İşçi ve emekçi hareketinden..

Çapa'da işçi kıyımı

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde taşeron bir firma bünyesinde çalışan yemekhane işçileri işten atma saldırısıyla karşılaştı. Daha önce 7 işçinin işten atılmasının ardından yemek ihalesini alan Damgacıoğlu firması bu kez de işten atılan arkadaşlarına destek veren 6 işçiyi daha işten çıkarttı. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi yönetimi ise, taşeron firmanın icraatlarını görmezden geldi. İşten atılmalar üzerine, sendikalara başvuran taşeron yemekhane işçileri, SES Aksaray Şubesi, Tez-Koop-İş 5 No'lu Şube, Eğitim Sen 6 Nolu Üniversiteler Şubesi ile birlikte yaptıkları basın açıklaması ile birlikte oturma eylemine başladılar.

Fatih Belediyesi'nde grev kararı

Genel-İş Sendikası İstanbul Avrupa Yakası 1 No'lu Şube ile Fatih Belediyesi arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine belediye işçileri 31 Ağustos günü belediyeye grev kararını astı. Belediye önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Hikmet Aygün yaptı.

Aygün, Mart ayında başlayan toplu görüşmelerde 14 madde üzerinde anlaşma sağlanmadığını hatırlattı. Açıklamanın ardından Fatih Belediyesi'ne grev kararı asıldı. Eylemde "Sözleşme hakkımız söke söke alırız!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganları atıldı.

Mas-Daf'ta işçi kıyımı sürüyor...

Düzce Organize Sanayi'de kurulu Mas-Daf Makina'da Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçilerin direnişi sürerken işçi kıyımı da devam ediyor.

30 Temmuz 2010 tarihi itibarıyla Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki tespit başvurusunda bulunan Birleşik Metal-İş Sendikası, ilk etapta 5 işçinin ardından da 11 işçinin işten

atılmasıyla karşılaştı. İşten atma ve sendika düşmanlığına fabrika önünde başlattıkları direnişle yanıt veren Mas-Daf işçilerinin yanına son olarak işten atılan 6 işçi daha eklendi.

Patron Türk Metal'i çağırdı

Düzce'de kurulu Nema Makine'nin patronu, geçtiğimiz yıl kasım ayında fabrika önünde başlayan direnişe tahammülsüzlüğünü son olarak Türk Metal çetesini devreye sokarak gösterdi. Nema Makine'de yaşanan saldırılara karşı açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası, işten atılan sendika üyesi Mustafa Yılmaz'ın, fabrikanın önündeki direniş yerine gitmek için yola çıktığı sırada Türk Metal'in adamları tarafından saldırıya uğradığını duyurdu. BMİS üyesi Yılmaz, Düzce Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak ameliyata alındı.

Türk Metal'in adamlarının direnişçi işçileri taciz etmeye başladığını ifade eden sendika, 31 Ağustos sabahı fabrika önüne gitmek için yola çıkan Mustafa Yılmaz'ın, otobüs durağında Türk Metal'in adamları tarafından saldırıya uğradığını, Yılmaz'ın başına kaldırım taşı ile vurularak ağır yaralandığını bildirdi.

Rimaks Tekstil işçileri gözaltında

Bartın'da bulunan Rimaks Tekstil Fabrikası'nda çalışan ve sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan işçiler, şehre gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ile görüşmek için şehir merkezine yürüdü. Polis, tekstil işçilerinin kent merkezine girmesine izin vermeyerek işçilere müdahale etti. Yaklaşık 35 işçi, polis saldırısı sonucu gözaltına alındı. Kent merkezine kadar yaklaşık 8 kilometre yağmur altında yürüyen Rimaks Tekstil işçileri, kent merkezinin girişinde polisin engellemesiyle karşılaştı. Polisin engellemesine karşı birbirlerine kenetlenerek direnen tekstil işçilerine polis saldırdı. Müdahale sırasında işçiler ile polis arasında bir çatışma yaşandı. - <https://rantey.org>

BES Bartın Şube Başkanı Tayfun Kalender de polisin müdahalesine tepki gösterdi. Kalender ile polis arasında bir süre gerginlik yaşandı.

İBB'de TİS kazanımları

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ile Belediye-İş arasında 2010'un Şubat ayından bu yana devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlandı.

İmzalanan toplu sözleşmeye göre; işçi ücretlerine yüzde 12 zam yapılırken, Belediye-İş'in TİS görüşmeleri sürecindeki temel taleplerinden biri olan "üniversite mezunlarının toplu sözleşme hükümlerinden yararlanması" ve "belediyenin asli işlerini yapan taşeron işçilerinin de bu hükümlerden yararlanabilmesi" hükümleri toplu sözleşme kapsamına dahil edildi.

MEB önünde KPSS eylemleri

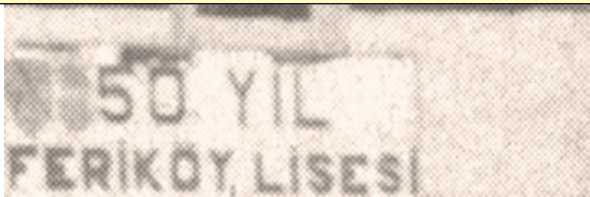
Öğretmen atamalarının 2010 KPSS'de yaşanan kopya iddiaları nedeniyle ertelenirken öğretmenler ve öğretmen adayları MEB önünde eylemdeydi.

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, Eğitim Sen, Eğitim Emekçileri Derneği, İşsiz ve Güvencesiz Eğitimciler Platformu, Öğrenci Gençlik Sendikası, Öğrenci Velileri Derneği ve Özel Eğitimciler Derneği eylemlerde yer aldı.

Taksim'de KPSS protestosu

28 Ağustos akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen EED, İGEP ve Genç-Sen üyeleri, gerçekleştirdikleri yürüyüşle KPSS'nin iptal edilmesini istediler.

Galatasaray Meydanı'nda basına açıklama yapan Nurdan Ulutaş, birçok üniversite mezununun kölelik koşullarında çalıştırıldığını söyledi. Öğretmen intiharlarına da değinen Ulutaş, son KPSS'nin ardından da binlerce üniversite mezununun daha işsiz kalacağını belirtti.

12 Eylül askeri faşist darbeni 30.

12 Eylül işçi ve emekçi

Artan sosyal yıkım saldırıları, derinleşen yoksulluk ve toplumsal çürüme, tüm bunlara eşlik eden örgütsüzleştirme saldırısı, demokratik hak ve özgürlüklerin budanması, her türlü yasak ve baskının dizginsizce uygulanması 12 Eylül askeri faşist darbesinden bu yana sermaye düzeninin değişmez politikalarıdır. Sermaye düzeni, emekçi kitleleri içerisine sürüklediği örgütsüzlük, çaresizlik ve umutsuzluk ruhhalinden beslenerek varlığını sürdürmeye çalışmaktadır.

12 Eylül faşist darbesinin üzerinden 30 yıl geçti. Sermayenin ihtiyaç duyduğu ve ABD’de tezgahlanan faşist askeri darbenin iktisadi, sosyal, siyasal ve toplumsal sonuçları derinleşerek sürmektedir. AKP hükümeti gündeme getirdiği anayasa değişikliğini referanduma götürerek “evet” oylarının “12 Eylül darbesiyle hesaplaşma”, “demokrasinin kazanımı” anlamına geleceğini iddia ederek, yalanlarla işçi ve emekçileri kandırmaya çalışmaktadır.

Düzen cephesinden MHP ve CHP’nin başını çektiği kesimler ise, “hayır” oyu çağrısı yaparak AKP’nin yargıyı ele geçireceğini, “bağımsız yargı için” işçi ve emekçi kitlelere “hayır” oyu verme çağrısı yapmaktadırlar.

Düzen içi kliklerin devlet içinde daha fazla güç ve nüfuz elde etme mücadelesinin siyasal gündeme yansımaları olan anayasa referandumu sol için de bir turnosol kağıdı işlevi görmektedir. Reformist soldan yükselen “hayır”cılar, ya “emekçiler için bir kazanım yok” diyerek 12 Eylül anayasasını savunur pozisyona düşmektedirler, ya da “özgürlükçü, demokratik bir anayasa için mücadele” çağrısıyla iktidar mücadelesinden kopuk bir perspektif sunarak mücadeleyi düzen içi kanallara hapsetmektedirler.

Reformist soldan “evet” çağrısı yapanlar ise önerilen paketin iyileştirmeler yaptığını iddia ederek, “yetmez ama evet” diyerek AKP’nin ve arkasındaki sermaye güçlerinin yedeğine düşmektedirler.

Anayasa konusu da tıpkı demokrasi, barış, eşitlik vb. kavramlar gibi sınıflar mücadelesinden ve devrimci iktidar perspektifinden ayrı ele alınamaz. İktidar hangi sınıfın elindeyse yasalar, meclis, ordu, hükümet, medya vb. iktidar organları da o sınıfın elindedir ve ona hizmet etmektedir.

Sermayenin iktidarı koşullarında burjuvazinin anayasası da kendi sınıfsal çıkarlarının ve kazanımlarının bir belgesi niteliğindedir. Kaldı ki birçok durumda burjuvazi kendi sınıfsal çıkarlarına uymadığı koşullarda kendi anayasasını dahi delip geçmekte tereddüt etmemektedir. Sendikalaşma hakkının sözde anayasal güvence altında olmasına rağmen işçi ve emekçilerin sendikalaştıkları için işten atılmaları ya da haftalık 45 saat olan çalışma süresinin fiilen 60-70 saate çıkarılması

gibi...

Bu nedenle komünistler referandum tartışmalarında doğru ve gerçek devrimci tutumu alarak boykot şiarını yükseltmekte, işçi ve emekçilere iktidar hedefini göstermekte ve devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısı yapmaktadırlar.

Sermayenin 12 Eylül askeri faşist darbesine duyduğu ihtiyaç ve darbeye neden olan iktisadi ve toplumsal koşulların anlaşılması için 30. yıldönümünde faşist darbenin arka planına bir kez daha bakmakta fayda bulunmaktadır. Zira 12 Eylül Anayasası tüm bu süreçlerin bir sonucudur.

Sermaye iktisadi krizden çıkış için çözümü faşist darbeye gördü!

Sermaye sınıfı, Türkiye kapitalizminin her on yılda bir içerisine girdiği iktisadi bunalımları aşmanın yolu olarak devlet partisi ordu eliyle faşist darbeler gerçekleştirmeye ihtiyaç duymuştur.

İki emperyalist savaş arasındaki dönemde, kapitalizm dünya çapında yaşadığı büyük bir krize girdi. Dünya pazarı daraldı. Bu dönemde bağımlı ülkelerin devletleri, iç pazarın genişlemesi amacıyla sanayilere destek vermeye, doğrudan yatırım yaparak, eskiden ithal edilen bazı temel malları içeride üretmeye başladı. Bunun bir sonucu olarak da emekçi sınıflar hızla şekillenmeye ve sınıf çatışmaları belirginleşmeye başladı. Bu yıllarda Türkiye’de de benzer bir süreç yaşandı.

1950’li yıllarda tekelleri burjuvazinin emperyalist tekellerle ortaklığı temelinde montajcı nitelikte hafif sanayiye yönelen Türkiye kapitalizmi emperyalizme bağımlı hale geldi. Bu aynı zamanda dövize de bağımlılık demektir. Kaynak bunalımı kendini göstermeye başlayınca, ekonomi de krize girdi. Ekonomik krizi 1960 askeri darbesi izledi. 27 Mayıs yönetiminin temel yönelimi, kaynakları tekelleri burjuvazinin arzusu ve modern sanayinin ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirmek oldu.

27 Mayıs darbesinin ürünü olan ve bugün hala bazı sol kesimler tarafından da “ilerici” olarak nitelenen ‘60 anayasasının işçi ve emekçiler açısından ileri sayılabilecek bazı hükümlerinin uygulamaya geçebilmesi için dahi işçi sınıfının 2 yıl boyunca bir dizi eylem ve direniş gerçekleştirmesi gerekti.

1960’lı yıllarda iç pazara dayalı bir birikim modeli uygulandı. Sanayileşme teşvik edildi, ithalat yasakları ve yüksek gümrük duvarlarıyla burjuvazinin yüksek kârlar elde etmesinin koşulları sağlanmaya çalışıldı. ‘60’lı yılların sonunda yeni bir bunalım yaşanmaya kadar Türkiye’nin kapitalist ekonomisi önemli bir büyüme oranı yakaladı.

önümü...

12 Eylül'ün hesabını emekçiler soracak!

'60'lı yılların sonuna doğru derinleşen kapitalist ekonomik kriz ve artan sosyal muhalefet 1971'de ordunun yeni bir darbesini gündeme getirdi. 1971 faşist darbesi devrimci önderleri katletti, ilerici ve aydınları tutukladı, işçi haklarını tırpanladı, ücretleri düşürdü, tarıma verilen sübvansiyonları azalttı, tekelci burjuvazinin istekleri doğrultusunda devlet yapısında düzenlemeler yaptı. Ancak tüm hak gasplarına, baskı ve zora rağmen '71 faşist darbesi, sermayenin derinleşen bunalımına çözüm üretmedi. '70'lerin ikinci yarısında toplumsal muhalefet yeniden yükselişe geçti, işçi sınıfı ve emekçi kitleler mücadele alanlarına çıkmaya başladı.

"Bozulan ödemeler dengesi, yüzölçümü rakamlarla ifade edilmeye başlayan enflasyon, artan işsizlik, yükselen işçi hareketi ve toplumsal muhalefet, kârların düşmesi, ülkeye bir iç savaş görüntüsünün hakim olması, yeni yatırımlar yapılamadığı gibi mevcut kapasitenin ancak %30'unun kullanılması, petrol krizinin yarattığı şok, 1980 öncesinin manzarasını oluşturuyordu.

"Bunalıma çareler daha henüz '77 Ecevit Hükümeti döneminde aranmaya başlandı. Ünlü 'kemerleri sıkma' politikası ilk kez Ecevit hükümeti döneminde telaffuz edilmeye başlandı. Ardından gelen Demirel hükümeti 24 Ocak Kararları'nı ilan etti. Fakat tüm bunlara rağmen, bu 'istikrar tedbirleri' uygulanamıyordu.

Uygulanmasının ilk şartı toplumsal muhalefetin susturulmasıydı." (EKİM I. Genel Konferansı,

Değerlendirme ve Kararlar, s. 98-99, Eksen Yayıncılık)

Sermaye, iktisadi bunalımını aşmak için bir kez daha faşist darbeye başvurdu. Dünyada neoliberal politikalar olarak uygulanmaya çalışılan bu süreç Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesiyle hayata geçirilebildi.

Zira '70'li yıllarda büyüyen işçi ve emekçi eylemlerinin sol harekete güç ve prestij kazandırması sermayenin 24 Ocak Kararları'nı hayata geçirmeyi zora sokuyordu. Özellikle bu dönemde başını özel sektörde çalışan işçilerin çektiği bir dizi işçi eylemi ve bu hareketin giderek politik ve militan bir karakter kazanmaya başlaması sermayenin arzuladığı "siyasi istikrar"ın sağlanmasının önündeki en büyük engeldi. 1970-80 yılları sınıf mücadelesinin keskinleştiği, sosyalizm fikrinin yığınlar arasında güç kazandığı bir süreç olarak yaşandı.

Devrimci hareketi ezmek, işçi sınıfını susturmak için...

12 Eylül darbesi, 24 Ocak Kararları'nı hayata geçirmeyi hedefliyordu. Dönemin TİSK başkanı Halit Narin'in dediği gibi "bundan sonra gülme sırası"nın

patronlara gelmesi için azgın bir sömürünün uygulanması gerekiyordu. Bunun için de ilk elden devrimci hareket ezilmeli, işçi sınıfı ve emekçi kitleler susturulmalıydı.

12 Eylül tarihinden önce, faşist beslemeler eliyle 1978'de gerçekleştirilen Maraş katliamı nedeniyle 13 ilde sıkıyönetim ilan edilmişti. 12 Eylül 1980'e gelindiğinde ise 19 ilde sıkıyönetim uygulandı. Her biri devlet eliyle örgütlenen sayısız kontgerilla operasyonu gerçekleştirildi. Sadece Maraş'ta değil Çorum'u, '77 1 Mayıs'ında Taksim'i kana bulayarak, İstanbul Üniversitesi'nde 7 öğrenciyi, birçok ilerici ve aydını yargısız infazlarda katlederek "sağ-sol", "Alevi-Sünni" çatışması kisvesi altında faşist darbeye zemin hazırlandı.

12 Eylül ile birlikte evler basıldı, kitaplar toplatıldı ve yakıldı, binlerce devrimci, ilerici işkencelerden geçirildi, tutuklandı, siyasi partiler kapatıldı, meclis feshedildi, sokaklar tank ve asker postalları altında sessizliğe mahkum edildi. Cunta şefi Kenan Evren'in "Asmayalım da besleyelim mi?" nidaları eşliğinde devrimciler katledildi. YÖK kuruldu, 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu'yla çok sayıda ilerici bilim insanı üniversitelerdeki görevlerinden uzaklaştırıldı. Grevler yasaklandı, grev çadırları dağıtıldı. Ücretler düşürüldü, işçiler kıdem tazminatı, emeklilik, sigorta hakkı gibi ciddi hak kayıplarıyla yüzyüze kaldılar. Türk-İş hariç tüm sendika ve dernekler kapatıldı. DİSK'in bütün malvarlığına el konuldu. Sendikalaşma hakkı büyük oranda tırpanlandı, TİS Kanunu işçiler aleyhine yeniden düzenlendi. On binlerce işçi "sakıncalı" görüldüğü için işten atıldı, binlercesinin ismi kara listelere yazıldı.

Faşist baskı, zor ve yasaklar eşliğinde uluslararası sermaye ile yerli işbirlikçilerinin aradığı ve arzuladığı "siyasi istikrar" sağlandı. <https://rantey.org>

12 Eylül'ün öz çocuğu AKP'nin faşist darbeye hesaplaşma yalanları

Dinsel gericilik, '60'lı ve '70'li yıllarda toplumsal hareketliliğe karşı sermaye devleti tarafından desteklendi ve teşvik edildi. Dinsel gericilik, siyasal arenada "politik İslam" tanımıyla boy göstermesini ise 12 Eylül'e borçludur. 12 Eylül'ün sayesinde bugün dinsel gericilik, ABD'nin de "ılımlı İslam" projesine uygun olarak tüm toplumsal yaşama egemen hale getirilmeye çalışılmaktadır.

12 Eylül ile birlikte din dersleri zorunlu hale getirilmiş, imam-hatiplerin sayısı arttırılmış, Milli Eğitim ve üniversitelerde gerçekleştirilen ırkçı-şeriatçı kadrolaşma ve Türk-İslam sentezinin egemen kılınmaya çalışılması hız kazanmıştır.

"12 Eylül askeri faşist darbesinin en temel ve öncelikli icraatı, devrimci yükseliş içerisinde önemli bir güç ve etki alanı kazanmış bulunan ilerici-devrimci hareketin acımasızca ezilmesi oldu. Buna sınıf ve kitle hareketinin bastırılması ve binbir önlem ve yasakla geleceğe yönelik olarak önünün kesilmesi eşlik etti.

İçice bu iki karşı-devrimci icraatı, her türden ilerici-devrimci düşünce ve değere karşı sistemli bir gericilik kampanyası tamamladı. Meydan her türden gerici, dinci ve milliyetçi düşünceye cömertçe açıldı. Bu çerçevede 'Türk-İslam Sentezi' devletin resmi ideolojik yönelimi olarak benimsendi ve toplumun bu doğrultuda biçimlendirilmesi başlıca hedef haline getirildi. Bugün dinsel gericilik ile şoven milliyetçiliğin iki kol halinde toplumda etkin olması bu yönelimden ayrı değildir. Özellikle dinsel gericilik devrime karşı en büyük ve emekçi katmanlara yönelik olarak en etkili dalga kıran

olarak görüldü; başta İmam Hatip Okulları olmak üzere dinsel gericilik ideolojisi ile taze beyinleri yıkayan gericilik yuvaları bu dönemde en büyük patlamasını yaptı. Okullarda zorunlu din dersi uygulamasına geçildi.

12 Eylül dinsel gericiliğin önünü bir başka yoldan daha açtı. 12 Eylül'ün biçim olarak geride kaldığı dönemin ardından düzen siyaseti yeniden çok partili yapısına kavuşmakla birlikte artık tek programda aynışmış durumda idi. Devrimcilerin MGK-TÜSİAD programı olarak niteledikleri bu tek program etrafında aynışma, zaman içinde tüm geleneksel düzen partilerini birbiri peşisıra eritip bitirdi. Bir tek dinci parti söylem olarak bu aynışmanın dışına çıkabildi ve bu sayededir ki, geleneksel düzen partilerinden umudu kesen emekçileri kendine çekebildi. ” (Seçimler ve yeni dönem / 2, 22 Temmuz seçimleri ve düzen partileri, 22 Ağustos 2007, www.tkip.org)

Askeri cunta tarafından palazlandırılan AKP, 12 Eylül'ün öz çocuğudur ve varlığını büyük oranda ona borçludur. AKP şefleri de bunu çok iyi bilmektedir. Bugün referandum vesilesiyle işçi ve emekçi kitleleri, toplumsal hafızasını, sınıf bilincini dumura uğratarak “demokratikleşme” yalanlarıyla 12 Eylül'den hesap sormaya çağırması tam bir ikiyüzlülüktür.

12 Eylül rejimi sürüyor!

12 Eylül rejimi bugün işçi ve emekçi haklarına yönelik saldırılarla, artan baskı ve terörle, Kürt halkına yönelik imha, inkar ve katliamlarla, yargısız infazlarla, devrimci güçlere ve kurumlara yönelik baskı, yasak ve katliamlarla, YÖK'le, sosyal yıkım saldırılarıyla, her türden demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasıyla, grev yasaklamalarıyla, daha da düşürülen ücretlerle, sosyal hak gasplarıyla, örgütlenmenin önünde her geçen gün artan engellerle, sendikasıztırmayla, işten atmalarla, köleci iş kanunuyla, özelleştirmelerle, taşeronlaştırmayla, esnek çalışmayla, iş cinayetleriyle ağırlaşarak sürüyor. 26 Eylül Ulucanlar katliamıyla, 19 Aralık'la, F tipi tecrit hücreleriyle, işkencelerle, Gazi, Sivas katliamlarıyla, Susurluk, Şemdinli, Ergenekon, 1000 operasyonlarla devam ediyor.

12 Eylül askeri faşist darbesinin önünü düzlediği neoliberal saldırı politikalarını sınırsızca ve azgınca uygulayanlar; Taksim 1 Mayıs'ı'na, TEKEL işçilerine copla, panzerle, gaz bombalarıyla saldırıyorlar. Sokak ortasında, cezaevlerinde devrimcileri infaz ederek, sakat bırakarak 12 Eylül rejiminin en kararlı ve pervasız uygulayıcıları olduklarını ispatlıyorlar. Engin Çeberler'i, Alaattin Karadağlar'ı, Şerzan Kurtlar'ı, Ferhat Gerçekler'i devrimci faaliyetlerinden dolayı imha etmeye çalışıyorlar.

Bugün hala 12 Eylül ile tahkim edilen faşist rejim hüküm sürüyor. İşçi ve emekçilere, ezilen halklara karşı bir suç ve cinayet şebekesi olan sermaye devleti, ilerici ve devrimci muhalefetin gelişmesinin önünü kesmek, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerini

boğmak için 12 Eylül'den bu yana sayısız kirli ve kanlı icraata daha imza atmıştır.

Tıpkı diğerleri gibi, AKP hükümetinin de temsil ettiği ve bir parçası olduğu asalak burjuvazinin çıkarları, çeteleşmiş sermaye devletinin daha da tahkim edilmesini, sömürünün daha fazla ağırlaştırılmasını gerektirmektedir. AKP'nin işbaşına geldiğinden bu yana yaptığı da budur.

12 Eylül'ün hesabını işçi ve emekçiler soracak!

12 Eylül, çürüten düzenin çeteleşen devletin, azgın sömürü ve köleliğin, işçi ve emekçilere yönelik örgütsüzleştirme saldırısının Kürt halkına yönelik baskıların, devrimci hareketi ezmenin yeni bir boyut kazanarak bugüne kadar devam etmesi anlamına gelmektedir.

Düzen güçleri tüm bu gerçekleri çarpıtarak referandum tartışmalarını ya “hayır” oyuyla “AKP karşıtlığı”na, ya da “evet” oyuyla “12 Eylül” ya da “AKP ile hesaplaşma” eksenine indirgemeye çalışıyorlar.

12 Eylül ile hesaplaşmak sadece beşli cunta şefinin yargılanmasına indirgenemeyeceği gibi anayasa referandumunda “evet” ya da “hayır” oylarına da indirgenemez. Zira 12 Eylül'ün gerçek sorumlusu faşist baskı ve zoru yaratan, sömürüyü ağırlaştıran sermaye

düzeni ve devletidir. Asıl hedefe konulması ve hesap sorulması gereken de odur. Mevcut koşullarda cuntacı şeflerden hesap sorulması ve yargılanması işçi ve emekçi hareketi açısından bir kazanım olacaktır. Bunu da ancak yükselen bir kitle hareketi sağlayabilir ve ancak iktidarı alma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınabildiğinde işçi sınıfı ve emekçilerin hanesine moral kazanım olarak yazılabilir. Yakın dönemde Yunanistan, Arjantin, Şili, Peru vb. deneyimlerinin de gösterdiği gibi kitle mücadelesinin bir sonucu olarak cuntacılar ve suç ortakları sanık sandalyesine oturtulabilmişlerdir.

İşçi ve emekçiler, düzen kliklerinin toplumsal bir kutuplaşma yaratmaya çalıştığı referandum tartışmalarında düzen güçlerine olduğu kadar ona “sol”dan yedeklenenlere karşı da doğru devrimci tutumu almalı, anayasa referandumunu boykot etmelidirler.

Kuşkusuz 12 Eylül'ün 30. yıldönümünde çürüten düzenden, çeteleşen devletten hesap sormak işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilenlerin görevi ve sorumluluğudur. Ancak komünistlerin daha önce de vurguladığı gibi, “Çeteleşen devletle hesaplaşmak, her bakımdan çürümüş ve kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazinin sınıf egemenliği ile hesaplaşmak demektir. Ancak baskı, sömürü ve köleliğin kaynağı olan sermaye düzenini hedef alan devrimci bir mücadele sermayenin çeteleşmiş devletini geriletebilir ve nihayet kokuşmuş düzeni ile birlikte tarihe gömebilir.” (SİKB, s. 34, 4 Eylül '09)

12 Eylül '80 faşist darbesinin bilançosu:

- * 650 bin kişi gözaltına alındı.
- * 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- * Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- * 7 bin kişi için idam cezası istendi. 517 kişiye idam cezası verildi.
- * Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı.
- * 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- * 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı.
- * 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı.
- * 300 kişi kuşkulu bir şekilde öldü.
- * 171 kişinin işkencede öldüğü belgelendi.
- * 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- * Cezaevlerinde 299 kişi yaşamını yitirdi.

İHD verilerine göre 1999-2009 yılları arasında yaşanan hak ihlalleri

- * Faili meçhul cinayetler 799
- * Yargısız infaz, işkence sonucu, köy korucuları tarafından, kuşkulu ve gözaltında ölümler 1022
- * İşkence ve kötü muamele 10 bin 760
- * Gözaltına alınanlar 21 bin 7019
- * Tutuklamalar 16 bin 141

'Evet-hayır'cı solun traji-komik destek arayışları...

Eyvah; Lenin de boykota karşıymış!

Z. Us

“Kautsky bunu anlamıyor. Bolşevikler'in taktiklerini nasıl anlasın? Genel olarak devrimi yadsıyan birinden, en 'güç' durumlardan biri içinde devrimin gelişme koşullarını ölçüp biçmesi ve değerlendirmesi beklenebilir mi?”
(**Lenin, 'Proleterya Devrimi ve Dönek Kautsky'** broşüründe soruyor...)

Referandum tartışmaları en büyük bölünmeyi sol içinde yarattı, ya da başka bir ifade ile zaten belirlenmiş olan safların açığa çıkmasını sağladı. Reformist solun büyük bir kesimi tam da konumlanışları ile uygun biçimde düzen içi iktidar mücadelesinin ortasına atladılar. “Yetmez ama evet”, “hepsine hayır” ya da “bizimki başka hayır” benzeri kurnaz formülasyonlarla konumlarını gizlemeye çalışsalar da, sonuçta etki alanlarındaki işçi ve emekçileri düzen içi dalaşmanın tarafları haline getirmek için önemli bir rol aldıklarını gizleyememekteler.

Kuşkusuz ki reformist hareketin bu savrulmasına dair birçok değerlendirme özellikle komünist basında yer aldı, daha da söylenebilecek pek çok şey var. Ama bunları bir kenara bırakarak evet-hayırcı solun boykot tutumuna karşı aldıkları tavra dikkat çekmek gerekiyor. Boykot gibi bir taktiğin devrimci-demokrat güçler ile birlikte ulusal hareket tarafından da -farklı bir hedefle de olsa- ortaya atılmış olması evet-hayırcı sol üzerinde büyük bir basınç oluşturmuş gibi gözüküyor. Bu basınç ise solun kendi savrulmalarına destek bulmak için yeni bir piyes sahnelemeye başladığını, devrimci klasikleri ve Lenin'i bir kez daha “keşfetmiş” gibi görüldüğünü gösteriyor.

Ancak buradaki keşif, tam da öznelerin yapısına uygun olarak, diyalektik bir inceleme yerine eklektik bir taramadan farklı bir sonuç vermiyor. Lenin'in eserleri raftan indirilip içinde boykot kelimesi geçen metinler alt alta diziliyor, sonuçta “Lenin bile size karşı” denilmeye çalışılarak boykot taktiği sözde çürütülüyor. Bu piyes hem bir trajedyanın hem de komedyanın öğelerini çarpıcı biçimde içinde barındırıyor.

Evet-hayırcı komedya

Aslında boykot taktiğine dair Lenin'den yapılan alıntılar referanduma karşı tutumların netleşmesi ile birlikte başlamıştı ancak süreç ilerledikçe bu alıntı furyası da tırmandı. Burada Ergin Yıldızoğlu'nun *sol.org.tr*'de yayınlanan ve ardından hızla diğer yayınlarda da yer alan “Boykot çağrısı üzerine” isimli yazısının özel bir yerde durduğunu belirtmeliyiz. Yıldızoğlu makalesinde Lenin'in “Boykota karşı” başlıklı broşüründen örnekler vererek boykot tutumu üzerine makul bir tartışma açıyor, sonuçlar çıkararak tutumun doğru olmadığını savunuyor. Benzer çizgideki yazılar gerek hayırcı partilerin gerekse evetçi grupların metinlerinde de sıklıkla geçiyor.

sendika.org sitesi ise işi bir adım daha ileri götürerek Lenin'in söz konusu makalesini Türkçe'ye çeviriyor ve manşetten bir sunuş metni ile birlikte yayınlıyor. Hayli ilginç olan kısa sunuşta kabaca “bize düzeniçi diyenler dönsün de Lenin'e baksın o da bizden” anlamına gelen sözler söyleniyor. Hatta daha da ileri gidilerek “diyalektik metod”un uygulanmadığı,

boykotçuların “devrimci şablon” bulduklarını zannettikleri gibi serzenişlerde bulunuluyor. Tüm bunlar, burada ismini anmadığımız pek çok makale ve gönderme ile birleştiğinde gerçek bir komedi ile karşı karşıya kaldığımızı düşündürüyor. Tartışmanın içeriğine gelmeden önce yönetime dair birkaç söz söylemek gerekli.

Kautsky'nin izinde evet-hayır çağrısı!

Söz konusu komedyanın baş aktörleri kuşkusuz ki eklektizmle malül reformist cenahın temsilcileri. Onlara birdenbire Lenin'i hatırlatan ve külliyatı tozlu raflardan indirmelerine sebep olan içerisinde bulundukları perişanlıktan başka birşey değil. İlginç olan ise, yıllardır Lenin'den öcü gibi korkan, bolşevizmin “B”sine dahi yaklaşmayan, devrimi ancak söylem düzeyinde kullanan, gerçekte pespaye reformları kendilerine bayrak edinen çevrelerin bugün Lenin'den alıntı yarışı içerisinde girmeleri.

Bu durum bize aslında, kendisine Lenin'in yakıştırdığı malum sıfatı ile ünlenmiş olan Kautsky'nin, Marks ve Engels'ten alıntılar yaparak onların metinlerini yozlaştırma çabalarını, bununla birlikte kendi oportünizmine destek arayışını hatırlatıyor. Hatırlanacağı üzere Kautsky bu konuda o kadar “ustalaşıyor” ki Lenin bu durumu şu sözler ile tarifliyor: “(Kautsky'nin) masasının üzerinde ya da kafasının içinde, alıntıları kolayca kullanabilmek için, Marx'ın bütün yazdıklarını özenle yerleştirdiği bir raflar dizisine sahip bulunduğunu unutmamalıyız.”

Kautsky de tıpkı bizim reformistlerimiz gibi her duruma uygun bir alıntı buluyor, başını sonunu, bütünlüğünü hiçe sayarak ortaya atıyor ve böylece kendi oportünizmini Marks'a ve Engels'e dayandırıyor. Özellikle seçimler ve genel oy üzerine Kautsky'nin, Engels'in “Fransa'da sınıf savaşmaları”na yazdığı önsözden yaptığı alıntı ve ardından Rosa Luxemburg'un verdiği yanıt çarpıtcılığın bir örneği olarak durmakta.

Lenin'den alıntı yapan ve boykot tutumunu çürütmeyi Lenin'e havale eden bu güçlerin içerisine düştükleri durumu anlatmak için kendilerine belli sorular sorulmuş. Örneğin “Bu tutumun neye göre böyle

boykot tutumuna dair Lenin'den dayanak bulduğunuzu düşünüyorsunuz. Her koşulda Lenin'e ve marksist klasiklere başvurmak anlamlıdır. Peki baştan aşağı Leninizm ile taban tabana zıt olan konumlanışınız ortadayken bu alıntı size hiç çelişkili gelmiyor mu?

Devrimci bir yeraltı örgütü sözkonusu olduğunda tüm bu reformist çevrelerin fellik fellik kaçtığı biliniyor. Belli ayrımları barındırmakla beraber, tüm bu cenah liberal ve gevşek bir muhalefet platformundan öte bir misyon barındırmıyor. Kaba bir ekonomizm, düzen sınırlarında muhalefet, sosyal şoven bir politik hat, ilkesiz ittifaklar, ulusalcı savrulmalar, aydın-küçük burjuva kimlikler ve nihai olarak parlamentarizm üç aşağı-beş yukarı hepsinin ortak paydası. Tüm bunların içinde nedense akıllarına açıp da Lenin okumak, devrimci bir çıkış bulmak gelmiyor, hatta yeri geldiğinde Lenin'in aşıldığını ya da eskidiğini söyleyenler de sıklıkla karşımıza çıkıyor. Ancak iş bir tartışmaya gelince raftan kitaplar iniyor, Lenin'in yardıma koşması bekleniyor. Bu, reformizmin başrolünü oynadığı bir komedyadan başka birşey değil...

Burada yeri gelmişken bu çabanın hiç de yeni olmadığını da altını çizmek gerekiyor. On yıllardır Türkiye sol hareketi işine geldiği gibi Lenin'den alıntı yapmayı, aradan cümleler çekmeyi ya da belli eserleri kendi içinde anlamlandırmaya çalışmayı amiyane tabirle “pek bi seviyor”. Sosyalist literatürü bütünlüğü içerisinde ve diyalektik yöntemle incelemek yerine eklektik bir anlayışla hareket edildiğinde tüm gerici eğilimlere kanıt bulunmuş, Lenin'den referans elde edilmiş oluyor.

Buna göre “İki Taktik” broşürü aşamalı devrimin ve ardından kaba bir reformizmin dayanağı olurken, “Ne Yapmalı” siyasallaşma adı altında ekonomik talepleri bir yana bırakma ve güncel görevlerden kaçmak için öne sürülebiliyor. Yine “Sol Komünizm” her türlü gerici ve ilkesiz ittifakı meşru göstermenin aracına dönüşüyor. “Ulusların kendi kaderini tayin hakkı” ise yapılan pek çok alıntı ile birlikte ilginç olarak kimi zaman sosyal şoven eğilimlerin, kimi zaman ise kaba bir ulusal hareket kuyrukçuluğunun dayanağı olabiliyor. Oysa ki tüm bu referansların, varılan sonuçlar ile uzaktan yakından ilgisi bulunmuyor çünkü Leninizm'i kavramak birkaç kitap okumak ile bitmiyor. Tıpkı boykot üzerine yapılan alıntıların ve örneklerin günümüzdeki boykot tutumu ile örtüşmemesi gibi...

Seçmeci alıntıların kurtaramadığı savrulmalar

Evet-hayırcıların Lenin'e sığınarak boykot taktiğini karalamaya çalışmalarını ele alırken işin yönetsel çerçevesini geniş biçimde ele almış olduk. Bunun nedeni kuşkusuz ki tutumun art niyet barındırması ve sorunun temelini oluşturması. Ama bu tartışmalara içerik yönünden yanıt vermemek de en az bu tutum kadar apolitik olacağından yapılan alıntılara ve yaratılmaya çalışılan “Boykot karşıtı Lenin” iddiasına dair açıklama getirmek gerekiyor.

Öncelikle üst bölümde Kautsky üzerine söylediklerimizden devam ederek başlayabiliriz, çünkü sorun burada da aynı. Lenin “Proleterya Devrimi ve Könek Kautsky” eserinde “Marksizm yorumlayıcısı

Kautsky tarafından marksizmin bu şaşılması çarpıtılmasını nasıl açıklamalı?” sorusunu sorduktan sonra şöyle bir yanıt veriyor: “Eğer bu olayın felsefi temeli düşünülürse, sorun diyalektik yerine seçmecilik (eklektizm) ve safsatacılığın geçirilmesine indirgenir.”

Evet-hayırcılar tarafından yapılan alıntılar da özünde eklektizmi barındırdığından Kautsky’nin yöntemleri ile benzerlik gösteriyor. Gerek yayınlanan metinler ve broşür, gerekse diğer göndermeler ve alıntıların tartıştıkları ortak nokta, Lenin’in genel oy kavramı ve Duma seçimleri üzerine yaptığı değerlendirmelerde yaptığı boykot çağrılarıdır. Bu metinler doğru bir bakış ile okunduğunda ve güncelin tahlili ile birleştirildiğinde boykot tutumunu çürütmek şöyle dursun, bu tutumun haklılığına ve referandum gibi bir süreçte tek devrimci seçenek olduğuna dair önemli mesajlar içermektedir. Özellikle *sendika.org*’un çevirerek yayınladığı metin bu açıdan hayli anlamlıdır.

Lenin’in metinlerinde temel nokta, düzen dışı bir mücadele için seçimlerden yararlanılmasıdır. Tıpkı Engels’in geçmişte farklı bir noktadan ele aldığı gibi Lenin de seçimleri bu bakış açısı ile yorumlar. Bolşevikler 1905 Buligin Duması’nı boykot ederler çünkü devrimci durumun ortaya çıktığı ve yığınların düzen dışı bir mecraya aktığı günlerde bu Duma, kitleleri düzen içi, anayasal hayaller ile oyalamak, mücadeleyi sönmülmek için ortaya çıkmıştır. Ancak devrimci dalga kırıldığında Bolşevikler, başta hatalı biçimde tekrarladıkları boykot taktiğinden hızla uzaklaşarak seçimlerden devrimci amaçlar ile yararlanmaya başlarlar.

Bu durumda Lenin’e göre boykot çağrısı devrim çağrısı ile birlikte yükseltilecek bir çağrıdır çünkü alternatif olarak seçimlerden faydalanma şansı bulunmaktadır. Bu faydalanmayı da şu sözlerle anlatır: “(...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır.” (*Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri*, Kasım 1912)

Alıntıda da belirtilen kritik konu, işçi ve emekçi kitlelerin düzen dışına çekilmesi için en uygun taktiğin seçilmesidir. Lenin son günlerde yeniden “meşhur” olan ve belli ki adına kanılıp içeriği gözardı edilen makalesinde de bu durumu net biçimde ortaya koyar. Süreç içerisinde ortaya konulan taktikleri anlattıktan sonra 3. Duma’yı boykot etmenin gereği olmadığını çünkü bu Duma’nın ulusal çapta bir heyecan yaratmadığını belirtir. Kuşkusuz ki burada alternatif, Bolşevikler’in seçimlere katılarak devrimci propaganda yapmasıdır. Yani boykot ya da seçime katılım esas olarak aynı amaca hizmet eden iki taktiktir, gerektiğinde hangisinin kullanılacağı seçilir.

Reformizmin trajedisiz

Güncele geldiğimizde ise şabloncu kafaların anlamakta zorlanacağı bir tablo ortaya çıkmaktadır. Öncelikle yaşanan bir yasama organı seçimi değil sadece iki seçenekten ibaret olan referandumdur. Referandumun tarafları ise burjuvazinin iki kanadının temsilcileridir. Özünde birbirlerine göre herhangi bir ilericiliği ya da gericiliği bulunmayan, aynı sınıfın iki kesimidir birbiri ile çatışan. Bu düzen içi çatışmada taraflardan birinin lehine oy kullanmak dışındaki tek seçenek ise oy kullanmamaktır. Yani işçi ve emekçileri düzen dışı mücadeleye çekmenin en uygun aracı günümüz koşullarında boykottur.

Ancak bugün, yukarıda kısaca özetlediğimiz Bolşevik tutuma dayanılarak boykot taktiği adeta ulaşılamaz ve tüm hayatın üzerinde bir yere konulmaktadır. Ardından ise sınıf hareketinin geriliği, toplumsal dinamiklerin durumu vb. gerekçelerle düzen içi çatışmaya kapılmak meşru gösterilmektedir.

Lenin’den yaptıkları alıntılardan medet umanların ve boykotu idealaştıranların yanıt veremedikleri bir soru varsa o da Lenin’in düzen içi çatışmada burjuvazinin bir kanadının desteklenmesi yönünde söylediği bir söz olup olmadığıdır. Kuşkusuz ki böyle bir yönlendirmeye rastlamak mümkün değildir, zira Lenin başından beri işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktadır. İşçi sınıfının ise burjuvaziye destekleyeceği tek koşul, daha geri bir sınıfa yani aristokrasiye-feodaliteye karşı verilecek mücadeledir. Bu da günümüz emperyalizm koşullarında artık güncelliğini yitirmiş bir tartışmadır.

Lenin’e bu konuda başvurulduğunda elde edilebilecek en ileri metin “Sol Komünizm”de yer alan İngiltere örneğidir. Uzun uzadıya tartışılabilir bu örneğe kısaca değinecek olursak, burada da komünistlerin burjuva kliklerin peşine takılması kesinlikle söz konusu değildir. Lenin dağınık ve parçalı biçimdeki komünist güçlerin küçük burjuva karakterdeki İngiliz İşçi Partisi ile seçim ittifakına gitmelerini, bunu da toparlanmak ve güçlenmek için kullanmalarını, ayrıca bu ittifak sırasında da İşçi Partisi’nin teşhirini yapmaktan geri durmamalarını öğütlemektedir. Lenin, bu tartışmalarda parlamentodaki sandalye sayısının kendileri için bir önemi olmadığını da pek çok kez vurgulamaktadır. Yapılan tartışma ise “sol komünist” olarak nitelendirilen güçlerin uzlaşmazlık tutumlarının eleştirisidir. Vurgu tamamen farklı bir yöndedir.

İşte Lenin’in bu denli çarpıtılarak anlaşılması ve “işine geldiği gibi” yorumlanması reformist solun referandum trajedisinden başka bir şey değildir.

Parlamentarizm ve anayasal hayaller sorunu

Gerek Lenin, gerekse diğer devrimci önderler hiçbir zaman parlamentarizmi besleyecek, kitleleri düzen içi sınırlara çekecek ve burjuvazi arasındaki mücadelelere taraf olmalarını sağlayacak bir politikaya imza atmamışlardır. Günümüzde de gerek genel seçimlerde, gerekse referandum sürecinde ortaya çıkan en büyük tehlike budur. Parlamentarizm bugün için, devrimci hareketin hızla tasfiyeciliğin ve reformizmin bataklığına düştüğü göz önüne alındığında ve genel bir eğilim olarak ortaya çıktığı düşünüldüğünde özel olarak mücadele edilmesi gereken bir kavram olarak da karşımıza çıkmaktadır. Seçimler de işçi ve emekçilerin düzene daha fazla bağlanması ve kurtuluşun mücadele yerine parlamentoda aranmasının öğütlendiği süreçlerdir. Anayasa referandumu da aynı amaca hizmet etmektedir. Sol hareket ise bu süreçlerde işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak yerine düzen içi kanallara hapsedmek ile özetlenebilecek bir tutuma sıklıkla düşmektedir.

Genel seçimlerde imkanlar ölçüsünde işçi sınıfının bağımsız adaylarını çıkararak yaygın bir sosyalizm propagandası yapmak, mevcut durumda devrimci tutumun ifadesi olmaktadır. Böylece ilkesiz ittifaklara, sandalye hesaplarına, parlamenten hayallere karşı konulmaya çalışılmaktadır. Boykot taktiği günümüz koşullarında gerçekleşecek bir genel seçim için açık ki yanlış bir taktiktir. Çünkü aktif boykot koşulları yoktur.

Referandum süreci ise seçeneklerin sınırlı olması ve tarafların düzen içi iktidar mücadelesi veriyor olması nedeniyle boykotu ortaya çıkarmaktadır. Bir devrim çağrısı ve ayaklanma ile birlikte ortaya çıkacak olan boykottan farklı olarak referandum oyununu boykot etmek, burjuvazi arasındaki mücadeleye karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırmanın yegane imkanı ve yöntemidir. Aksi halde yaşanan sorunlara karşı yükselecek tepki tüm bir sınıfı değil, sadece onun bir kesimini hedef alır. Bugün evetçiler bu kesimin statükocu TUSİAD sermayesi olduğunu, hayırcılar ise AKP eksentrik sermayesi olduğunu düşünmektedir.

etmektedirler çünkü verdikleri oyun karşılığı budur.

Kimi reformist kesimlerin söylem düzeyinde oyunun renginin dışında sermayenin farklı kesimlerini de hedeflediği örnekler görülmektedir. Burada bir kez daha Kautsky’nin hayaleti ortaya çıkmakta ve yığınların genel bakışına uygun bir politika ortaya atarak derdini anlattığını sanmaktadır. Yani teorik olarak gerçekleri kabul etmesine rağmen pratikte düzen içi çatışmada taraf olarak istediğini elde edebileceğini sanmaktadır. Oysa ki bu oportünizmden başka birşey değildir. Temel sorunu ise anayasal hayalleri beslemesi, işçi ve emekçileri tuzağa çekmesidir. Bu durum basitçe kolaycılığa kaçmanın, zorlu bir teşhir faaliyeti yerine mevcut düzen içi tepkilerin üzerine konarak güç olmaya çalışmanın ifadesidir sadece.

Sonuç yerine

Son olarak birkaç hatırlatma yapmak yerinde olur. Komünist hareket hiçbir zaman kendisini Lenin’in “hamisi” olarak görüp, kimin, hangi yazısını kullanacağına karışmak, “kullanılacaksa biz kullanırız” demek gibi böbürlenmelere düşmemiş, bu gibi tutumlara da prim vermemiştir. Lenin, tüm devrimci önderler ile birlikte devrim mirasına ve tarihine aittir, eserleri tüm devrimci güçler tarafından temel bir kaynak olarak görülüp incelenmelidir. Lenin’in eserlerinin daha geniş biçimde yayınlanması ve kullanılması kendisine komünist diyen herkesi olsa olsa mutlu eder.

Ancak nasıl ki Lenin, Marks ve Engels’in Kautsky tarafından çarpıtılmasına izin vermediyse; Lenin’in düzen içi dalaşmanın içinde debelenen sol hareketler tarafından çarpıtılarak kullanılmasına da izin verilemez. Bu manipülasyona karşı ideolojik ve politik mücadele yürütülmelidir. Burada genel hatlarıyla değindiğimiz sorunlar çok daha ayrıntılı biçimde ve zengin bir külliyatın eşliğinde tartışılarak açığa çıkarılmalıdır.

Evet-hayırcı sol bugün tabanındaki ilerici ve devrimci kişilerin basıncı ile olsa gerek Lenin’den alıntılar yaparak kendi perişanlığını gizlemeye çalışmaktadır. Eklektik alıntılar yaparak durumunu her geçen gün daha da vahim hale getirmektedir. Ancak bu nafi bir çabadır, Ünlü bir sözde de dendiği gibi “*Bir şeyi nereden aldığınız değil onu nereye götürdüğünüz önemlidir.*” Yani hangi alıntıyı hangi devrimci eserden yaparsanız yapın, hangi ustanın referansına başvurursanız başvurun, eğer devrimci bir perspektif ile hareket etmiyorsanız o sözlerin size bir katkısı olmaz. Olsa olsa günü kurtardığınızı, üç-beş kişiye yanıt verdiğinizi sanırsınız. Ancak tarih önünde, saflarına sığındığınız sınıf ile birlikte savrulur gidersiniz.

Devleti aklamamanın yeni hamlesi: Ergenekon’dan sonra Cemaat!

“Gördüğüm manzara korkunç; kadrolu devlet adamları devleti yönetmiyor; Emniyet Genel Müdürü, hatta İçişleri Bakanı haklı olduğunu bildiği bir kişiyi, doğruluğundan emin olduğu bir olayı ya da davayı savunamıyor; güvendiği ve inandığı adamları tuzağa düşürülüyor; haysiyetleri ile oynanıyor ama onlar bu kişilere sahip çıkamıyor. O zaman bu teşkilatı kim yönetiyor?” Son günlerin en tartışılan konularından olan “**Haliç’te yaşayan Simonlar**” kitabı devletin derin isimlerinden Hanefi Avcı’nın bu serzenişi ile aklıllara kazınmış durumda. Yıllarca sermaye devletine her tür hizmette bulunmuş, pek çok kritik süreçte adı anılan bir ismin kitabının özelliği ise Gülen Cemaati’nin hedef alması, devletin tüm kirli seceresini cemaate bağlaması...

Bu haliyle kitap, AKP’nin “Ergenekon” hamlesinin bir antitezi gibi görünüyor. Diğer bir deyişle AKP’nin, devletin tüm kirli icraatlarını Ergenekon’a yıkarak devleti aklama çabasını, Avcı bu kez de cemaati kullanarak yapmaya, tüm sorunların ve kirli operasyonların kaynağını Fethullah’a dayandırmaya çalışıyor. Bu da kuşkusuz ki ulusalcı cenahın kendisini baştaçı etmesini ve yere göre sığdıramamasını sağlıyor. Kitabın içeriğine ve yazılma gerekçesine geçmeden önce Avcı’nın kimliğini kısaca gözden geçirmekte fayda var.

Hanefi Avcı kimdir?

Hanefi Avcı sermaye devletine çok “faydası” dokunmuş, pek çok kirli ilişkinin içinde yer alan, özellikle devrimci güçlere karşı yürütülen karanlık operasyonlar ile adı anılan bir kişidir. Başka bir deyişle devletin ihtiyaç duyduğu anlarda ortaya çıkardığı, gündemi karıştıran, onun dışında ise sessizce çalışmalar yürüten bir isim.

Avcı polislik hayatında ilk önemli görevini Mersin Siyasi Şube Komiseri olarak 1980-1984 yılları arasında yapıyor. Dev-Yol masasında görevli olan Avcı, cunta döneminin devrimci avında ediniyor tüm tecrübelerini. Bu dönemde Mersin’de yaşanan işkencelerin, cinayetlerin altında imzası bulunuyor. Özellikle Ali Uygur’un 14 Temmuz 1980’de işkence ile katledilmesinin doğrudan sorumlusu Hanefi Avcı.

Avcı, Mersin’in ardından 1984-1992 arasında Diyarbakır, 1992-1996 arasında İstanbul’da istihbarat şube müdürü olarak görev yapıyor. Diyarbakır’da görev yaptığı dönem, JİTEM’in en kirli faaliyetlerini yürüttüğü, yargısız infazların, işkencelerin, katliamların en yoğun olduğu dönem. Bu dönemde JİTEM ile ilişkiler içinde olduğu daha sonra kendi ifadeleri ile de kabul ediliyor ancak Avcı, hep kendini JİTEM’in yaptıklarından haberdar olan ama onaylamayan bir yere oturtuyor.

İstanbul’da çalıştığı dönemde ise istihbarata önemli katkılar sunuyor. Anlatımlara göre bu dönemde TMSH polisleri, siyasal örgütlerin tüm yayınlarını ezbere bilecek denli yakından takip ediyor. Hatta polislerin birbirine “yoldaş” diye hitap ettikleri yönlü hikayeler bile anlatılıyor. Yine polislerin 6-9 ay arasında bir süre polislikten arındırılarak devrimciler ile empati kurması ve onlar gibi düşünmeye başlaması gibi uygulamalar gerçekleştiriliyor.

Ancak Avcı’nın hizmetleri bu kadarla sınırlı değil. Avcı ayrıca Emniyet teşkilatında teknik-elektronik istihbaratın kurucusu. İstanbul’da ve ardından Ankara’da

Emniyet Genel Müdürlüğü’nde çalıştığı dönemde Avcı, polisin teknik altyapısının oluşturulmasını, kadroların ve gerekli eğitimin sağlanmasını üstleniyor. Bugün maruz kalınan teknik takip ve cadı avının altında da Avcı’nın imzası bulunuyor.

Avcı kafa yapısını, 2009’da gerçekleştirilen bir röportajındaki şu sözleriyle açıkça ortaya koyuyor: “*Polis artık devlet imkanları ile teknolojiyi sistemli bilimsel çalışmayı öğrendi. Eğer polis yoğunlaşırsa kimsenin şansı olamaz, boşuna enerjilerini kaynaklarını harcamış olurlar. Tek yapacakları artık, polisin sahasına girmeden mücadelelerine devam etsinler, artık fiili eylem hariç her türlü siyasi ve demokratik mücadele yöntemi suç değil ve rahatlıkla her ideoloji için mücadele meşru.*”

Yerinin ve zamanının adamı!

Hanefi Avcı’nın gündeme geldiği bir başka dönem ise Susurluk kazası. Devletin kirli ilişkilerinin ortaya saçıldığı bu dönemde Hanefi Avcı, “çeteleri araştırın cesur polis” diye öne çıkarılıyor. Nasılsa tüm çeteler ile ilişkisi olan bu kişi, tanıklıklarıyla ve araştırmalarıyla onların ortaya çıkarılmasında da rol oynuyor. Bu vesileyle oluşan tepki bir nebze dizginleniyor. Ortaya - birkaç kurban dışında- çıkan bir çete olmasa da Avcı’nın hizmetleri, derin devlette bazı sıkıntıları da doğuruyor. Susurluk Meclis Araştırma Komisyonu’na verdiği raporlardan sonra bir süre kızağa çekilen Avcı, bu dönemde basına bilgi sızdıran önemli bir kaynak olarak “hizmet veriyor”.

Hanefi Avcı’nın daha başından beri Gülen cemaati ile ilişki içerisinde olduğuna dair de güçlü bir yargı bulunuyor. Çocuklarının Gülen’in özel kolejlerinde okuması, ‘80’li yıllarda *Sızıntı* dergisinde Avcı hakkında övücü yazıların yayınlanması, hatta bugün eleştirdiği cemaatçi isimlerini çoğunu kendisinin bir yerlere getirmiş olması bunun kanıtlarından. Susurluk sonrası dönemde ve ardından 28 Şubat’ta da Avcı’nın orduya kafa tuttuğu, cemaati desteklediği söylentileri hızla yayılıyor.

AKP döneminde de Avcı bir süre, ilişkilerini sıkı tutuyor. Hatta kitabında reddettiği Balyoz’u, ‘Sarıkız’ı, ‘Ayışığı’nı, ‘Eldiven’i Erdoğan’a sızdıranın bizzat Avcı olduğu da pek çok kaynak tarafından ifade ediliyor. Kuşkusuz ki düzen cephesindeki kirli pazarlıkları tüm gerçeği ile bilmemize imkan yok ancak basına yansıdığı kadarıyla Kaçakçılık ve Organize Şube Müdürlüğü’nden alınmasının ardından Avcı’nın arası cemaat ile bozuluyor. Ardından ise Avcı’nın bazı arkadaşları da emniyetten tasfiye ediliyorlar. Son olarak ise Avcı, sırasıyla Emniyet İstihbarat Başkanlığı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Ankara Emniyet Müdürlüğü ve MİT’in başına geçmek istiyor fakat hiçbirisi AKP tarafından kabul edilmiyor. Bu da iplerin kopması anlamına geliyor ve Avcı’yı ulusalcı cepheye yakınlaştırıyor. “Haliç’teki Simonlar”da bu dönemin ardından ortaya çıkıyor.

Derin devlete “farklı” bir bakış!

Avcı’nın kitabının yazılış biçimi belirttiğimiz gibi “Ergenekon”un antitezi. AKP cephesi nasıl tüm kirli ilişkileri Ergenekon’a yıkmaya, böylece sermaye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

devletini temize çıkarmaya çalıştıysa, Avcı da aynını tersten yapmaya çalışıyor. Avcı’ya göre de tüm cinayetler, katliamlar, komplolar kısaca derin devlet olarak ifade edilenler cemaatin işi. Polis içerisinde büyük bir güç olan cemaat istediğini yapıyor, özgürce at koşturuyor.

Buradan bakıldığında AKP’nin Ergenekon hamlesi sırasında takındığımız tavrın bir benzerini takınmak ve dikkati elden bırakmamak önem taşıyor. Tıpkı ergenekon davasında olduğu gibi bu kitap vasıtasıyla da devletin kirli icraatlarına dair önemli bilgilerin kamuya sazdığı açık. Özellikle Gülen Cemaati’nin örgütlenme biçimi ve işleyişi, teknik takip sistemlerinin hukuk dışı kullanımları, komplolar tüm açıklığıyla anlatılıyor. Bu haliyle kitap pek çok kirli ilişkiyi ifşa ediyor. Bunu yaparken ise aralara “polis çalışamaz duruma geldi”, “adalet yok oluyor” benzeri sersenişleri eklemeyi de ihmal etmiyor.

Ancak tüm suçu cemaate atmaya çabalayan Avcı, bunu yapabilmek için türlü çarpıtmalara gitmekten de geri durmuyor. Bu konuda Hrant Dink cinayeti üzerinden yapılan anlatımlar hayli çarpıcı. Avcı, Dink’in ölümünden devletin suçu olmadığını göstermek, bu cinaetin cemaat tarafından emniyeti yıpratmak için kullanıldığını kanıtlamak için pek çok yalana başvuruyor. Tüm kanıtlar ortada olmasına rağmen Avcı “*ne İstanbul Emniyet Müdürlüğü, ne de İstihbarat Daire Başkanlığı personelinin kasıtlı bir kusuru yoktu*” diyerek işin içinden çıkıyor. Yine İstanbul İstihbarat Şubesi’nin, Trabzon’un talebi üzerine Hayal kardeşler hakkında soruşturma yürüterek sonuçlandırdığını ve Trabzon’a ilettiğini yazıyor Avcı, oysa ki böyle bir soruşturma yapılmadığı da kanıtlanmış durumda. Dink örneği gibi pek çok örnek, kitabın nasıl bir dezenformasyon yarattığını göstermekte.

Kirliliğin kaynağı ne Ergenekon ne de cemaattir!

Sıklıkla belirttiğimiz gibi sermaye sözcüleri kendi varlık zeminleri olan kapitalist sistemin toplum gözünde değerini korumak için her yola başvururlar. Ortaya dökülen kirli ilişkileri ise çarpıtarak devletin kendisinden ve üretim ilişkilerinden soyutlamaya, farklı hedeflere yönlendirmeye çalışırlar. Ergenekon operasyonunun da dahil olduğu hamleler bunun tipik bir örneği olmuş, bugüne kadar işlenen pek çok suç bu kuruma havale edilmiştir.

Bugün ise sözkonusu kitap vesilesiyle cemaat hedefe çakılmaya, derin devletin aslında cemaat olduğu anlatılmaya çabalanmaktadır. Yani bu hamle aslında Ergenekon ile demokrasi çağrıları yapan AKP cenahına karşı benzer bir karşı saldırıdır. Cemaate karşı demokrasi çağrıları kitapta kendini hissettirmekte ve ulusalcı cenahın Ergenekon ile özdeşleşen, faşizan görüntüsünü temizlemeyi amaçlamaktadır.

Bir kez daha yinelemek gerekir ki içerisinde yaşadığımız tüm kirliliğin aynağı, Ergenekon ve cemaat de dahil olmak üzere kapitalizmden başka bir şey değildir. Her iki cenah da birbirini ne ile suçlarsa suçlasın, ne gibi farklılıklar ortaya koyarsa koysun bir ve aynıdır çünkü sermayenin sözcüsüdür. Bu iki cenahı ortadan kaldırmanın yolu ise sermayeyi ortadan kaldıracak bir mücadeleden geçmektedir.

Hayal kırıklığından yeniden isyana...

Güney Afrika kapitalizminin konsolidasyonu ve işçi hareketi

Volkan Yaraşır

2010 yılının Temmuz ayının ortasında başlayan 1 milyon kamu emekçisinin grevi Güney Afrika'da işçi hareketinin yeni bir döneme girişini işaretledi. Apartheid sonrası işçi sınıfının gerçekleştirdiği en büyük eylem olan bu gelişme, sınıfın uzun süreden beri yaşadığı ataleti ve demoralizasyonu kırma potansiyeli taşıyor.

1994'te ANC (Afrika Ulusal Kongresi), SACP (Güney Afrika Komünist Partisi) ve COSATU (Güney Afrika İşçi Sendikaları Kongresi) ittifakıyla apartheid rejimi yıkıldı. Rejimin yıkılışı sermaye iktidarına ve düzenine karşı bir tutum içermedi. Yarım asırdan fazla devrede olan Apartheid rejiminin Güney Afrika kapitalizminin gelişme dinamiklerini engelleyici bir içeriğe bürünmesi ve yarattığı sınıfsal ve toplumsal kutuplaşma kapitalizmin geleceğini riske sokmaktaydı. 1994'le başlayan yeni süreç kapitalizmin rektifikasyonunu içeren bir dizi "reformu" beraberinde getirdi.

Üçlü ittifakın iktidara gelişi bu konjonktürde oldu. Özellikle işçi hareketinin ehlileştirilmesi ve sistemin yeni revizyonlarla konsolide edilmesi yönünde önemli adımlar atıldı. Yaşanan konjonktür aslında bir dizi radikal olanağı içinde barındırmaktaydı. Aşağıdan gelme ihtimali olan devrim, yukarıdan müdahale ve politik iktidar değişikliğiyle hem kontrol edildi, hem de içeriği hızla boşaltıldı.

Bunun temel nedeni işçi hareketinin bağımsız, birleşik ve politik güç olarak devrede olamayışydı. Aslında Güney Afrika işçi hareketi tarihi boyunca önemli örgütsel yapılanmalar yarattı. FOSATU ve özellikle COSATU gibi bağımsız sendikal örgütlenmeler kurdu. Bunlar, apartheide karşı mücadelenin ekseninde yer aldı. Ama bu birikimlerin bütünü kapitalizmi yıkmaya hedefinden uzaktı. Bunun hem ideolojik-politik boyutu, hem de politik-pratik nedenleri vardı. SACP, dünyanın en eski komünist partilerinden biri olmasına rağmen, uzun yıllar pro-sovyetik çizgide yer alışı önündeki en önemli engeldi. Ülke özgünlüğünü kavramaktan ve sınıf hareketini toplumsal devrimle bütünleştirmekten yoksundu. Sovyetler Birliği'nde yaşanan büyük çöküş, partiyi ciddi derecede sarstı. Her şeye rağmen bir düzeyde örgütsel varlığını sürdürdü. Burjuva demokrasisi partinin siyasal ufkunu oluşturdu. Hızla sol-sosyal demokrat bir çizgiye kayd. Özellikle iktidar ortağı olma ve kendisinin de onayladığı radikal neoliberal politikalar partiyi iyice çürüttü. Bazı iç ayrılıklar bu çürümenin dışavurumu olarak şekillendi.

1994'te finans kapitalin, olası devrim tehdidine ve kapitalist rasyonellere uygun olarak attığı adımların yarattığı anaför içinde, devrimci karakterini uzun yıllardan beri yitirmiş SACP kayboldu. Aynı akıbete COSATU'da uğradı. ANC ise zaten çok sınıflı görünümüyle sisteme hızla entegre oldu. Özellikle COSATU'nun siyasal iktidarla ortak çalışması ve tabi oluşu, sınıfın devrimci kimyasını bozucu sonuçlar doğurdu. Reformun öldüren cazibesi, sınıfı bloke etti. Bu aşamadan sonra ANC hükümetinin neoliberal politikaları hayata geçirmesi kolaylaştı. Sınıfın

ehlileştirilmesi yönünde bir dizi önlem alındı.

İşçi sınıfının ANC hükümetini kendi iktidarı olarak görme yanılsaması, iktidara neoliberal politikaları rahatça uygulama şansı verdi. İşçi sınıfı müthiş bir hayal kırıklığı içine düştü. Demoralize oldu. Radikal neoliberal politikalar bu şaşkınlık ve demoralizasyon üzerinden -yeniden yapılanma adıyla- kolayca hayata geçirildi.

Bir dönem apartheid rejimine karşı net bir duruş sergileyen COSATU, ittifak içinde olduğu ANC iktidarı karşısında etkisizleşti ve izlenen politikalara sessiz kaldı.

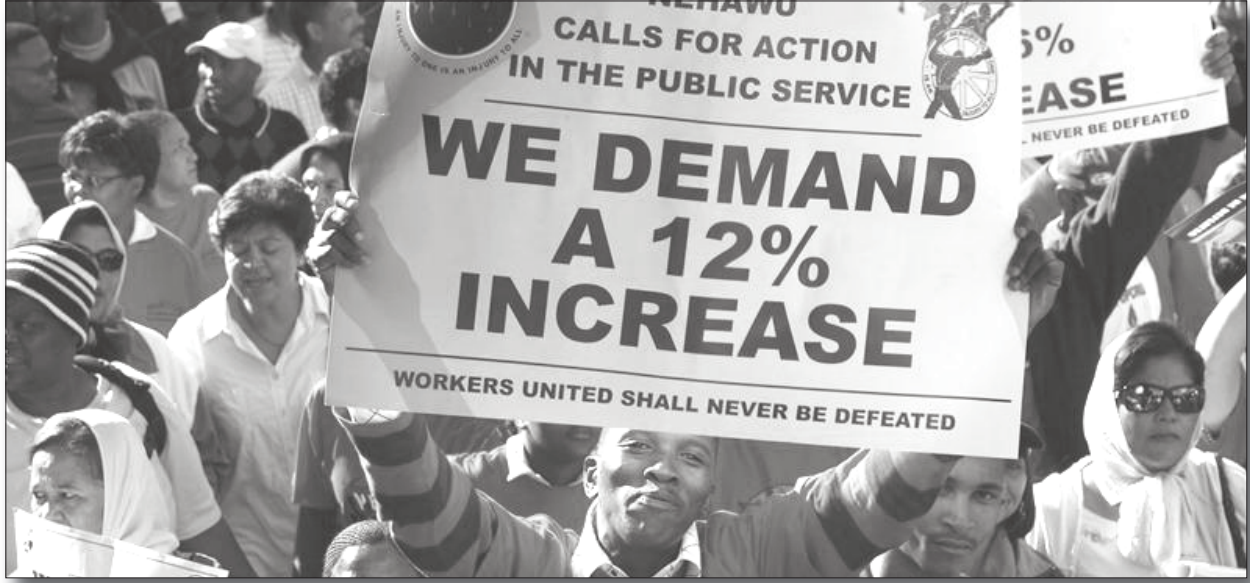
1996 yılında yürürlüğe konan yeni çalışma yasası işçi sınıfının haklarını genişleten bir mahiyet taşıdı. Ancak yine aynı yasa bir sosyal konsensüsü hedeflemekteydi. Güney Afrika kapitalizminin küresel rekabette daha etkin olmasını sağlayacak, sermayeyle emeğin bir konsensüs çerçevesinde hareket etmesini amaçlayan yasal bir düzenleme olarak dikkat çekti. Yasa kapitalist rektifikasyon adımlarından biri olarak işlev gördü. Yine 1996'da onaylanan, son derece "demokratik" bir içeriğe sahip yeni anayasa, kapitalist rasyonalizasyonun ve rektifikasyonun hukuksal ifadesi oldu¹. Aynı dönem Dünya Bankası'yla "yapısal uyum" anlaşmaları imzalandı ve neoliberal politikalar radikal bir şekilde hayata geçirilmeye başlandı. Çok kısa bir zamanda 15 bin işçi işten atıldı. Özelleştirmeler ve taşeronlaştırmalar sonucunda 100 bin işçi hak kayıplarına uğradı.

ANC hükümetinin sınırları burjuva demokratik içerikteydi. Programını da bu çerçevede oluşturdu. Hükümet, başta COSATU ve diğer sendikalara sosyal konsensüse uyumlu hareket etmeyi dayattı. Büyük yanılsama ve sınıfın bağımsız, birleşik gücünün yaratılamaması, sendikal yapıların hızla sınıfsal karakterini bozdu, korparatist bir yapıya dönüştürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu süreç sınıfın üzerinde yıkıcı etkiler yarattı. İşçi sınıfı hızla amorf olma sürecine girdi.

ANC hükümetinin "siyahi işadamlarını güçlendirmek ve verimliliği arttırmak" yönünde aldığı kararlar, kendini somut olarak özelleştirmelerle dışa vurdu. İşçi sınıfının yanılsamalarını derinleştiren bu uygulamalar, sınıfın bilinç ve kimliğinde önemli aşınmalara neden oldu. Kapitalizm kendi kurallarını acımasızca hayata geçirirken, siyah işçi sınıfında zulüm, sömürü, şiddet ve ırk ayrımcılığıyla bütünleşmiş "beyaz patron" imgesi, ANC hükümeti tarafından kullanıldı. ANC'nin, siyah burjuvazi yaratma girişimi ya da Güney Afrika kapitalizminin yeniden yapılanması yönündeki adımları, özellikle siyah işçilerde kolektif halüsinasyona ve demoralizasyona yol açtı. COSATU ve sendikal hareket işçi kitlelerin duyarlılığını arttıracak bir şey yapmadı. Hatta yaşanan bu süreç, COSATU içinde hızla iç çürümeyi de beraberinde getirdi. Kapitalizmin yarattığı olanaklarla, sendikal yapının birçok yönetici kadrosu sınıf atladı. Bunlar içinde COSATU'nun genel sekreterliğini yapan kişiler de bulunuyordu. Neoliberal yıkım politikaları bu kesimlerin bazı olanaklardan yararlanmasını da beraberinde getirdi. Benzer şeyler ANC ve SACP yönetici kadrolarında da yaşandı. İktidar sahibi olmak ve iktidarın sağladığı olanaklar, (ANC gibi) bir özgürlük hareketini çözen, (COSATU gibi) sınıfın radikal örgütlenmesini dejenere eden, (SACP gibi) bir siyasal yapıyı etkisizleştiren sonuçlar doğurdu. 1994'te başlayan bu süreç, 1996'dan sonra uluslararası sermayeyle kurulan ilişkilerle derinleşti ve birçok yeni türeyen siyah sermayedar ortaya çıktı. Ne yazık ki bu sermayedarların bazıları, Güney Afrika özgürlük hareketi içerisinde çok önemli görevler üstlenmişti. Özgürlük hareketinin önemli aktörlerinden kimileri büyük bankaların, uluslararası şirketlerin yöneticileri

oldu. Kimileri ise yaygın patronaj ilişkileri sayesinde yakınlarına büyük olanaklar sağladı.

ANC hükümeti “yeniden yapılanma” adı altında radikal neoliberal politikaları hızla hayata geçirdi. En başta ulusal havayolları ve telekomünikasyon özelleştirildi. Yine bu yıllarda siyasal jargona “1996 sınıfı” diye tanımlanan bir kavram girdi. Yukarıda belirttiğimiz kesimler 1996 sınıfını oluşturanlardı. Bu kesimler kendi çürümüşlüklerini yaymaya ve imtiyazlarını korumaya çalıştı. Apartheid sonrası Mandela’dan Mbeki’ye ve şimdiki başkan Zuma’ya kadar değişen bir şey olmadı.

Üçlü ittifakın ya da üçlü kuvvetin “ulusal demokratik devrim” diye tanımladığı bu süreç, pratik olarak siyah burjuvaziyi yaratmayı hedefledi. Böylece bir perspektif üçlü ittifakı oluşturan bütün yapılar da çözülmeyi ve çöküşü beraberinde getirdi. ANC hükümetleri siyah burjuvaziyi yaratmayı sermayenin hükümetle ittifak kurmasını kolaylaştırıcı bir faktör olarak açıkladı. Bu yönde yoğun manipülasyonlar uygulandı. Özünde bütün proje, kapitalizmin rasyonalize edilmesini içeriyordu. Bu rasyonalizasyon projesi içinde siyah öfkenin massedilmesi amaçlandı, siyah işgücü sistemin yeniden yapılanmasında reorganize edildi. Bazı devlet kaynakları “siyah” sermayedarlara aktarıldı². “Beyaz” sermayedarlar kendileri için risk gördükleri sektörleri ve işletmeleri siyahlara devretmeye başladı.

COSATU bünyesinde sendikaların kurduğu 20’nin üzerinde şirket ve 60’a yakın kâr amaçlı işletmenin olması bu adımlardan sadece biriydi. Böylece bir dönemin radikal işçi örgütlenmesi bir sermayedar gibi hareket etmeye başladı. COSATU bu durumunu büyük bir pişkinlikle sendikaların bağımsız gelir kaynağına sahip olmasının gerekliliği olarak açıkladı. Ayrıca bu işletmelerde işçilerin aktif katılımının olduğunu ileri sürerek, ne derece “demokratik” olduğunu göstermeye çalıştı. COSATU “emek kapitalizmi” yönünde ilginç bir örnek oluşturdu.

ANC hükümetleri kendi nomenklaturasını yaratmak için tıpkı Rusya ve Doğu Avrupa’daki özelleştirmelere benzer operasyonlar yaptı. Bu coğrafyalarda mega devlet işletmeleri, özelleştirmelerle nomenklaturayı oluşturan gizli servis şefleri, generaller, bürokratlar ve komünist parti yöneticilerine devredildi. Geçmişin egemen sınıfı, yeni kapitalistler olarak ortaya çıktı. ANC, SACP ve COSATU yöneticileri benzer operasyonlar içinde aktif şekilde yer aldı. Özelleştirmeler siyah burjuvaziyi yaratma projesiyle çakıştı. Devlet işletmeleri öncelikli olarak “yeni siyah burjuvaziye” devredildi.

Fakat sınıf mücadelesinin çıplak gerçekliği kısa zaman sonra burjuvazinin renginin olmadığını gösterdi. Burjuvazi için sermaye birikimi ve maksimum kâr hırsı onun tek karakteri ve rengiydi.

Bu gerçekliğin yeterince kavranmaması, özgürlük hareketini oluşturan toplumsal, siyasal ve sendikal

örgütlenmelerin yarattığı hayal kırıklığı Güney Afrika işçi sınıfı içinde yıkıcı sonuçlar doğurdu. İşçi sınıfı yer yer direnişler ve grevlerle tepkilerini dışa vurdu.

2007 yılında Polokwane Kongresi “sol kanat” diye tanımlanan grubun ANC içinde yönetime gelmesine yol açtı. Bu grup “ulusal demokratik devrimi” yeniden canlandırmayı program olarak önüne koydu. ANC, COSATU ve SACP’nin desteğiyle genel seçimlerde % 67 oy alıp, iktidara geldi. Hükümet 2009 Nisan ayında Zuma başkanlığında kuruldu. Mbeki liderliğindeki liberal kesim ANC’dan ayrılıp, orta sınıfa dayanan yeni bir parti kurdu.

Yeni ANC hükümeti neoliberal politikaları radikal bir şekilde uygulamaya devam etti. Yalnızca başkan Zuma’nın farklılığı bu politikaları popülist bir söylemle hayata geçirmesi oldu.

SACP ve COSATU, ANC ve Zuma’ya eleştirel yaklaştığını, “demokratik devrimin” kazanımlarının sürmesinden yana olduğunu açıkladı. COSATU üyelerinin ANC iktidarına yaklaşımı da benzerlik gösterdi.

ANC gençliği ve SACP’nin gençlik örgütü olan Genç Komünistler Ligi, hükümetin politikalarına muhalefet ediyor, bankacılık ve maden sektörünün kamulaştırılmasını istiyor.

“Ulusal demokratik devrim” halüsinasyonu ve apartheid sonrasında oluşturulan demokratik anayasa özünde burjuva liberal bir içerik taşıyor. Bu COSATU ve SACP’nin siyasal ve sendikal ufuklarını belirliyor. Geçmişin son derece önemli sınıf örgütleri bu sınırdan giderek etkisizleşti ve çürümeye başladı.

Son 15 yıllık süreç Güney Afrika işçi hareketinde büyük hayal kırıklıklarına ve şiddetli alt-üst oluşlara neden oldu.

Her şeye rağmen sınıf mücadelesi kendi antagonizmasını yaratarak, gerçekliği örten şalı çekip

aldı. İdeolojik mistifikasyonları dağıttı. İşçi sınıfı her direnişte, her grevde yeniden şekillenmeye başladı. Büyük mücadelelerin yaratıcısı ve büyük bedeller ödeyen Güney Afrika işçi sınıfı şimdi burjuvazinin rengine bakmadan yeniden sokaklara ve alanlara çıktı. 1 milyon kişinin katıldığı son grev aslında 15 yıllık bir birikimin patlaması oldu. Ağırlıkta ekonomik nedenlerle başlayan bu grev, Güney Afrika işçi sınıfının şekillenmesi yönünde önemli bir gelişmedir.

Güney Afrika’nın kapitalist krizden şiddetli bir şekilde etkilenmesi önümüzdeki dönemin yeni sınıf savaşlarına sahne olacağının habercisidir. Güney Afrika işçi sınıfı sınıfsal bir apartheid yaşadığının farkına varıp, burjuvazinin rengine bakmadan mücadelesini geliştirmelidir. Önümüzdeki günler kavga ve isyan günleridir. Güney Afrika işçi sınıfına kendi tarihi yol göstermektedir. Kapitalist krizin yıkıcı etkilerinin Güney Afrika’da hissedilmesi, sınıfsal öfkeyi ve kini arttıracaktır.

Dipnot:

¹ Bugün Türkiye’de anayasa referandumu üzerine yürütülen tartışmalarda Güney Afrika deneyimi son derece önemli bir pratik olarak değerlendirilebilir. Güney Afrika pratiği bir anayasanın “ileri derecede” demokratik mahiyet taşısa da aslolanın sınıf mücadelesi ve bu mücadeledeki güç ilişkileri olduğunu ortaya koydu. Güney Afrika anayasası kapitalizmin konsolidasyonunu sağladı ve sağlamaktadır.

² Güney Afrika’da apartheid rejiminin çöküşü ve kapitalist restorasyon doğrultusundaki gelişmeler, ulusal sorunun olası gelişme dinamikleri üzerine önemli veriler sunmaktadır.

* Bu makale, yayıma hazırlanmakta olan, 21. yüzyılda uluslararası sınıf hareketlerini inceleyen (Bolivya, Arjantin, Fransa, Hindistan, Güney Kore, Güney Afrika, Filipinler, Brezilya) kitap çalışmamın, Güney Afrika bölümünden yararlanılarak kaleme alındı.

Avrupa metal işçileri sokağa çıkıyor

Avrupa devletlerinin krizin faturasını emekçilere ödetmeye yönelik sosyal yıkım ve kölelik saldırılarına karşı Avrupa metal işçileri, 29 Eylül 2010 tarihinde alanlara çıkacaklar.

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’nun (ETUC) çağrısı üzerine Avrupa Metal İşçileri Federasyonu (EMF), kemer sıkma “önlemlerine” karşı 29 Eylül 2010 tarihinde protesto gösterisi düzenleyeceğini duyurdu. Yunanistan, İspanya, Portekiz ve İtalya hükümetlerinin kapitalizmin krizini Avrupa halklarının üzerine yıkma politikalarının protesto edileceği eylemlere yüzbinlerce işçinin katılması bekleniyor.

Delphi 1400 işçiyi kapıya koyuyor

2003 yılında kablo üretimine başlayan ve Avrupa’nın en büyük fabrikalarından biri olan Delphi, Çek Cumhuriyeti’ndeki fabrikasını kapatmaya hazırlanıyor. Fabrikanın kapatılmasıyla birlikte 1400 işçiyi kapıya koyacak olan Delphi, fabrikayı Romanya’ya taşımayı planlıyor.

Delphi’nin Česká Lípa fabrikasında örgütlü OsKovo sendikası kapatma kararının açıklanmasının ardından uluslararası dayanışma çağrısı yayınladı. 23 Ağustos’ta OsKovo sendikasının çağrısıyla gerçekleşen protesto eyleminde işçiler yönetimin kararını protesto ettiler ve yasal kıdem tazminatlarının üzerinde ödeme yapılmasını talep ettiler. Şirket yönetimi ile işçiler arasındaki tek anlaşmazlık konusunun kıdem tazminatlarının miktarı olduğu ifade ediliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde kitleseel militan grev!

Bu yıl dünya kupasına evsahipliği yapan Güney Afrika Cumhuriyeti, ırkçı rejimin devrilmesinden sonra yaşanan en kitleseel grevlere de sahne oluyor. Medya tekelleri, futbol maçlarını naklen yayınlarken, kupanın düzenlendiği statta çalışanların da katıldığı grevleri görmezden gelmişti. Dolayısıyla, dünya kupası devam ederken Güney Afrika Cumhuriyeti'nden yansıtılanlar, bu ülkenin işçi sınıfı ile emekçilerini yok sayan bir kurguya dayandırılmıştı.

Son haftalarda gerçekleşen kitleseel grevler, gelinen yerde medya tekellerinin sansürünü fiilen parçalamıştır. Ayrıntılı haberler yayınlanmasa da, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde gerçekleşen genel grevden dünya kamuoyu da haberdar oldu. Ağustos ayı başında önce kamu emekçilerinin, ardından otomotiv işçilerinin gerçekleştirdiği grevler, kamu emekçileri sendikalarının -tabandan gelen basıncın da etkisiyle- genel grev kararı alması ile yeni bir boyut kazandı. Tüm baskılara rağmen grevin iki haftayı geride bırakmış olması, Güney Afrikalı işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele ile kazanma kararlılığına işaret ediyor.

Kamu emekçilerinin genel grevle kazanma kararlılığı

İrkçı apertheid rejimine karşı on yıllar süren direnişte etkin bir rol oynayan Güney Afrikalı işçi ve emekçiler, emperyalist güçlerin desteği ile ayakta duran ırkçı yönetimin yıkılmasından kısa süre sonra, direnişe kaldıkları yerden devam etmek zorunda kaldılar. İrkçı rejim yıkılmıştı ama neoliberal saldırılar giderek şiddetlenmişti. Nitekim çok sayıda grev, gösteri ve genel grev gerçekleştiren işçi sınıfı ile kamu emekçileri, ırkçı rejime karşı mücadelede kazandıkları deneyimlerden de yararlanarak, neoliberal saldırıya karşı militan bir mücadele yürüttüler, halen de yürütüyorlar.

Haftalar önce hükümetle toplu iş sözleşmesine oturan Güney Afrika İşçi Sendikaları Kongresi'ne (COSATU) bağlı kamu emekçileri sendikaları, 9 Ağustos'ta 1 milyonu aşkın emekçinin katılımıyla bir günlük uyarı grevi gerçekleştirek mücadele sürecine yeni bir ivme kattılar.

Kamu emekçilerinin uyarı greviden bir gün sonra ise Nissan, Toyota, Ford, Volkswagen, BMW, General Motors, Mercedes-Benz gibi büyük otomotiv tekellerinde çalışan 18 bin işçi de greve çıktı.

Çoğu zaman 10-12 saat çalışmak zorunda bırakılan işçiler ücret zammının yanı sıra, 8 saatlik işgünü ve kadın işçiler için doğumdan sonra 6 aylık ücretli izin talep ediyorlar. Metal işçilerinin bu etkili grevinin ardından genel greve çıkan kamu emekçileri sendikaları, talepleri karşılanana kadar mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler.

Maaşlarda yüzde 8,6 zam, aylık yaklaşık 138 dolarlık kira yardımı talep eden sendikalar, isteklerinin kabulü için hükümete 2 Eylül'e kadar süre tanıdılar. Talepleri kabul edilene kadar mücadeleye devam edeceklerini ilen eden sendikalar, fütursuz devlet zoruna rağmen geri adım atmadılar.

Hükümetin talepleri karşılamaması üzerine başlayan greve 1,3 milyon emekçinin katıldığı bildirildi. Grev sonucunda kamu hizmetleri büyük oranda aksadı. Okullar, hastaneler, vergi daireleri gibi önemli kurumlarda himzet üretmeyen emekçiler, kolluk

kuvvetlerinin azgın saldırılarına maruz kaldılar. Ancak emekçiler, geri adım atmak bir yana, mücadele azmini bilemiş görünüyorlar.

Nitekim grevle ilgili açıklamalarda bulunan Eğitim ve Sağlık Personeli Sendikası Genel Sekreteri Fikile Majola şunları söyledi: *“Grevimiz süresizdir. Hükümet isteklerimizi kabul edene kadar grev devam edecektir.”* COSATU sözcüsü ise, *“İşverenlere şunu açıkça belirtmek istiyoruz ki, üyelerimiz, taleplerine yanıt bulana kadar azimli duruşlarından vazgeçmeyeceklerdir”* dedi.

ANC: İrkçılığa karşı mücadeleden liberalizme

Afrika Ulusal Kongresi (ANC), ırkçı apertheid rejiminin on yıllar süren direnişlerle 1994'te yıkılması ile başa geçmişti. Halen yönetimde bulunan ANC, ırkçı rejime karşı mücadelede etkin bir rol oynamıştı. Ancak ufkü kapitalizmin ötesine geçemeyen bu parti, kısa sürede Güney Afrika burjuvazisinin hizmetine girmiştir. İrkçı rejime karşı mücadelenin temel dinamikleri olan işçi ve emekçileri hedef alan neoliberal saldırıyı hayata geçiren ANC, kamu emekçilerinin genel grevini kırmak için devlet terörüne başvuruyor.

Grevi kırmak için hastanelere ordunun sağlık personelini yerleştiren ANC yönetimi, sokağa çıkan emekçilerin üzerine ise kolluk kuvvetlerini salmaktadır.

Grev kırıclığı ile ilgili açıklama yapan ordu sözcüsü Siphwe Dlamini şunları dile getirdi: *“Ordumuz, ülke genelinde personeli grevde olan bütün önemli hastanelere sağlık ekiplerini yerleştirmiştir.”* Dlamini,

askerlerin toplam 32 hastanede kontrolü sağladıklarını söyledi.

Kauçuk mermilerle emekçilere ateş açan kolluk kuvvetlerinin icraatları da, ırkçı rejim dönemindekinden kayda değer bir fark taşımamaktadır. Ordu grev kırıclığı yaparken, polis emekçilere kurşun sıkarak sokak eylemlerini önlemeye çalışıyor.

Grev kırıclığı ve devlet terörü ile yetinmeyen ANC yönetimi, bizzat devlet başkanı Jacob Zuma aracılığıyla emekçileri tehdit de etmektedir. Grevdeki emekçilerin, eyleme katılmayan işçileri tehdit ettiğini iddia eden Jacob Zuma, gerekirse grevcilerin işlerine son verilebileceklerini söyleyerek, emekçileri işsizlik sopasıyla tehdit etti.

Emekçiler ancak sosyalizmde özgürleşebilirler!

İrkçı apartheid rejiminin yıkılması, Güney Afrikalı işçi ve emekçiler payına önemli kazanımlar sağlamıştır. Nitekim o vahşi rejimin yıkılmasında Güney Afrika işçi sınıfı ile emekçilerinin belirgin bir rolü olmuştur. Ancak ırkçılık karşıtı direnişe önderlik eden ANC'nin çizgisi, anti-kapitalist/anti-emperyalist nitelikten yoksundu. Dolayısıyla ırkçı rejimin yıkılmasıyla başa geçen ANC, kısa sürede egemen kapitalist sisteme hizmet eden bir partiye dönüştü. Bu kaçınılmaz bir duraktı ANC için, zira anti-kapitalist olmayan bir akımın egemen sistemin hizmetine girmekten kurtulması olası değildir.

Apartheid rejiminin yıkılması, ırkçı baskının önemli oranda hafiflemesini sağladı; hal böyleyken Güney Afrikalı işçi ve emekçiler için ücretli köleliğe mahkumiyet olduğu gibi devam etmiştir. Kapitalist/emperyalist sistemin dünya çapında yürüttüğü neoliberal saldırı Güney Afrika'da da acımasızca uygulanmıştır.

Bir kez daha vurgulamak gerekiyor ki, sömürü ve kölelik ilişkilerine dayalı kapitalist sistem yıkılıp, sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurulmadığı sürece işçi ve emekçilerin özgürleşmesi mümkün değildir. İrkçılığa karşı uzun soluklu, militan bir direniş ören Güney Afrikalı işçi ve emekçilerin kapitalist sömürü ve köleliğe karşı da aynı kararlılıkla direnmek zorunda kalmaları, bu olgunun somut, güncel göstergelerinden biridir.

Essen'de anti faşist etkinlik

Almanya'nın Essen şehrinde ırkçı ve faşistlerin giyim eşyalarını satan Osenberg isimli mağazanın kapatılması için 28 Ağustos günü bir etkinlik düzenlendi.

Bir buçuk yıl önce mağazanın açılmasıyla birlikte oluşturulan, içerisinde MLPD, DKP, Die LINKE, BİR-KAR ve daha birçok anti-faşist kişi ve kurumun yer aldığı platform, 28 Ağustos'taki etkinlik öncesinde başta semt sakinleri ve diğer işletmelere yönelik propaganda çalışması yürüttü. Bu mağazanın kimliğini, hangi amaca hizmet ettiğini ve arkasında kimlerin olduğunu teşhir etti. Mağazanın önünde yapılmak istenen etkinliğe polisin izin vermemesi üzerine mağazaya çok yakın bir alanda çadırlar kuruldu, bilgilendirme ve yemek standları açıldı. Saat 12.00-18.00 arası düzenlenen etkinlikte kurumlar adına ırkçı faşist gelişmeler üzerine konuşmalar yapıldı, anti-faşist müzisyenler tarafından müzik dinletileri sunuldu. Essen BİR-KAR etkinliğe “Bütün faşist örgütler kapatılsın!” şiarlı BİR-KAR imzalı bir pankartla katıldı. Ayrıca BİR-KAR Gençliği tarafından, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadeleye çağırın müzik dinletisi sunuldu.

Etkinlik, devlet eli ile örgütlenen, işçi ve emekçi hareketine karşı kullanılmak üzere sermaye tarafından da her türlü olanak sunularak desteklenen ırkçı, faşist parti ve örgütlere karşı yerli, yabancı işçi ve emekçilerin mücadelesinin daha da güçlü örgütlenmesi çağrısı ile son buldu. Etkinliğe 250 civarında yerli ve göçmen emekçi katıldı.

UPS'nin sendika düşmanlığı tüm dünyada protesto edildi...**Yaşasın uluslararası sınıf dayanışması!**

ITF'nin genel kurulunda ilan edilen UPS işçileriyle 'Uluslararası dayanışma günü' çerçevesinde Türkiye ve dünyanın pek çok ülkesinde 1 Eylül günü dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Avustralya

Avustralya Taşımacılık Sendikaları Konfederasyonu'na üye RTBU, TWU ve MUA sendikaları tarafından gerçekleştirilen eyleme, MUA Ulusal Sekreteri ve ITF Genel Başkanı Paddy Crumlin de katıldı. Sydney Havaalanı yakınındaki UPS tesisleri önündeki eylemde "UPS Deliver Justice Not Abuse-UPS Haksızlık Değil Adalet Dağıt" dövizleri taşındı.

Japonya

Japonya Tüm Taşıma İşçileri Sendikaları Federasyonu (Unyu Roren) Başkan Yardımcısı Takayuki Takahashi'nin öncülüğünde, Shitetsu Soren, JR Rengo, JSU, Zenkoku Kowan ve Koun Rokyo sendikalarından 18 temsilcinin oluşturduğu heyet, Tokyo'da bulunan UPS merkezine giderek UPS Japonya Genel Müdürü Masato Umeno ile görüştü. UPS şirketini protesto eden ortak imzalı metni Umeno'ya veren heyet UPS işçilerinin taleplerinin karşılanmasını istedi.

Hollanda

Hollanda'da FNV sendikasına üye işçiler UPS'nin Amsterdam şubesinin girişinde eylem gerçekleştirdiler. İşçiler, UPS'nin Amsterdam'da bulunan binasının girişine 40 ton kum yığdılar.

Eylem nedeniyle UPS'nin Amsterdam girişi kullanıma kapatıldı.

Güney Kore

Güney Kore'de, karayolu, denizyolu ve havayolu taşımacılık işkollarının da aralarında bulunduğu çeşitli işkollarından, ITF'ye bağlı sendikaların üye ve yöneticisi yaklaşık 40 işçi Seul'deki UPS merkezi önünde toplandı. Eylemcilerin binaya girerek yöneticilerle görüşme istediği reddedildi. Bunun üzerine oluşturulan heyet, UPS yöneticisi JK Ma ve dört personel ile bina girişinde görüşme gerçekleştirdi.

Hong Kong

HKCTU'ya bağlı Hong Kong Taşımacılık İşçileri Örgütü Federasyonu (HKFTO) üyesi işçiler UPS ofisi önünde eylem gerçekleştirdi. Eylemde konuşan HKCTU yöneticisi Yu-Loy Wong, UPS yöneticilerini temel emek standartlarına, örgütlenme ve toplu sözleşme haklarına uymaya çağırdı.

Tayland

ITF'ye bağlı Tayland sendikalarına üye işçi ve yöneticiler, Bangkok'ta bulunan UPS Merkez Ofisi önünde protesto gerçekleştirdiler. UPS yöneticileri, "Konferans görüşme gerçekleştirdikleri" için sendika temsilcileriyle görüşmezken, sendika temsilcilerinden oluşan heyet yalnızca insan kaynakları müdürü ile görüşme gerçekleştirdi.

Filipinler

Filipinler Havayolları Çalışanları Birliği (PALEA), TÜMTİS'e destek verdiklerine değinen bir mektubu Metro Malina'da bulunan UPS ofisine iletti ve burada bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. PALEA'nın

mektubunun ABD'de bulunan UPS yöneticisi Scott Davis'e iletileceği belirtildi.

Ürdün

Ürdün Hava Taşımacılığı ve Turizm İşçileri Sendikası ve ITF temsilcileri, Umman'da bulunan UPS ofisine giderek UPS yetkilisi Mohammed Alemam'a protesto mektuplarını ilettiler. UPS yetkilisine Türkiye'de yaşanan süreçten ve ITF'nin uluslararası kampanyasından bahsettiler.

Belçika

Belçika sendikaları BTB ve SETCA üyesi eylemciler Brüksel Deigem'deki UPS genel merkez binası önünde protesto gösterisi düzenledi. Sabah 05.00-10.00 saatleri arasında UPS kapıları önünde broşür dağıtımı gerçekleştiren eylemciler, UPS'deki iş yavaşlatma eylemi yaptılar. Antwerp'te ise BTB bölge sekreterlikleri sendika binası önünde toplanarak dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Güney Afrika

Güney Afrika Taşımacılık İşçileri Sendikası (SATAWU) ülkenin değişik noktalarında UPS işçileriyle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi.

Gauteng'de SATAWU üyeleri, kentteki UPS ofisi önünde eylem yaptılar. Durban'da ise, sendika üyesi işçiler saat 14.00-16.00 saatleri arasında UPS merkezini telefon yağmuruna tuttular. İşçiler bu eylemleriyle UPS operatörlerini kilitleyerek Türkiye'deki işten atmaları ve uyuşmazlığı protesto ettiler.

Hindistan

Hindistan Ulusal Gemicilik İşçileri Sendikası'ndan (NUSI) L. P. Vimalson'un öncülüğünde 100 kişilik bir heyet **Mumbai**'deki UPS ofisi önünde gösteri düzenledi.

Öte yandan, ABD'de bulunan UPS İcra Kurulu Başkanı (CEO'su) Scott Davis'e NUSI adına mektup gönderilerek, Hindistanlı işçilerin gelişmeleri yakından takip ettikleri belirtildi.

Chennai'de ise DHL Çalışanları Sendikası, liman, tersane ve demiryolu işçileri sendikalarının destek amaçlı katılımlarıyla, UPS yöneticilerini ziyaret ederek protesto mektuplarını ilettiler.

Norveç

Norveç'in başkenti Oslo'da işçi sendikaları UPS aktarma merkezi önünde ortak bir protesto gösterisi düzenlediler. ITF üyesi Norsk

Transportarbeiderforbund, Norsk Lokomotivmannsforbund ve Fagforbundet sendikalarının Norveç İşçi Sendikaları Konfederasyonu öncülüğünde gerçekleştirdiği eylemde, sendikacılar ABD'deki genel merkeze yönlendirilmek üzere protesto mektuplarını Oslo UPS yöneticilerine ilettiler.

Estonya

Estonya Taşımacılık ve Yol Yapım İşçileri Sendikası (ETTA) ve Estonya Denizcilerinin Bağımsız Birliği (EMSA), Talinn'deki Türkiye Büyükelçiliği'ne giderek protesto mektuplarını yetkililere ilettiler. Sendikalar Estonya ulusal medyasına Türkiye'deki gelişmeler ve ITF'nin 'Uluslararası Eylem Günü' hakkında bilgilendirme metni gönderdiler.

Letonya

Letonya Kamu Hizmetleri ve Taşımacılık İşçileri Sendikaları Konfederasyonu (LAKRS), TÜMTİS'le dayanışma içerisinde olacaklarını vurgulayan protesto mektubunu UPS'nin Atlanta'daki genel merkezine gönderdi.

Finlandiya

Finlandiyalı sendika AKT'den bir heyet, UPS yerel müdürlüğünü ziyaret ederek UPS patronu Scott Davis'e gönderilmek üzere hazırladıkları protesto mektuplarını yöneticilere sundular.

İsveç

UPS işçilerinin üye olduğu İsveçli Kuruluşlar Konfederasyonu tarafından düzenlenen mitingde, İsveçli Taşımacılık İşçileri Sendikası'ndan Lars Lindgren bir konuşma yaparak Türkiye'deki anlaşmazlığa değindi. İşçilerin konumuna da değinen Lindgren, Türkiye'deki sorunun çözülmemesi durumunda dünya çapında işçi sendikalarının sorunu, kendi sorunları olarak gördüklerini ve uluslararası dayanışma seferberliğini sürdüreceklerini söyledi.

Litvanya

Litvanya Taşımacılık İşçilerinin Federasyonu'ndan (LTWF) temsilciler, ülkenin başkenti Vilnius'taki Türkiye Büyükelçiliği önünde UPS işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için temsili 'direniş eylemi' gerçekleştirdiler. Sendikacılar, Türkiye'deki sendika karşıtı tutumlar karşısındaki derin kaygılarını içeren bir protesto mektubunu da büyükelçiye ilettiler.

Ukrayna

Demiryolu ve inşaat işçileri sendikalarından temsilcilerin oluşturduğu heyet 30 Ağustos günü Kiev'deki UPS ofisini ziyaret ederek yöneticilere protesto mektuplarını ilettiler. Sendikacılar, UPS yöneticilerinin ITF'nin protesto mesajını almada isteksizlik gösterdiklerini ancak daha sonra mesajı kabul ettiklerini belirttiler.

Bulgaristan

Bulgaristan Taşımacılık İşçileri Sendikaları Federasyonu, UPS'nin Atlanta'daki genel merkezine TÜMTİS ile dayanışma içerisinde olduklarını vurgulayan bir protesto mektubu gönderdi.

ITF'nin web sitesinden kızılbayrak.net tarafından çevrilmiştir...

“Yok olup gitsinler!”

İşbirlikçi yönetimin de desteğini alarak Filistin sorununda sözde “çözüm” politikalarını devreye sokan emperyalist ve siyonist güçler, attıkları her adımda sunabilecekleri tek çözümün daha fazla baskı ve katliam olduğunu gözler önüne seriyorlar. Gerici odakların kimi sözcüleri bu niyetlerini açık açık dile getirirken, kimi ise ikiyüzlü tutumlarını sürdürüyor.

İsrail’in dinci gerici partisi Şas’ın lideri ve etkin hahamlardan Ovadia Yosef, Filistin halkı ve Mahmud Abbas için “Bu dünyadan yok olup gitsinler” dedi.

İsrail Ordu Radyosu’nun yayınladığı habere göre Yosef, geçtiğimiz Cumartesi günü verdiği vaazda Filistin halkı ile ilgili kin ve nefret dolu sözler sarf ederken Mahmud Abbas için de “Vebaya yakalansın” dedi. Filistin halkının “bela ve amansız İsrail düşmanları” olduğunu söyleyen dinci gerici haham tüm Filistinliler için de “Bu dünyadan yok olup gitsinler” ifadesini kullandı.

Şu anki koalisyon hükümetinin küçük ortağı olan dinci gerici Şas Partisi’nin manevi lideri Ovadia Yosef, Arap ve Filistin halkına duyduğu düşmanlıkla tanınıyor. Dinci gericiliğinin gereği olarak düşmanlığını Araplar ve Filistinliler’le sınırlamayan Yosef’in, daha önceden yaptığı konuşmalarda kadınları, eşcinselleri ve seküler Yahudiler’i de hedef tahtasına çaktığı biliniyor.

Kafatasçı açıklamaların ardından Siyonist İsrail rejimi ve hamisi ABD emperyalizmi adına yapılan açıklamalarla Yosef’in sözleri kınandı. ABD emperyalizmi adına Beyaz Saray Sözcüsü Philip Crowley, Yosef’in açıklamalarını “onur kırıcı” olarak tanımlarken, İsrail Başbakanlığı’ndan yapılan açıklamada ise Yosef’in sözlerinin Başbakan Benyamin Netanyahu’nun düşüncelerini yansıtmadığını iddia etti.

İşgal inşaatları hızlanacak

Yosef’in kafatasçı açıklamaları her ne kadar “sahiplenilmemiş” gibi gösterilmeye çalışılsa da Filistin topraklarındaki pratik gerçek amaçları ortaya koyuyor. Siyonist rejimin sözcüleri işgale hız vereceklerinin sinyallerini verirken emperyalist hamileri de bu politikaya destek oluyorlar. Siyonist rejimin Batı Şeria’da devam ettiği işgal inşaatlarına ilişkin ilan ettiği moratoryum, 26 Eylül’de sona erecek. İsrail parlamentosundan sızdırılan bilgilere göre de hükümetin büyük ortağı Siyonist Likud partisinin grup toplantısında konuşan Başbakan Benyamin Netanyahu, işgalin hızlandırılacağı yönünde demeçler verdi. Bir ABD yetkilisi yaptığı açıklamada ise İsrail hükümetinin işgal inşaatları hakkındaki moratoryumu uzatmasıyla ilgili bir sözlerinin olmadığını belirtti.

Emperyalist güçler işgal bataklığında

Yüzyılı aşkın bir süredir işgallerle, katliamlarla, tehditlerle dünya halklarını teslim almaya çalışan ABD emperyalizmi, 2011 yazında Afganistan’daki askerlerini çekmeye başlayacağını söylese de gerçekte ABD ordusu Afganistan’a yerleşmeyi sürdürüyor. ABD Kongresi’nin çıkardığı son yasa da bunu doğruluyor. Zira, sözkonusu yasa 2011 yılında gelecekteki ABD saldırılarını desteklemek amaçlı Afganistan’da yapılacak ve geliştirilecek askeri üsler için 1,3 milyar dolar ek bütçe ayırıyor.

Açıktır ki, söz konusu yeni üsler, ABD emperyalizminin Orta Asya’daki yeni askerî stratejisini destekleyecek önemli bir unsur olacaktır.

Buna göre ayrılan bütçenin 300 milyon dolarlık kısmı halen ABD askerlerinin kullandığı üç hava üssünü yenilemeye harcanacak. Afganistan’da gerçekleştirilen operasyonların birçoğunun yönettiği Shindand, genişletilerek geliştirilecek. İran’a 100 km mesafede bulunan üstte, ABD’nin özel birlikleri de konuşlanmış durumda. Üs, yenilendikten sonra olası bir İran saldırısının da merkezinde yer alacağı söyleniyor. Bir diğer üs Güney Afganistan’daki operasyonları koordine edilmesinde kullanılan Camp Dwyer. Ayrıca ülkenin kuzeyindeki lojistik destek merkezi olarak faaliyet gösteren Mezar-ı Şerif’deki hava üssü de yenilenecek.

ABD emperyalizmi, Kuzey Afganistan’a askerî bakımdan daha çok ağırlık veriyor. Bu çerçevede Kuzey Afganistan’ın önemli kentlerinden Mezar-ı Şerif’te çok büyük bir özel operasyonlar üssü kurmak için planlama yaptığı basına yansıyan bilgiler arasında. Burada planlanan askeri üsler arasında C-5 ağır nakliye uçakları için dev pistler, üç helikopter pisti, bakım hangarları ve başka tesisler yer alacak. Bu üssün maliyetinin 100 milyon dolar, özel operasyonlar üssünün ise yaklaşık aynı miktara mal olacağı belirtiliyor. Genişletilecek olan bir önemli üs de 2001 yılına kadar Taliban yönetiminin başkenti ve halen Afganistan’ın en büyük üçüncü kenti olan Kandehar’da. Çatışmaların en yaygın olduğu bölgede bulunan buradaki askeri üste 25 binin üzerinde işgalci ABD askeri bulunuyor.

Afganistan’da istediği sonucu alamayan ve tam bir bataklık içinde debelenen ABD, kentlerde ve kırsalda yaygın halde bulunan askerlerini üslerde toplayarak hem maliyeti hem de kayıplarını azaltmaya çalışıyor. Ancak buna rağmen emperyalist rejimin Afganistan’daki kayıpları her geçen gün artıyor.

Emperyalist ABD rejimi, işgal bataklığına saplandığı Afganistan’da son 8 ayda 323 askerini kaybetti. 2001’deki işgalden bu yana 2010 yılının ilk 8 ayında yaşanan asker ölümleri bile şimdiden en fazla kaybın verildiği yıl oldu. NATO’ya bağlı Uluslararası Güvenlik ve Destek Gücü’nden (ISAF) yapılan açıklamada, Afganistan’da 6, 5 günde 23 Amerikan askerinin öldüğü belirtildi.

Diğer yandan 2009’da 317’si Amerikan askeri olmak üzere 521 yabancı askerin öldüğü de ifade edildi. Elbette ABD emperyalizminin Orta Asya’ya yönelik planları Afganistan’la sınırlı değildir. Ayrıca bu çerçevede başka Orta Asya ülkeleri ile de görüşmeler yaptığı da söyleniyor. Bütün bunlar Afganistan’dan çekilmesi halinde ABD’nin kullanmayı planladığı stratejik üslerdir. ABD benzer bir politikayı Irak’ta da uygularken, Irak’taki muharip askerlerini bu ay itibarıyla çeken ABD, ülke genelinde 100’e yakın askeri üste etkinliğini koruyor.

Siyonist İsrail’e boykot protestosu

Siyonist İsrail devletinin Filistin halkını abluka altına almak ve direnişi kırmak için hayata geçirdiği yöntemlerden biri olan yerleşim merkezlerinin inşası sürüyor. Bununla beraber İsrail’de bir grup akademisyen ve bir grup tiyatrocu bulundukları alanlar üzerinden İsrail devletine boykot kararı aldı.

İsrail’de 150’den fazla akademisyen yayınladıkları mektupla işgal altındaki Batı Şeria’da kurulan Yahudi yerleşimlerinde ders vermeyeceklerini ve tartışmalara katılmayacaklarını duyurdu.

Geçtiğimiz günlerde de aralarında İsraili ünlü tiyatro yazarı Yehoshua Sobol’un da bulunduğu 53 tiyatro oyuncusu, Batı Şeria’daki Ariel yerleşim biriminde yapımı süren ve kasım ayında hizmete girmesi planlanan tiyatro salonunda sahne almayacaklarını dile getirmişlerdi. Habima Ulusal Tiyatrosu, Cameri Tiyatrosu, Be’er Sheva Tiyatrosu ve Kudüs Khan Tiyatrosu’nda görev yapan ve aralarında tanınmış sanatçılardan Yehoshua Sobol, Yossi Pollak, Yousef Sweid, Anat Gov ve Savyon Liebrecht’in da bulunduğu tiyatrocular, yayınladıkları ortak bildiriyle yerleşim bölgelerinde sahne almayı reddettiklerini açıkladılar.

Akademisyenler de sanatçıların bu tutumunu destekledikleri için bu adımı attıklarını belirttiler.

Tiyatro sahipleri sanatçıların siyasal tercihlerine saygı duyacaklarını açıklarken, İsrail hükümeti saldırgan bir tutum aldı.

İsrail Kültür ve Spor Bakanı Limor Livnat tiyatrocuları kararlarından vazgeçmeye çağırırken, sanatın siyasal yaşamın dışında tutulması gerektiğini öne sürdü. İsrail Başbakanı Netanyahu ise tiyatro gruplarını maddi yardımı kesmekle tehdit etti. Siyonist İsrail hükümetinden yapılan açıklamalara göre ilan edilen moratoryumun son günü olan 26 Eylül’ün ardından işgal inşaatlarına hız verilmesi planlanıyor.

Rize’de su boşa değil felakete aktı

Lisede veya ilköğretimde ormanın ve ağacın faydaları sıralanırken “toprak kaymasının” en temel çözümü olarak öğretilir. Çünkü ağaçlar kökleri ile toprağa tutunurken bir yandan da toprağı bir arada tutarak suya karşı yekpare davranmasını sağlar. Böylece heyelan yani toprak kayması riski en aza indirilir. Ancak geçtiğimiz günlerde Türkiye’nin en ormanlık arazilerinin üzerine kurulu Rize’de yaşanan sel ile birlikte gelen toprak kayması 12 kişinin ölmesine yol açtı.

Sel, heyelan ve orman arasındaki “ters orantının” dengesi Rize’de büyük bir katliama yol açtı. Doğa olaylarının hemen hepsinin bir afete dönüşmesi sonunda birçok insanın hayatına malolmasına aslında yabancı değiliz. Büyük sel felaketlerine daha gelmeden yağın her yağmurda trafikte kaybolan hayatlar, yaşanan kazalar ortadadır. Geçtiğimiz yıl yine Eylül ayında İstanbul’u sel almış 7 tekstil işçisi kadın yük taşımak amaçlı kullanılan bir minibüsten bozma servis içinde korkunç bir şekilde hayatını kaybetmişti. Neticede yağmurun düştüğü her yer bir şekilde afet bölgesine dönüştürken işin ölümle biten kısmı hep dünyanın lanetlilerine düşmektedir.

Ortada duran sorun öylesine nettir ve açıktır ki bunu tespit etmek için bir insanın beş duyusundan en fazla 2’sine sahip olması yeterli iken bu sorununun çözümlememesi oldukça ilginçtir. Oysa basit bir dizi temel önlem bu katliamların yaşanmasını engelleyebilir. Doğru planlama ve altyapı bu sorunu tarihe gömbilecekken Rize’de yaşananlar kapitalizmin vahşetini ortaya koymaktadır.

Sermayenin uzunca bir süredir Karadeniz Bölgesi’ne yoğun bir ilgisi var. Bir yandan ülkeyi sarsan cinayetlerin tetikçilerini şovenizmle zehirlemeye çalıştığı bu topraklardan devşirirken öte yandan da bölgenin doğal yapısını acımasızca tahrip ediyor. Çernobil kazasının ardından kanser illetine mahkûm edilen bölge insanına dair en ufak bir adım atılmazken Karadeniz’in hırçın suları da atıklarla kirleniyor. HES’ler ile yeşile ve suya vahşice saldıran kapitalizm, sahil otoyolu ile bölgenin sahillerini yok ediyor. Gelir adaletsizliği ve tarım politikası ile yarattığı işsizlik bölgede çığ gibi büyüyor.

Rize’deki sel felaketi de aslında tüm bunların sonucu olarak ortaya çıktı. Bölge uzunca bir süredir hidroelektrik santralleri (HES) ile gündemdeyken, böyle bir felaket tam da bunun üstüne geldi. “Su boşa mı aksın” diyerek hesapsız kitapsız santral yapanlar bağıra çağıra gelen bu felakete göz yumdular. HES’lerin bozduğu doğal dengenin intikamı çok büyük oldu. “Bugüne kadar alışılmışın dışında bir heyelan olmuş. Gündoğdu’nun doğusundan batısına kadar aralıklarla heyelan oluşmuş. Geçmişte dere vadisinde üstten aşağıya inerek heyelan olurdu ama böylesini ilk defa görüyoruz” diyen Karadenizli Devlet Bakanı Faruk Nafiz Özak gibiler boşa akan suya gösterdikleri ilgiyi o aralıklarla olan heyelanlara göstermiş olsaydı açık ki bu felaket yaşanmazdı. Böylesi belki rant getirmezdi ama bunca insan hayatını kaybetmezdi. Elbette ki bu “insani” bir tercih olurdu. Kimlik ve tercih arasındaki doğrudan ilişki sermayenin bu aşağılık tetikçilerinin sermayenin hizmetkarları olduklarını en açık yoldan ortaya koymuştur.

Kentin planlamasındaki hatalar ise kentleri normal yaşamın bir parçası haline getirerek artık dikkat bile çekmemektedir. Eğimli araziye hiçbir teknik standarda uygun olmadan dağınık bir şekilde yapılan binalar Rize’de felakete davetiye çıkarmış, çay tarlaları için

ormanlık arazide açılan araziler toprak kaymasında önemli bir rol oynamıştır. Ancak sermaye devleti bu kaosu imar afları ile görmezden gelerek bu garabeti hem rant hem de oy olarak tahvil etmeyi tercih etmiştir.

Rize’deki katliamdaki “cinayet aleti” ise sahil otoyolu olmuştur. Yandaşlara peşkeş çekilen ihalelerle yapılan yolların bilinen tüm mühendislik doğrularını tersyüz ederek suyun denize akışına engel olduğu defalarca bu tip felaketlerle kanıtlanırken “duble yol

sevdasından” vazgeçilmemiş, doğanın yok edilmesi pahasına bu yollar kullanıma açılmıştır.

Kürt kadınlarını kuma alarak Kürt sorununu çözmeyi teklif eden Rize’nin kafatasçı belediye başkanı felaketin ardından “Denize sıfır noktada bir metreye yakın su oluyorsa arka tarafları düşünmek bile istemiyorum” diyerek soruna dair oldukça sorumlu(!) bir şekilde davrandığını ortaya koymuştur. Sermayenin bu faşist “kumasının” düşünmek bile istemediği -ki buraları daha önce de düşünmediği aşikârdır- yerlerde insanlar ölmüş, evsiz kalmış ve yaralanmıştır. Şehrin dört bir yanını sermayenin talanına açan ırkçı başkan keşke sadece bir Karadeniz fıkrası olsaydı diyesi geliyor insanın.

İşkence sadece kolluğun karakolda veya cezaevinde yaptığı eziyet değildir. İşkence aynı zamanda bir ülkede insana verilen değer ölçü birimi olarak da düşünülebilir. Yani işkence hastane kapılarında bekletilen insanlardır, trafikteki can kayıpları ve çekilen eziyettir, selde, depremde verilen canlar ve yok edilen hayatlardır. Yağmur gerçeğin üzerindeki çamuru yıkamış onu en çıplak haliyle yüzümüze vurmuştur. Rize’deki felaketin tek sorumlusu kapitalizm ve onun zulüm düzenidir. İnsan hayatını hiçe sayan işleyişi ile kapitalizmin vahşeti bu kez yüzünü Rize’de göstermiştir. Yağın yağmurun hiçbir suçu olmadığı (hükümet hemen afetten dem vurmaya başlayarak olaydan kurtulma çabasına girişmiştir) onlarca kez kanıtlanmasına rağmen utanmazca sermaye ve onun hizmetkârı hükümeti olaydan kurtulma çabasıdadır. Hiç kimse bu cinayetin arkasındaki kanlı elleri saklayamaz. Bu eller burjuvazininindir. Dedikleri gibi suyumuz boşa akmış/akmamış olmasın. Bu sefer Karadeniz uyansın, onu öldüreni tanıсын ve su boşa akmasın!

Allianoi için eylemler

İzmir’in Bergama İlçesi’nde bulunan Allianoi Antik Kenti’nin Yortanlı Baraj suları altında kalmasının önündeki engeli kaldıran İzmir 2 No’lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu’nun kararı 1 Eylül günü İzmir ve İstanbul’da protesto edildi.

Antik kentin ‘siltli kille’ doldurulmak yerine ‘kumla’ doldurulduktan sonra baraj sularının altında kalmasına dair verilen kararın ardından Suyun Ticaretleştirilmesine Hayır Platformu tarafından İstanbul’da basın açıklaması gerçekleştirildi. Bunun yanısıra Doğa Derneği üyeleri, kendilerini Allinoi’deki kazılar sonucu ortaya çıkan sütunlara zincirledi.

İstanbul

Suyun Ticarileşmesine Hayır Platformu Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdiği eylemle “Alianoi’yi, insanlığın ortak mirasını, kültürünü ve tarihini katletmenize izin vermeyeceğiz!” dedi.

Açıklamada, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu’nun şirketlerin çıkarlarını korumak için Allianoi’nin gömülmesine karar verdiği ifade edildi. Bu kararla, projeye fon sağlayan banka ve finans kuruluşlarından inşaatla ilintili bütün şirketlere kadar sermayenin genel çıkarlarının korunduğu belirtildi. Yortanlı Barajı’nın bugün için DSİ mülkiyeti altında görünmesinin de son derece yanıltıcı olduğu söylendi. Nasıl ki geçtiğimiz hafta DSİ’ye ait 50 adet HES’in satışına karar verildiyse, zamanı geldiğinde bu barajların da özel sektöre devredileceği belirtildi. Allianoi Antik Kenti’ni de kapsayan Bergama ilçesinde yayılmaya çalışılan “ovayı suya kavuşturacağız” masalının da geçerliliğinin olmadığı söylendiği açıklamada, Yortanlı Barajı’nın suyunun yöredeki çiftçilere piyasa bedelleri karşılığında hem de kontrollü hale getirilmiş sayaçlarla ölçülerek satılacağı vurgulandı.

Baraj yapımının sermaye çıkarlarını temsil ettiğini görmek için bir özelleştirme sürecinin yaşanmasının mutlaka şart olmadığına da dile getirildiği açıklamada suyun, doğanın, kültürün ve tarihin yok edilmesinin devlet mülkiyeti altında yaşandığı bu noktada baraj mülkiyetinin kimde olduğunun bir öneminin olmadığı söylendi.

İzmir

İzmir’de Doğa Derneği üyeleri, kendilerini Allinoi’deki kazılar sonucu ortaya çıkan sütunlara zincirlediler. Doğa Derneği Başkanı Güven Eken, herhangi bir müdahale ile karşılaşmamak için Demek üyelerinden Sinan Akçal ile kendini antik tedavi merkezini sınırlayan dikenli tellere zincirledi.

Çalışma yaşamında kadına yönelik taciz...

Tacizciye terfi, tacize uğrayana ceza!

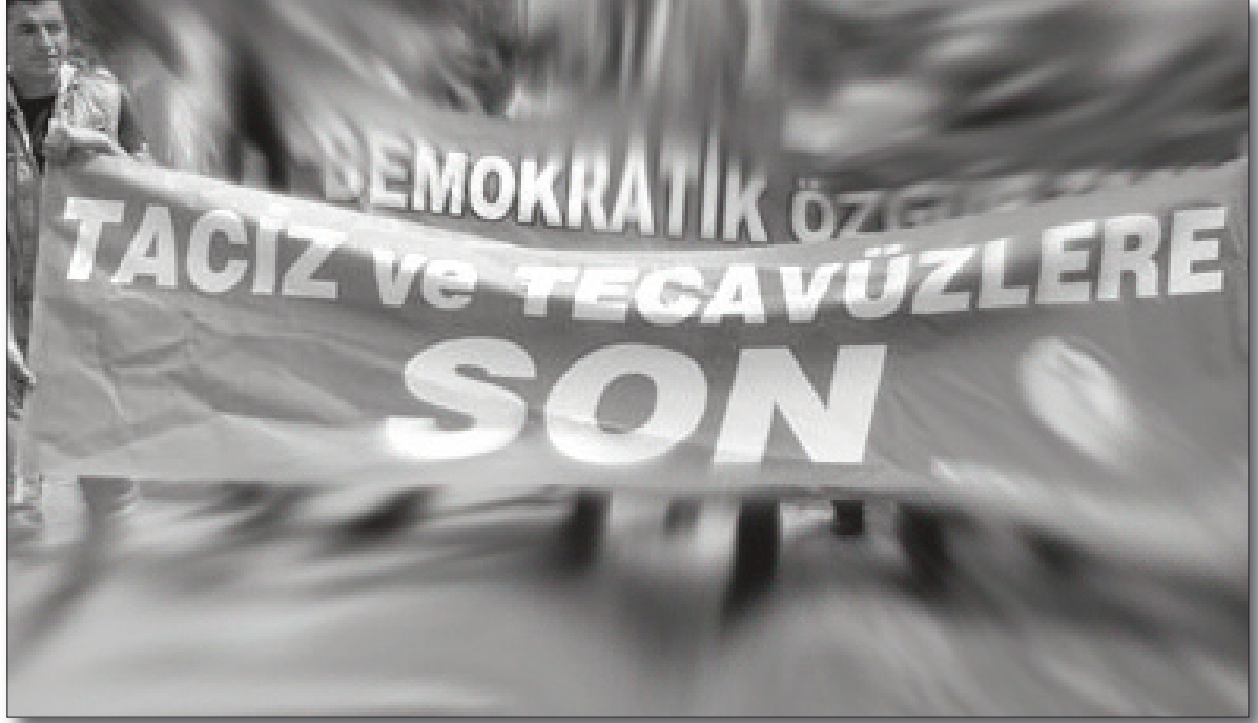
Kadınlar çalışma yaşamında işçi ve emekçi kimliklerinin yanısıra, kadın kimliklerinden ötürü de baskı ve saldırılara uğruyorlar. Çalışma yaşamında patron/müdür/şef gibi yönetici konumunda bulunan erkeklerin fiziki ve cinsel tacizleri ile karşı karşıya kalan kadınlar, toplumsal baskı, iş kaybetme korkusu vb. nedenlerle şiddeti açığa vurmasalar dahi, yaşanan şiddetin yaygınlığı bilinmektedir. Uygulanan şiddet açığa çıktığı koşullarda ise, erkek egemen sistem ve onun koruyucuları tarafından cezalandırılan ise yine kadın olmaktadır.

Bu tablonun en son örneği ise Gaziantep’te yaşandı. Gaziantep Hatice Mustafa Gençten Ticaret Meslek Lisesi’nde müdür yardımcısı olarak çalışan Aysun Uygun, 17 Ağustos günü çalıştığı okulun müdür vekili Fatih Çelik hakkında “eşinden yeni boşandın, cinsel ihtiyaçların vardır” diyerek tacizde bulunduğu iddiasıyla suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunun hemen ardından Fatih Çelik ise Milli Eğitim Müdürlüğü Teftiş Kurulu’na Aysun Uygun hakkında ‘görevini savsakladığı’ gerekçesiyle şikayet dilekçesi verdi. Soruşturma kapsamında okulun eski müdür vekilinin de ifadesi alındı ve eski müdür vekili de Aysun Uygun hakkındaki iddiaları yalanladı. Bu gelişmelerin ardından Milli Eğitim Bakanlığı Teftiş Kurulu tarafından görevlendirilen müfettişlerin raporu doğrultusunda, taciz şikayetinde bulunan Aysun Uygun İslahiye İlçesi’ne atanırken, aynı zamanda kendisinin taciz edildiğiyle ilgili iddialarını ispatlayamadığı için maaşının kesilmesi cezası aldı. Müdür vekili Fatih Çelik ise hakaret ettiği gerekçesiyle sadece kınama cezası aldı.

Fatih Çelik hakkında, 2006 yılında 19 Mayıs Lisesi’nde yine müdür vekili olduğu dönemde İngilizce öğretmenini UÜ’nün de taciz iddiasıyla şikayetçi olduğu, 3 ay süren soruşturmanın ardından son olayda olduğu gibi taciz şikayetinde bulunan kadın öğretmenin Araban ilçesinin Elif Beldesi’ne tayininin çıkarıldığı, Fatih Çelik’in ise makamını koruduğu ortaya çıktı.

İşyerlerinde cinsel taciz münferit değil!

Hatırlanacağı üzere çalışma yaşamında cinsiyetçi yaklaşımın bir başka örneği de bundan 6 ay önce İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde yaşanmıştı. KESK üyesi kadın bir emekçi İstanbul Büyükşehir Belediyesi Deprem ve Zemin İnceleme Müdürlüğü’ndeki birim müdürünün sözlü tacizine uğramıştı. Kadın emekçinin suç duyurusunda bulunmasının ardından tanıklık yapan başka bir kadın emekçi de sözlü hakaret, taciz ve sözleşmesinin feshedilmesi tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Büyükşehir Belediyesi’nin konuyla ilgili başlattığı ilk idari soruşturmanın sonucunda tacizci müdür ödüllendirilerek belediyenin başka bir birimi olan Turizm Müdürlüğü’ne müdür olarak atandı. Taciz olayının medyaya yansması ve tepkiler üzerine İstanbul Büyükşehir Belediyesi basın danışmanlığı yazılı bir açıklama yaparak taciz iddiası ve şikayeti konusunda adı geçen kişi hakkında soruşturma başlatıldığını açıkladı. Belediyede yaşanan bu olay, aynı zamanda “muhafazakar” gözüken dinci gericilerin gerçek kimliklerini ve devlet bürokrasisinde yaşanan kurumlaşma ile birlikte kendi yandaşlarının nasıl korunduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz ki cinsel taciz sadece kamu alanında değil, fabrika ve işyerlerinde işçi kadınların da sıklıkla yaşadığı bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Üstü örtülen ve sessizlikle geçirtilen tacizlerin sonuçları işçi kadınlar için daha ağır olabilmekte, örgütlü bir karşı koyuş olmadığı koşullarda ya baskıların daha da artmasına ya da kadın işçilerin kendi rızaları ile işten çıkmalarına yol açmaktadır.

Kadınlara yönelik şiddet her biçimiyle sürüyor!

Kadınlara yönelik fiziksel, ekonomik, psikolojik şiddet, evde, sokakta, işyerlerinde tüm yoğunluğuyla devam ediyor. Erkek egemen sistemin ürettiği

toplumsal cinsiyete dayalı eşitsizlik sonucu kadınlar, işyerlerinde kendilerinin üstlerinde olan patron/müdür/ şef tarafından cinsel şiddet uygulamaları ile karşı karşıya kaldıkları yetmiyormuş gibi haklarını aradıklarında ise karşılarında yine aynı zırhı buluyorlar.

Bugün sermaye devleti, şiddeti engellemeye yönelik adımlar attığını, uluslararası sözleşmelere imza attığını ve hatta Anayasa’da kadına yönelik pozitif ayrımcılık sağlanacak düzenlemeler yaptığını iddia etse dahi, gündelik yaşamda kadının karşı karşıya kaldığı şiddet karşısında hiçbir önlem alınmadığı, cezai yaptırım uygulanmadığı, dahası şiddet uygulayanların korunduğu hatta ödüllendirildiği bir durumda, kimi yasal düzenlemelerin hiçbir hükmü yoktur, olamaz da!

Hekimlerden Akdağ’a tepki

Sermaye hükümetinin Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın “*Hastane donanımlarının sadece satın alarak değil, hizmet alımlarıyla elde edildiği, çalışanların motivasyonlarının performansla arttığı bir sistem gerekiyor*” sözlerine tepki gösteren İzmir Tabip Odası, bu sistemin, sağlık hakkının taşeron sağlık hizmeti ile özel sektöre “yedirilmesi” ve sağlık hizmetinin piyasalaştırılması olduğunu söyledi.

Akdağ’ın sözlerinin “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın özü olduğunu ifade eden İzmir Tabip Odası, şu soruları yöneltti:

“Vatandaşımıza soruyoruz:

Bir hekimin tek bir günlük çalışması süresince 100. hastası olarak muayene olmak ister misiniz?

Bir ameliyat masasında hekimin tek bir günlük çalışma süresi içinde 20. hastası olarak ameliyat olmak ister misiniz?

Hekimlerimize soruyoruz:

Körü körüne mesleki risk almak ister misiniz?

Körü körüne sigorta davalarına yem olmak ister misiniz?”

Hekimlerin, artık hasta bakarken sabahdan akşama takip edildiklerinin ve dokuz saat hastanede kalıp, sekiz saat çalışmış sayıldıklarının belirtildiği açıklamada Sağlık Bakanı Akdağ’ın “Maaşınız arttı” sözlerinden sonra performans ödemesinde kesinti yapıldığı açıklandı. İzmir Tabip Odası’nın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Sağlıkta dönüşümün özü, ‘hekimlik sanatını esnafılık’ olarak görmektir. Vatandaşın iyi hekimliği muayenelerinde bulabilmesini engellemektir. Hekimleri, küresel sermayeye yem etmektir. İşin sonu, hekimleri kamu hastaneleri birliklerine, özel sağlık işletmelerine tam gün köle etmektir. Hekimleri çaresiz, emeği ucuzlaşmış sözleşmeli işçilere dönüştürmektir. “Sağlıkta Dönüşüm” hekimler için de, hastalar için de bir fiyaskodur.”

Dünya Barış Günü, TC ve Kürdistan

M. Can Yüce

Yarın 1 Eylül **Dünya Barış Günü**... Hitler ordularının Polonya'yı işgal ederek II. Dünya Savaşı'nı başlatması ve bunun yarattığı sınırsız yıkımlara karşı barış özlemini dile getiren bir gün...

Kuşkusuz **“Savaşsız bir dünya”** özlemi, sürekli insanlığın gündeminde olmuş ve bu uğurda sayısız mücadele verilmiş, sınırsız bedeller ödenmiştir. Böyle bir özlemin bilince dönüşmesi de ancak bu sayede olmuştur! Bu mücadelede sosyalistlerin, devrimcilerin hatırı sayılır bir rolünün olduğunu vurgulamadan geçmek büyük bir haksızlık olur. II. Dünya Savaşı'nın pratiği bunun en somut kanıtıdır.

1 Eylül'ü **“Dünya Barış Günü”** ilan eden Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği (SSCB) ve Varşova Paktı ülkelerinin oluşturduğu Dünya Barış Konseyi'dir.

Savaşsız bir dünya özlemini dile getirmek, bunu doğru bir bilince dönüştürmek önemlidir. Ancak bu konudaki ham hayallere karşı da etkili bir mücadele yürütmek en az onun kadar önemli ve gereklidir.

Bilinmesine rağmen tekrarlamakta yarar var: Kurulu dünyamız **güç ve egemenlik yasası** üzerine kuruludur ve bu yasa tarafından yönetilmektedir. Bu temel gerçek görülmeden barış ve savaşsız bir dünyanın bugünden yarına kurulup gerçek haline geleceğini söylemek, bilinçli bir çarpıtma değilse, kaba bir demagojiden başka bir şey değildir.

Şu anda dünyamızda birçok büyük-küçük, yerel-uluslararası savaş var, daha başkaları da kapıdadır. Irak, Afganistan, Kürdistan, Filistin ve diğerleri... Bu savaşların altında sömürü, soygun, sömürgeci egemenlik, hegemonya ve emperyalist politikalar var. Bunları üreten de sömürü ve sınıf ilişkilerine dayanan kapitalist-emperyalist düzenden başkası değildir. Dolayısıyla bu temel gerçekleri atlayarak **“kalıcı barış”** gibi iddialarda bulunmak doğru **“barış bilincini”** bulandırır, çarpıtır; devrimci bir barış mücadelesini de saptırır, düzen içi kanallara akıtarak tüketir!

Ne yazık, Kürdistan'da ve Türkiye'de kimi sol çevrelerde yapılan budur! Elbette 30 yıldır süren bir savaşın barışla sonuçlanmasını istemek, savaşın yol açtığı toplumsal ve insani yıkımların bitmesini istemek, her şeyden önce insani bir taleptir. Buraya kadar olanı güzel... Ama sorunun kendisi ve çözümü bunun ötesinde derin ve karmaşık boyutlar içermektedir. Sorunun özü şu:

Nasıl bir barış?

Kürtler için barış nedir, ne anlama gelir?

1970'li yılların ortasında Kürtler hangi taleplerle ortaya çıkmıştı, ne istiyorlardı? Bugün onlar adına politika yapanlar ne istiyor?

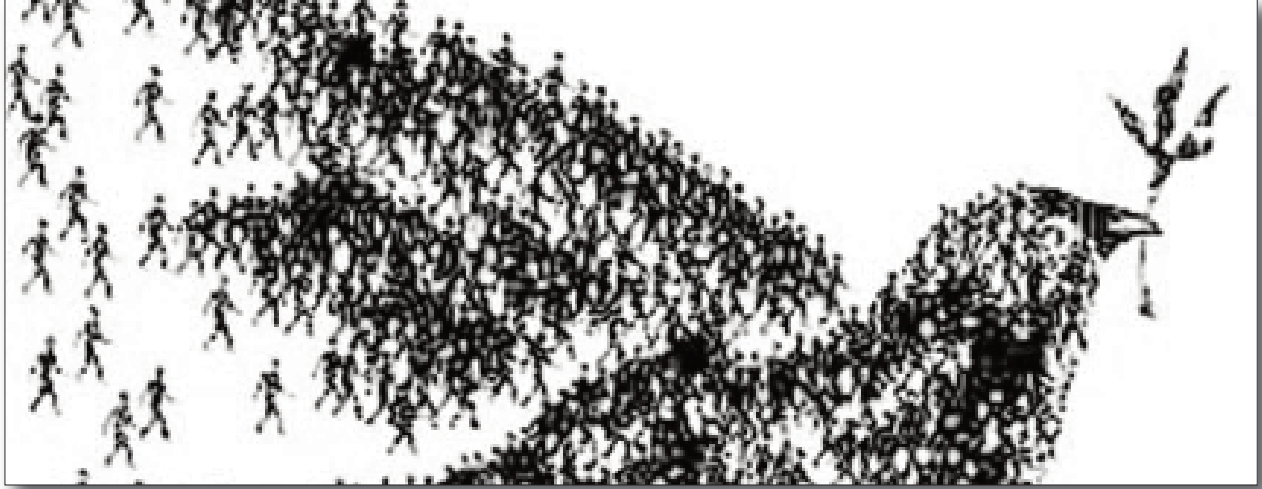
Tam hak eşitliği, özgürlük, kendi kaderi üzerinde söz ve karar hakkını gerçekten elde etmeden adil ve onurlu bir barıştan söz etmek mümkün mü?

Kürtler açısından adil ve onurlu bir barışın asgari çizgileri, en alt sınırları nelerdir?

Tam hak eşitliğine ve özgürlüğe, kendi kaderi ve yaşamı üzerinde söz ve karar hakkına dayanmayan bir **“barış”** ne anlama geliyor?

Politik Kürtler'in, kendi geleceği ve yaşamı ile ilgili mücadele eden, bedel ödeyen, sözü ve eylemi olan Kürtler'in öncelikle bu sorular üzerinde düşünceleri gerekir. Yoksa içi boş, bu sömürgeci düzene kabul edilmeyi **“barış”** olarak sunan yaklaşım ve politikalara itibar etmeleri, dahası bunların peşinde sürüklenmeleri sadece zaman ve emek kaybetmek değil, özgürlük ve doğru barış bilincini de yitirmektir!

Kürdistan sorununun çözümünün, sömürgeci

sistemin temellerine dokunmadan birkaç kırıntıyla ve bu sisteme kabul edilmek olduğunu düşünmek, bunu da **“barış”** olarak lanse etmek, ne kadar büyük bir çarpıtmaysa, aynı şekilde, özgürlük ve kendi kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olma asgari hedefine bağlanmamış bir **“savaşı”** bir **“özgürlük savaşı”** olarak yansıtmak da halkın gerçek istem ve duygularıyla oynamaktan başka bir şey değildir. Yine ne yazıkki, Kürdistan'da bu ikisi de egemen çizgi ve pratiktir. Yani özellikle 2004'ten bu yana sürdürülen **“savaş”**, sözcüğün gerçek anlamında bir ulusal kurtuluş ve özgürlük savaşı değildir; bir kendini düzene kabul ettirme, bu düzen tarafından kabul görme **“savaşıdır”**! Dillendirilen barış, barış politikaları ve etkinlikleri de bunun ideolojik ve politik yansımasından başka bir şey değildir!

“Bizimkiler” TC tarafından kabul edilmek için, TC tarafından muhatap alınmak için **“savaş”** ve **“barış”** mücadelesi verirken, TC yönetimleri, kendi içinde iktidar dalaşına rağmen bütün kanatları tam bir **“milli mutabakat”** içinde resmi çizgi ve uygulamaları sürdürme, bu konuda esnememe **“kararlılığını”** sergilemektedirler.

En son Genelkurmay Başkanlığı devir-teslim töreninde yapılan konuşmalar, bunun en somut ve güncel örneği olmaktadır. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun genel af sözleri karşısında Erdoğan ve AKP yöneticilerinin gösterdiği sert tepki, resmi çizgideki kararlılık vurguları, Kürdistan sorununda sergilenen **“milli mutabakatı”** bir kez daha gözler önüne koymuştur. Bu, aynı zamanda bir yıl önce AKP hükümeti tarafından gündeme getirilen **“Kürt açılımının”** içinin ne kadar boş olduğunu bir kez daha gözler önüne sergilemiştir.

Açık olan şu: Genelkurmay, demokratik haklardan sadece **“bireysel haklar”** bağlamındaki haklardan öte bir şey düşünmemekte ve bunun dışındaki her görüşün ve düşüncenin karşısında olduğunu ortaya koymuştur. AKP, MHP, CHP de aynı çizgide durmaktadırlar.

Kuşkusuz egemenler cephesinde, henüz etkin bir politik çizgi veya eğilim haline gelmese de Kürtler'i tanıma, bazı haklar bağlamında Cumhuriyete bağlama düşüncesinde olanlar var, bu, açıkça tartışılıyor. Bu tartışma bir eğilim olma yolunda geliyor. Bu eğilim, resmi çizginin kabuğunu bir parça delme veya onu esnetme düşüncesinde olduğu için önemlidir. Ancak henüz Kürtler'i eşit bir ulus, kendi kaderini tayin etme hakkı olan bir halk olarak görme, düşünceyi ve politikayı bu temelde şekillendirme durumundan çok uzaktır. Bundan dolayı burjuva anlamda bile **“demokratik”** olmanın çok uzağında bir eğilimle karşı karşıyayız. **“Eskiye”** göre bir **“ilerlemedir”**, ancak esas ölçülere yaklaşımdan çok uzaktır. Temel ölçü, Kürtler'i eşit ve kendi kaderini belirleme hakkı olan bir ulus olarak kabul etmektir!

Ancak yine ne yazık, Kuzey Kürtler'in egemen bloğu gerçek anlamda, politik düşünüş ve programatik çizgi bağlamında Kürtler'i eşit ve kendi kaderini belirleme hakkı olan bir halk ve ulus olarak görmemektedir. Dolayısıyla Türkiye liberalleri ve **“demokratları”** bu alanda bir de bu cepheden aldıkları dolaylı **“güçle”** rahat etmektedirler...

Dünya Barış Günü'nde **“gerçeklerimiz”** bunlar; son derece yakıcı ve çarpıcı... Bizim için bu aşamada görev olan, vurgulanan yukardaki bu **“gerçeklere”** rağmen doğru **“barış ve savaş bilincini”** dile getirmek, bunun altını defalarca çizmektir...

31 Ağustos 2010

DİVES Genel Başkanı tutuklandı

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, DİVES Genel Başkanı Lokman Özdemir'in tutuklanmasına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Hakkari'de 'KCK operasyonu' kapsamında yapılan baskınlarla 25 Ağustos'ta gözaltına alınan DİVES Genel Başkanı ve DTK Daimi Meclisi Üyesi Lokman Özdemir'in tutuklanmasının KESK'e gözdağı verme amaçlı olduğunu söyleyen Şimşek, geçen yıl görevden men edilen Özdemir'in ancak mahkeme kararıyla görevine dönebildiğini hatırlattı.

Özdemir'in derhal serbest bırakılmasını talep ettiği açıklamasında KESK Genel Sekreteri şu ifadelerle yer verdi:

“Özdemir’le uğraşılmasının en önemli nedeni kuşkusuz mücadeleciler bir sendikal kimliğe sahip olması, sadece işyeri, işkolu sorunları ile yetinmeyerek toplumsal sorunların çözümü yönünde çaba gösteren, emek veren kişiliğidir. Özdemir üzerinde tutuklamaya varan baskıların bir başka vahim yönü siyasi iktidarın kendi arka bahçesi olarak gördüğü ve ölçüsüz bir kadrolaşma stratejisi izlediği “diyanet” işkolunda faaliyet göstermesidir.”

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın”

Adana

Adana’da 28 Ağustos Cumartesi günü İnönü Parkı’nda yapılan eylemde “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın! Tecride son!” pankartı açıldı.

Yapılan açıklamada hapishanelerdeki tecrit ve işkencenin kesintisiz bir şekilde devam ettiği belirtilerek son olarak Bolu F Tipi’nde hükümlü bulunan Nesimi Özkan ve İdris Çalışkan’ın tedavilerinin yapılmadığı ve iki tutuklunun da ölüme gönderildiği ifade edildi. Bu iki tutsağın yanısıra İsmet Ayaz ve Bekir Şimşek’in de sağlık durumlarına değinilen açıklamada, gerek sağlık raporlarına gerekse de yürütülen mücadeleye rağmen hasta tutsakların tedavilerinin gerektiği gibi yapılmadığı ve serbest bırakılmadıkları söylendi.

Yapılan açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

İstanbul

28 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen devrimci ve ilerici kurumlar, Türkçe, İngilizce ve Arapça “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” yazılı pankartlar arkasında Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını Ayşe İşeri gerçekleştirdi. İşeri, siyasi iktidarın; yaşlılar, çocuklar için ayrıcalığı yüceltirken, cezaevlerinde hasta tutsakları katletmeye devam ettiğini söyledi. Hastalıkları yüzünden cezaevlerinde kalamayan tutsakların ise cezaevi şartlarından daha kötü yerlerde kaldıklarını söyleyen İşeri, kanser hastalarının, ışsız bodrum katlarındaki mahkum koşullarında tutulduklarını, Wernicke - Korsakoff hastalarının ise tıpkı Bekir Şimşek gibi akıl hastanelerinde kaldıklarını ifade etti. İşeri, açıklamanın devamında şunları söyledi:

İşeri, Adli Tıp Kurumu’nun Bekir Şimşek için 2001 yılında “Wernicke-Korsakoff hastasıdır cezaevinde kalamaz, cezasının infazını durdurun” derken, 2003 yılında “Wernicke-Korsakoff hastasıdır, ama tahliye etmeyin” dediğini hatırlatarak, 2005 ve 2009 yılında Bekir Şimşek’i yakından gözlemediğini ve Wernicke-Korsakoff tespitini değiştirmedeğini söyledi. 10 yıl boyunca hastalığında iyileşme göstermeyen, tedavi imkanı olmayan, cezaevinde kalamaz raporu verdiği kişinin infazını ertelemek yerine akıl hastanesinde tutulmasını istemenin bilime, insanlığa ihanet olduğunu ifade eden İşeri, Adli Tıp Kurumu’nun katliamın ortaklarından olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / Adana - İstanbul

Basketbol Şampiyonası’nda fişlenme protestosu...

28 Ağustos günü başlayan 2010 Dünya Basketbol Şampiyonası’nda Slovenya-Tunus maçı öncesi şampiyonanın sembolü “Bascat” kostümünü giyerek çalışan muhalif iki işçi karşılaşmadan hemen önce işten atıldı. İşten atma saldırısı işçiler tarafından protesto edilerek polis-şirket işbirliği teşhir edildi.

30 Ağustos günü Abdi İpekçi Spor Salonu önünde bir araya gelen işçiler, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Maskot değil, işçiyiz, fişleniyoruz!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını işten atılan işçilerden biri olan Cenk Yürükoğulları gerçekleştirdi.

Yürükoğulları, organizasyonda çalışacak işçilerin yine güvencesiz ve sigortasız çalıştırıldığını belirterek, Van kedisi kostümünü giyme işi için Aracı şirket olan Boogy’le günlük ücret üzerinden anlaştıklarını söyledi.

Yürükoğulları, ilk iş günleri olan 28 Ağustos günü hazırlanıp sahaya çıkmalarına 3 dakika kala takım elbiseli adamların gelip, kıyafetlerini hemen çıkartmalarını, saha giriş kartlarını teslim etmelerini istediklerini söyledi. Nedenini sorduklarında ise “işiniz şuan itibariyle bitti” dediklerini söyleyen Yürükoğulları, maskot kıyafetini çıkartıp sahadan ayrıldıktan sonra etraflarını çeviren takım elbiseli polislerin çantalarındaki eşyalarını insanların gözü önünde yerlere dökerek aradıklarını ifade etti. Yaptıklarının nedenini sorduklarında bir şey söylemeyen polislerin, daha sonra çantalardan çıkan İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi’nin kartını göstererek “alın işte sebebi bu” denildiğini belirtti.

Yürükoğulları, işten çıkarılma gerekçesi olarak kendilerine aracı şirket tarafından ‘muhalif kişilikler’ olduklarının söylendiğini ifade etti. “Bizler 10 gün için anlaştığımız Van kedisi maskotu olma işinden gerekçe gösterilmeden, zor kullanılarak atılan sadece iki kişiyiz.” diyen Yürükoğulları, daha milyonlarca insanın her gün gerekçe gösterilmeden işlerinden atıldıklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

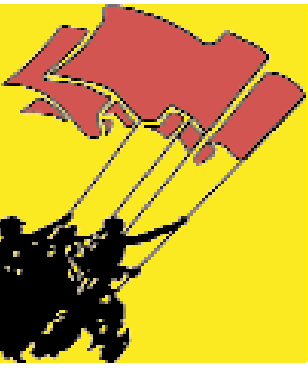
Tarım işçileri can pazarında

En ilkel koşullarda bazen bir kamyon, bazense bir midibüs kasasında çalışacakları tarlalara götürülen işçiler yaz aylarında artış gösteren kazalar sonucunda yaşamlarını yitiriyorlar. Ağır koşullarda, her türlü sosyal haktan ve işgüvencesinden yoksun çalışan **tarım işçilerinin** umut yolculuğu Tokat’ta olduğu ölümle sonuçlandı.

Domates tarlalarında çalışmak üzere Amasya’nın Sarılan köyünden Tokat’a giden tarım işçilerini taşıyan midibüsün Tokat-Turhal karayolunun Kalaycık köyü yakınlarında aynı yönde giden kamyon ile çarpışması sonucu devrilen midibüsteki Akgül Elmacı ile Sefer Çakal hayatını kaybetti. Kazada 45 kişi de yaralandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mücadele Postası

Zincirlikuyu'da polis terörü

PVSK ve TMY'den aldığı yetkilerle pervasızlıkta sınır tanımayan kolluk güçleri, günlük yaşamda yetkilerini ne kadar rahat kullandıklarını çeşitli örneklerle gösteriyorlar. Sokak ortasında gerçekleştirilen infazlarda dahi cezasızlıkla ödüllendirilen polis, 30 Ağustos günü de "görev" başındaydı.

Zincirlikuyu metrobüs durağında bir grup polisin, durak görevlisi güvenlik elemanını darp ederken çekilen görüntüleri ortaya çıktı. Zincirlikuyu metrobüs durağında görevli olan güvenlik görevlisi ile 5 polis arasında yaşanan tartışma sonucu güvenlik görevlisi, polisler tarafından kelepçelenerek darp edildi. Sermaye devletinin bekçi köpeklerinin her eylemi yanına kâr kaldığı için bu olayda da polis çevredekilerin tepkisini çekmekten rahatsız olmadı. Durakta bekleyen onlarca kişi, kelepçeli güvenlik görevlisinin darp edilmesine sessiz kalmayınca, polisler durakta bekleyenler arasında arbede yaşandı.

Bu sırada belindeki silahı çekerek kullanmak isteyen bir polisin yine durakta bekleyenler tarafından engellenmesi dikkat çekti. Duraktaki olayı cep telefonlarıyla görüntüleyen bazı yolcular da polisler tarafından gözaltına alınmak istendi. Yolcuların kameralı cep telefonlarına da el koyan polis ekiplerinin, kaydedilen görüntüleri sildiği görüldü.

Rize'de heyelan uyarı sistemi çalışmıyor

Rize'de meydana gelen heyelan felaketinde plansız yapılaşma sonucu 12 kişi hayatını kaybederken, 2 yıl önce kurulan erken uyarı sisteminin çalışmadığı söyleniyor. İTÜ, TÜBİTAK, Rize Valiliği, Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü ve Meteoroloji Genel Müdürlüğü 2006'da, Türkiye'nin en fazla yağış alan, arazi ve toprak yoğunluğu açısından en riskli bölge olan Rize'ye 5 milyon dolar bütçeli "Afet Erken Uyarı Sistemi" kuruldu. Fakat sistem 1 yıl çalıştırıldıktan sonra kapatıldı.

İçinde bulunduğumuz ücretli kölelik düzeninde kentler rantta göre şekillenirken işçi ve emekçilerin barınma hakkı ya da sağlıklı ve nitelikli bir planlama göz ardı edilir. Depremler, seller, heyelanlar vb. örnekler üzerinden bunun doğruluğu defalarca kez kanıtlanırken sermaye devletinin ilgili tüm kurumları gibi valileri de bunun dolaysız sorumlularındandır. Fakat Rize'deki ölümlerin sebebini tek başına kurulan sistemin çalışmamasına bağlamak da felaketin sorumluluğunu üzerinden atmak anlamına gelir.

Sistemin kurulduğu dönemin valisi Kasım Esen, kendisinden sonra sistemin çalıştırılmadığını belirterek, "*Sistem, Rize'de nereye ne kadar yağış düşeceğini hesap ediyor, toprağın nem miktarını ve hareketlerini ölçüyor. Öncesinden de haber veriyor zaten. Eğer o sistem çalışsaydı önceden tedbir alınır, o kadar can kaybı da yaşanmazdı. Sistem çalışıyor ama çalıştırılmıyor*" diye iddia etti. Gündoğdu Belediye Başkanı Süleyman Yıldız da, "*Bize beldede heyelan olacağına dair uyarı yapılmadı*" açıklamasında bulundu.

Sistemin çalıştığını öne süren Rize Valisi Seyfullah Hacımüftüoğlu ise "Sadece yağış uyarısı geldi, heyelan değil" eleştirileri için, "*Bu büyüklükte bir afet beklemiyorduk. 100'ün üzerinde uyarı geldi. Bu konuda kendi metotlarımızı kullanıyoruz*" karşılığını verdi. Sistemin beyni konumundaki Afet Koordinasyon Merkezi'nin bulunduğu İsmail Kahraman Kültür Merkezi'nin kapılarının kilitli olması da dikkat çekti.

Rize'de heyelan felaketi yüzünden ölenler, belki sistem çalışsaydı yaşayabilirdi. Sistemin hangi hesaplarla kullanım dışı bırakıldığı şu an bilinmiyor ama Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı'dan valisine kadar herkes birbirini suçluyor. Bakanlar, başbakanlar yerinde incelemeler yapıyor. Başsağlığı diliyor, sahte gözyaşları döküyor. Sonuçta kapitalizmin kentlerinde doğa olayları birer afete dönüşüyor ve bu felaketler hep işçi ve emekçileri vuruyor.

Suzan Zengin serbest bırakılsın

29 Ağustos 2009 tarihinde gözaltına alınarak tutuklanan İşçi-Köylü gazetesi Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin 1 yıl süren tutukluk sürecinde ilk duruşmasına 26 Ağustos günü çıkarıldı. Duruşma öncesinde Beşiktaş İskele Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Saat 9.30'da bir araya gelen Suzan Zengin'in yoldaşları ve dostları Suzan Zengin'le birlikte tüm tutuklu gazetecilerin serbest bırakılmasını istedi.

Eylemde "Suzan Zengin serbest bırakılsın / İşçi-Köylü gazetesi", "Devrimci düşünce suç değildir, üyemiz Suzan Zengin serbest bırakılsın / DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri", "Devrimci basın susturulamaz, Suzan Zengin serbest bırakılsın / Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi" pankartları açıldı.

Eylem İşçi-Köylü gazetesi adına yapılan bir basın açıklaması ile başladı. Açıklamada devrimci, sosyalist, yurtsever basın çalışanı 37 gazetecinin hapisanelerde tutuklu bulunduğu dikkat çekilerek devrimci-sosyalist basın üzerindeki baskılar protesto edildi ve Suzan Zengin'in serbest bırakılması istendi.

Ardından söz alan Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi'nden Yazar Temel Demirer baskılara inat mücadeleye devam edileceğini ifade etti.

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu adına konuşan Necati Abay da basın örgütlerini duyarlı olmaya çağırdı.

Basın açıklamasına Belge Yayınları'ndan Ragıp Zarakolu, Deri-İş Genel Merkezi, Devrimci Demokrasi gazetesi, Kızıl Bayrak gazetesi, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ve Yeni Demokrat Kadın da destek verdi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Vicdani retçi Suver açlık grevinde

Evine yapılan baskın sonucu 5 Ağustos 2010 tarihinde gözaltına alındıktan sonra tutuklanarak Kasımpaşa Cezaevi'ne konulan, burada 9 Ağustos günü açlık grevine başlayan ve Haydarpaşa Askeri Hastanesi'ne kaldırılan vicdani retçi İnan Suver 24 Ağustos 2010 tarihinde gönderildiği İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi'nde açlık grevine başladı.

"Ben vicdani retçiyim ve bir gün bile askerlik yapmak istemiyorum" diyerek 31 Ağustos günü açlık grevi eylemi başlatan Suver 'suçsuzluğunu haykırmak için' açlık grevine başladığını belirtti.

**12 Eylül'ün
hesabını
emekçiler
soracak!**